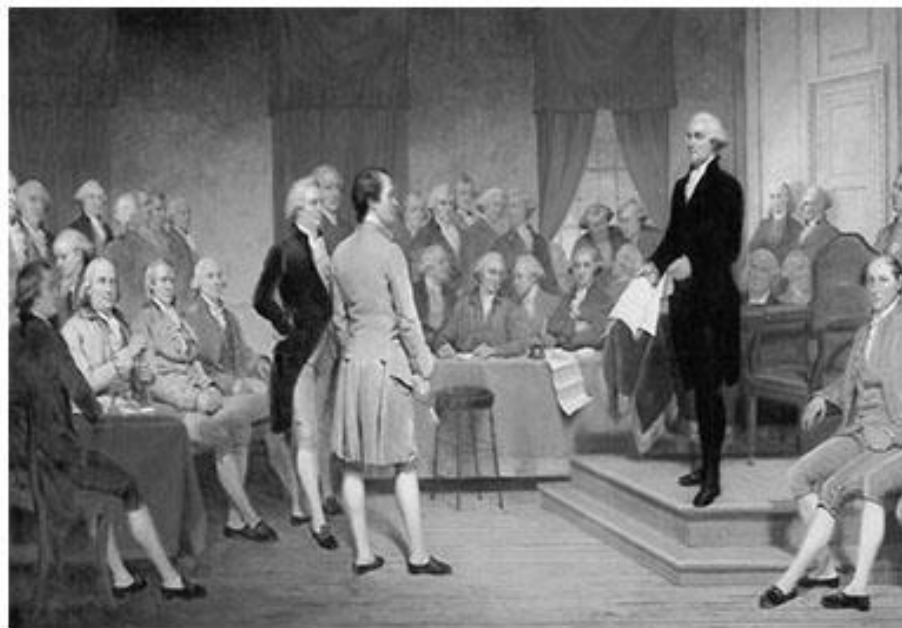

Contracte Legăminte și Constituții

- Dărâmarea Miturilor Sacre -
de Fratele Gregory HHC

His Holy Church

Dedicată eluzirii Domnului.

Exod 34:12 „Ia seama la tine însuși, ca nu cumva să închei un legământ cu locuitorii țării în care mergi, ca să nu fie o cursă în mijlocul tău.”

Exod 34:15 „Ca nu cumva să închei un legământ cu locuitorii țării și ei să curvească după dumnezeii lor și să aducă jertfe dumnezeilor lor și să te poftască și tu să mănânci din jertfa lor.”

Isaia 8:11-13 „Căci așa mi-a vorbit Domnul cu mâna tare și m-a învățat să nu umblu pe calea acestui popor, zicând: ‘Nu numiți uneltire tot ce numește poporul acesta uneltire și nu vă temeți de ce se teme el, nici nu vă înspăimântați. Sfințiți pe Domnul oștirilor, pe El să-L priviți ca sfânt.’”

Proverbe 22:26 „Nu fi dintre cei ce dau mâna, dintre cei ce se pun chezași pentru datorii.”

Matei 5:34 „Dar Eu vă spun: să nu jurați nicidecum...”

Matei 23:9 „Și nu numiți pe nimeni tată al vostru pe pământ, căci Unul este Tatăl vostru, Cel care este în ceruri.”

2 Corinteni 6:16 „Și ce înțelegere are templul lui Dumnezeu cu idoli? Căci voi sunteți templul Dumnezeului celui viu, precum a spus Dumnezeu: ‘Voi locui în ei și voi umbla în ei, și voi fi Dumnezeul lor, iar ei vor fi poporul Meu.’”

Iacov 5:12 „Dar mai presus de toate, frații mei, să nu jurați: nici pe cer, nici pe pământ, nici cu altfel de jurământ; ci da-ul vostru să fie da și nul vostru să fie nu, ca să nu cădeți sub osândă.”

Coloseni 2:20 „Dacă ați murit împreună cu Hristos față de învățăturile începătoare ale lumii, de ce, ca și cum ați trăi încă în lume, vă supuneți la rânduieli...?”

Această broșură a fost publicată de: His Church

Website: <http://www.hisholychurch.org/>

Idele lui Martie, anul două mii zece

Acest material trebuie copiat sau publicat în întregime.

Nu este destinat vânzării sau revânzării.

Cuprins

Introducere.....	1
Dărmarea miturilor sacre	2
<i>Declinarea responsabilității</i>	2
Constituțiile Partea I.....	4
<i>Partea contractantă inițială</i>	4
<i>Revoluția tăcută</i>	5
Constituțiile Partea II	11
<i>Autoritate centralizată sau domnie liberă</i>	11
<i>Dreptul cutumiar</i>	13
<i>Patriotismul Orb</i>	16
Constituțiile Partea III	18
<i>Este Constituția constituțională?</i>	18
<i>Duplicitatea în federalism</i>	20
<i>Noul Rege George</i>	22
Constituțiile Partea IV	26
<i>Urmărirea Perspectivei și Principiilor</i>	26
<i>Constituțiile timpurii</i>	29
<i>Un Rege Peste Mine</i>	30
<i>Caii Egiptului</i>	32
<i>Costul Guvernării</i>	33
<i>Să Nu Își Inmulțească Neveste</i>	35
<i>Să Citească Legea Intotdeauna</i>	36
<i>Atunci și Acum</i>	38
Constituțiile Partea V	40
<i>Egalitatea Responsabilității și a Drepturilor</i>	40
<i>Determinare egoistă</i>	41
<i>Egoism Fără Complicații</i>	43
<i>Legarea Nodurilor Gordiene</i>	45
<i>Dezlegând Nodul</i>	47
Constituțiile Partea VI	51
<i>Legăți prin Beneficii</i>	51
<i>Balaamiții și Nicolaiții</i>	55
<i>Sunt mulți dumnezei</i>	58
<i>Acestea Vin din Rău?</i>	60
<i>O Mărturie din Trecut</i>	61
Constituțiile Partea VII.....	65
<i>O Căutare a Libertății</i>	65
<i>Un Loc Pe Care Să Stai</i>	67

<i>Un Loc Nou pe Care să Stai</i>	69
<i>Cumpărați și Vânduți</i>	73
Constituțiile Partea VIII	78
<i>Carte și Alegeri</i>	78
<i>Amintirea Libertății sub Dumnezeu</i>	79
<i>Hristos și Impărățiile</i>	80
<i>Stăpânirea Omului</i>	83
<i>Impărăția Corporatistă</i>	84
<i>Coloniști, Coroane și Contracte</i>	85
<i>Rămas bun, Robie – Bun venit, Libertate</i>	89
Constituțiile Partea IX.....	92
<i>Credință și Alianță</i>	92
<i>Starea de Fidelitate</i>	94
<i>Statutul unei Republici și al unei Democrații</i>	96
<i>Ce Legi pe Pământ</i>	98
<i>Dezlegarea</i>	101
<i>Adunarea Invidioasă</i>	102
<i>Statul Străin</i>	103
<i>Capcane, Piedici și Lațuri</i>	108
<i>Religiile și Lumea</i>	108
<i>Scrisori de pe Pământ</i>	111
Constituțiile Partea X.....	112
<i>Pentru popor?</i>	112
<i>Cultul Democrației</i>	114
<i>Culte ale celor Guvernați</i>	116
<i>Cultura Impărăției</i>	118
<i>Impărăția Adnotată</i>	119
<i>Trebuie să ne pocăim.</i>	127
<i>Despre Autor</i>	128
<i>Despre această carte</i>	129
<i>Publicații disponibile</i>	130

Introducere

„Datoria savantului este să învelească, să ridice și să călăuzească oamenii, arătându-le faptele în mijlocul aparențelor.”¹

Această carte este lucrarea unui iconoclast care trebuie mai întâi să dărâme altarele falsității înainte ca altarele adevărului să poată fi zidite în inimile celor care înțeleg.

„Un patriot trebuie să fie întotdeauna pregătit să își apere țara împotriva guvernului său.”² Ca slujitori ai lui Dumnezeu, suntem patrioți ai Tatălui nostru din ceruri, iar întreaga lume este țara noastră. Loialitatea noastră este față de adevăr, pentru că trebuie să ascultăm de Dumnezeu mai degrabă decât de oameni, iar Dumnezeu este adevărul.

Nu ar trebui să spunem nimic împotriva guvernelor lumii, căci ele nu sunt domeniul nostru și nici ocrotitorii noștri. Domeniul nostru este poporul lui Dumnezeu, iar dacă este să muștrăm răul, să o facem din dragoste.

„... muștră pe înțelept, și el te va iubi.”³ Proverbe 9:8

În timp ce oamenii creează instituții pentru a se proteja, „Rezultatul final al protejării oamenilor de consecințele propriei prostii este umplerea lumii cu proști.”⁴ Există un mod drept de a ne conduce pe noi înșine, dar nu există un mod drept de a conduce peste aproapele nostru.

„Poate că sentimentele exprimate în paginile următoare nu sunt încă destul de la modă pentru a le asigura o favoare generală; un obicei îndelungat de a nu considera un lucru greșit îi dă o aparență superficială de a fi corect, și stârnește la început un protest puternic în apărarea obiceiului. Dar tumultul se liniștește curând. Timpul convertește mai mulți decât rațiunea.”⁵

„Corect este corect, chiar dacă toată lumea este împotriva, și greșit este greșit, chiar dacă toți sunt pentru.”⁶

¹ „The American Scholar” de Ralph Waldo Emerson, 31 august 1837

² Edward Abbey

³ 1 Timotei 5:20 „Pe cei ce păcătuiesc muștră-i înaintea tuturor, ca și ceilalți să aibă teamă.”

Luca 17:3; 2 Timotei 4:2; Tit 1:13; Tit 2:15

⁴ Herbert Spencer, filosof englez (1820–1903)

⁵ Din Introducerea la *Common Sense* de Thomas Paine, 10 ianuarie 1776

⁶ William Penn

Dărâmarea miturilor sacre

Declinarea responsabilității

„Ceea ce ne bagă în bucluc nu e ceea ce nu știm. E ceea ce știm sigur și nu e deloc așa.” Mark Twain

Termenul „mit sacru” [sacred cow – vacă sacră] a ajuns să însemne loialitatea religios-încăpățânată a omului față de o idee sau instituție veche, care împiedică gândirea obiectivă și progresul firesc.

„Adevărul pur și simplu este rareori pur și niciodată simplu.” Oscar Wilde

Occidentalii își imaginează adesea că dacă anumiți oameni săraci și ignoranți ar sacrifica vacile, dieta lor s-ar îmbunătăți și foamea ar dispărea. În realitate, vaca este o parte complexă și esențială a economiei agricole, a ecologiei și a existenței în India. Dacă vaca nu ar fi fost considerată religios „sacră,” ar fi fost eradicată cu ani în urmă în perioadele de foamete, iar urmările sociale și culturale ar fi fost dezastruoase.

„Adevărul este sacru și, dacă îl spui prea des, nimeni nu te mai crede.” G. K. Chesterton

Chiar și miturile sacre pot avea un scop, iar eliminarea lor nu ar trebui făcută în mod ușuratic sau impulsiv. De multe ori, loialitatea încăpățânată, oarbă și religioasă față de o idee sau credință este nerezonabilă, incomodă și chiar dăunătoare, însă alternativa poate fi și mai înfricoșătoare, dezastruoasă și de neconceput.

„E bine ca oamenii care gândesc să își schimbe părerea din când în când pentru a și-o păstra curată. Iar pentru cei care nu gândesc, măcar să-și rearanjeze prejudecățile din când în când.” Luther Burbank

Există multe mituri sacre în viața oamenilor. Ele se regăsesc în religie, guvernare, știință și filosofie. De multe ori, cu cât un om este mai „educat” în sensul diplomelor și gradelor academice, cu atât mai înverșunat se agață de miturile sale sacre, chiar și în fața faptelor și a rațiunii. Cu cât un om se mândrește mai mult cu ceea ce crede că știe și cu convingerile sale, cu atât este mai probabil să adăpostească una sau două mituri sacre. Totuși, atunci când rațiunea și înțelepciunea lipsesc, sunt tocmai miturile sacre și superstițiile cele care împiedică distrugerea totală.

Religia este, probabil, cea mai abundentă sursă de mituri sacre. A fost una dintre cele mai importante și stabilizatoare influențe asupra ordinii umane – atât la nivel individual, cât și social – dar, în același timp, a fost unul dintre cele mai volatile combustibili pentru războaie sângeroase și persecuții dureroase, ca să nu mai vorbim de prejudecățile zilnice care țin oamenii separați și în robie.

Deoarece această carte se adresează celor care mănâncă „carne tare,” nu există vacă imună la prăjire. Prăjirea unei “vacii sacre” este o treabă periculoasă și ceva sigur va lua foc în acest proces. Este nevoie de mult foc ca să prăjești o vacă întreagă și trebuie aplicat cu răbdare.

„Nu le dau iadul. Le spun adevărul și ei cred că e iad.” Harry Truman

Așa cum întorci carnea încet pe frigare, tot așa poate fi nevoie să revii asupra acestui material, dându-i timp să se pătrundă fără să arzi carnea. Până la final, sperăm să prăjim întregul bou, de la nas la coadă. Nu ne interesează moartea sau rănirea bouului, ci hrănirea celor care vor veni la ospăț.

„Nu înțeleg de ce oamenii se tem de idei noi. Eu mă tem de cele vechi.”
John Cage

Un țăran sărac nu-și ucide bouul de preț, ci pe cel care și-a pierdut utilitatea, sau care trage în direcția greșită, ori – mai ales – pe cel care a început să înțepe vecinul sau stăpânul.

Sperăm să transformăm o ființă inutilă și periculoasă într-un ospăț hrănitor și gustos, care să dea putere și bucurie celor ce iau parte. Cu cât îl sângerăm și îl prăjim mai repede, cu atât va fi mai bun.

„Doar rațiunea ne poate convinge de cele trei adevăruri fundamentale fără de care nu poate exista libertate reală: că ceea ce credem nu este neapărat adevărat; că ceea ce ne place nu este neapărat bun; și că toate întrebările sunt deschise.” Clive Bell

Constituțiile Partea I

În America, Constituția Statelor Unite este considerată de mulți un document sacru. Unii chiar o proclamă ca fiind inspirată divin. Cu mare mândrie și fast este lăudată drept sursa succesului Americii ca națiune și izvorul libertăților și prosperității sale.

Întrebarea pusă de Patrick Henry la 23 martie 1775 rămâne a noastră de răspuns: „Suntem noi dispuși să fim dintre aceia care, având ochi, nu văd, și având urechi, nu aud lucrurile care ne privesc atât de aproape mântuirea vremelnică? Cât despre mine, oricâtă durere mi-ar aduce sufletului, sunt dispus să cunosc tot adevărul; să cunosc ce e mai rău și să mă pregătesc pentru asta.”

Partea contractantă inițială

Bărbații care au semnat Constituția Statelor Unite începând cu „Noi, poporul” nu primiseră nicio autoritate de a semna nimic, cu atât mai puțin de a inventa un nou guvern. În momentul în care și-au pus semnăturile pe acel pergament, „Noi, poporul” era reprezentat de numele înscrise în acel document. Patrick Henry, care a fost împotriva Constituției, a întrebat pe bună dreptate: „Cine i-a autorizat să vorbească în numele ‘Noi, poporul,’ și nu ‘Noi, statele?’”⁷

Înainte de al Paisprezecelea Amendament, „Nicio persoană privată nu are dreptul să se plângă, printr-un proces în instanță, pe baza unei încălcări a Constituției. Constituția, este adevărat, este un pact, dar el nu este parte a acestuia. Statele sunt părțile implicate.”⁸

Dacă omul liber, individual, nu era parte în Constituție, atunci Constituția nu era un „guvern al poporului” sau „prin popor,” cel puțin nu ca „persoane private,” ci doar acei oameni care au semnat pactul și guvernele statale, în capacitatea lor legală limitată. Dacă Constituția este un pact sau un contract, atunci nu există niciun contract prin care poporul să-și fi cedat drepturile în momentul semnării sau ratificării.

Cei care au semnat nu aveau drepturile poporului în posesia lor. Statele nu puteau investi guvernul federal cu drepturi pe care nu le dețineau deja, și dacă o făceau, trebuiau să o facă în conformitate cu contractul care le acordase existența. În orice caz, poporul nu era parte în Constituție.

⁷ *The Debate on the Constitution*, Partea a doua, p. 596, Bailyn, Bernard (Ed.), New York: Library of America, 1993

⁸ Curtea Supremă a Georgiei, Padelford, Fay & Co. vs Mayor and Aldermen, City of Savannah, 14 Ga. 438, 520 (1854)

„Prin urmare, încercarea Constituției de a stabili un guvern federal, fără aceste suflete naturale, era absurdă, nenaturală și nulă...”⁹

A dorit poporul Constituția? O dorește acum? Sau măcar are vreo alegere în această privință?

Revoluția tăcută

Declarația de Independență nu a fost o declarație a revoltei poporului împotriva unui guvern legitim, ci o clarificare a revoltei și uzurpării Coroanei britanice împotriva poporului.

America era deja o republică alcătuită din oameni liberi înainte de Declarația de Independență. În America colonială, „Cetățeanul obișnuit, trăind pe ferma sa, deținea proprietatea în deplină posesie (‘fee simple’), neîmpovărat de relicvele feudalismului, neimpozitat decât de el însuși, exprimându-și opinia în adunările publice, câștigase o nouă încredere în sine. Luptând cu sufletul și cu plugul în timpul săptămânii și cu predicile păstorului în zilele de duminică și de adunare, devenea un os greu de spart pentru orice sistem imperial.”¹⁰

„O proprietate absolută sau ‘fee simple’ este una în care proprietarul are dreptul deplin asupra bunului, cu putere necondiționată de dispoziție în timpul vieții sale și care se transmite moștenitorilor legali în cazul morții fără testament.”¹¹

Ei dețineau nu doar titlul asupra pământului, ci și „interesul beneficiar” și, prin urmare, nu puteau fi impozitați pentru el. Tocmai acest titlu de proprietate liberă era ceea ce bărbații veneau să caute în această țară — nu teren gratuit, ci o țară liberă. Oamenii au plătit scump pentru a obține un „titlu real și efectiv.”

Ei știau că a fi un popor liber într-o republică pură depindea de existența unei mase mari de oameni liberi și au făcut eforturi să obțină acest statut pentru ca ei și copiii lor să fie liberi.

„Primul fermier a fost primul om, iar toată noblețea istorică se bazează pe posesia și folosirea pământului.”¹²

⁹ New Views of the Constitution of the United States de John Taylor din Caroline, Virginia, editat cu introducere de James McClellan, publicat de Regnery Publishing, Inc., Washington, D.C.; și Jesse T. Carpenter, *The South as a Conscious Minority 1789–1861* (New York: New York University Press, 1930), p. 209. <http://www.constitution.org/jt/jtnvc.htm>

¹⁰ Istoria Statelor Unite de John Truslow Adams, pagina 44

¹¹ Deținut în regim de proprietate absolută (fee-simple) Black’s Law Dictionary, ediția a 3-a, p. 761

¹² Ralph Waldo Emerson (1803–1882) a fost eseist, filosof și poet american

Încă din cele mai vechi timpuri se înțelegea că dreptul de dominare asupra pământului era esențial pentru libertate. Chiar și cuvântul „om liber” înseamnă „posesor al terenurilor alodiale.”¹³ „Căci, așa cum munca nu poate produce fără folosirea pământului, negarea dreptului egal la folosirea pământului este, în mod necesar, negarea dreptului muncii asupra propriei producții.”¹⁴

În cauza *Lansing vs. Smith* 21 D. 89, se spune: „Poporul unui stat are dreptul la toate drepturile care anterior aparțineau regelui prin prerogativa sa.” Libertatea în America nu s-a datorat unei declarații colective de independență, ci mai degrabă rezultatului a zeci de mii de declarații individuale și independente — prin cuvinte și fapte. Aceste declarații au început cu un secol înainte și, odată cu succesul acelui conflict, omul liber a devenit cu adevărat rege în casa sa, sub autoritatea lui Dumnezeu și a nimănui altcuiva.

Virtutea care a cucerit sălbăticia și a câștigat libertățile americanilor de la început nu se transmite automat din generație în generație: „Când planificăm pentru posteritate, trebuie să ne amintim că virtutea nu este ereditară.”¹⁵

„Sunt oamenii proprietatea statului? Sau sunt suflete libere sub Dumnezeu? Aceeași luptă continuă în întreaga lume.”¹⁶

Samuel Adams declara, la 1 august 1776, la mai puțin de o lună de la semnarea Declarației de Independență: „Uniunea noastră este completă; constituția noastră compusă, stabilă și aprobată. Acum sunteți păzitorii propriilor voastre libertăți. Vă putem adresa cuvintele decemvirilor către romani: ‘Nimic din ceea ce propunem nu poate deveni lege fără consimțământul vostru.’ Fiți voi înșivă, o americani, autorii acelor legi de care depinde fericirea voastră.”

De ce am avea nevoie de o altă constituție? Toată puterea de a te autoguverna se afla în mâinile omului liber. Cine a dorit Constituția Statelor Unite? Cine o putea impune omului liber? De unde își obține ea puterea și autoritatea legală? A înțelege acest proces de dobândire și extindere a puterii guvernamentale înseamnă a înțelege drepturile — și pierderea drepturilor.

„Cred că sunt mai multe exemple de restrângere a libertății poporului prin încălcări treptate și tăcute ale acestor puteri decât prin uzurpări violente și bruște.”¹⁷

¹³ Liberi. În *Dreptul Saxon – Black’s Law Dictionary*, ediția a 3-a. Vezi și *Oxford Dictionary*

¹⁴ Henry George – *Progress and Poverty*, Cartea VII, Capitolul I

¹⁵ Thomas Paine: *Scrieri complete*, ediția Foner, Library of America – *Common Sense*

¹⁶ Cecil B. DeMille în filmul „Cele zece porunci”

¹⁷ James Madison, filosof politic și al patrulea președinte al Statelor Unite

Astăzi, mulți consideră Constituția ca fiind sacră – dar nu și cei care au câștigat libertatea cu prețul unui secol de sacrificii și greutăți. Ei au temut-o și au opus rezistență. Acea generație care și-a câștigat dominația liberă împotriva unei uzurpări nejustificate și a unei tiranii s-a opus acestor „mari cuvinte” și pactului respectiv. Nu au purtat război împotriva Constituției pentru că nu era un pact cu ei, și nici nu avea o influență reală asupra vieților lor.

„Așa cum revoluționarul Adams s-a opus Constituției în Massachusetts, la fel a făcut și Patrick Henry în Virginia, iar disputa din acest stat esențial a fost prelungită și intensă. Cel care în vremea Stamp Acts proclamase că nu trebuie să existe virginezi sau newyorkezi, ci doar americani, acum protesta vehement împotriva preambulului Constituției deoarece începea cu ‘Noi, poporul Statelor Unite’ în loc de ‘Noi, statele.’ La fel ca mulți alții, se temea de un guvern ‘consolidat’ și de pierderea drepturilor statelor. Nu doar Henry, ci și oameni considerați chiar mai capabili – precum Mason, Benjamin Harrison, Monroe, R.H. Lee – s-au opus și au dezbătut intens... în una dintre cele mai aprinse discuții purtate vreodată...”

„Având în vedere modul în care au fost organizate convențiile, opoziția masivă manifestată peste tot și eforturile necesare pentru a obține majorității minime la ratificare, pare imposibil să evităm concluzia că marea majoritate a populației era împotriva Constituției.”

„Nu a fost supusă direct poporului și, în acele vremuri cu drept de vot limitat, chiar și cei care au votat delegați la convențiile statale proveneau în mare parte din clasa proprietarilor, deși valoarea proprietății necesare putea fi modestă.”¹⁸

Sufragiul limitat, condiționat de proprietate, nu era un concept arbitrar, ci o trăsătură esențială a unui stat sau națiuni libere. Aceasta era parte a constituției inițiale, dar a fost eliminată înainte de ratificare. Eliminarea ei atunci – și absența sa astăzi – reprezintă un aspect esențial care merită înțeles, dar trebuie abordat în alt loc. În 1787, când Constituția era pregătită pentru a fi trimisă guvernatorilor statelor spre ratificare, Patrick Henry a ținut prelegeri împotriva ei în Parlamentul Virginiei timp de trei săptămâni. A criticat Constituția, avertizând că fusese scrisă „de parcă doar oameni buni vor ocupa funcțiile!” A întrebat: „Ce vor face când oameni răi vor ajunge la putere?” „Când oameni răi ajung în funcție, întreaga clică va fi în complicitate,” a declarat el, „și vor ține poporul în ignoranță totală” și „vor fura libertățile publice prin ambuscade.”¹⁹

¹⁸ Istoria Statelor Unite de J.T. Adams, Vol. I, p. 258–259

¹⁹ Viața lui Patrick Henry, de William Wirt

A avertizat, de asemenea, că noul guvern federal avea prea mulți bani și prea multă putere și că va consolida această putere, transformând țara „într-un imperiu solid.” Iar președintele, prin puterea de a încheia tratate, ar putea „conduce în trădare.”

Alexander Hamilton,²⁰ James Madison,²¹ și John Jay²² au scris 85 de articole cunoscute ca *The Federalist Papers*. Acestea susțineau ratificarea Constituției și au fost publicate în *The Independent Journal* și *The New York Packet* între octombrie 1787 și august 1788.

The Federalist Papers sunt considerate sursă esențială pentru înțelegerea filozofiei și motivației susținătorilor Constituției. Scopul autorilor a fost de a influența opinia publică și statele să accepte ratificarea. Identitatea autorilor a fost păstrată secretă din mai multe motive, dar niciun document sau dezbatere constituțională nu poate fi înțeleasă fără a examina și punctul de vedere opus. Istoria este judecătorul final.

Cartea “*The Anti-Federalist Papers*” oferă o explicație detaliată a gândirii anti-federaliste americane. *The Complete Anti-Federalist*, realizată de Herbert Storing, ar trebui studiată atent de oricine crede că acea Constituție a fost văzută unanim ca o salvare politică.

Mișcarea²³ care s-a opus ratificării Constituției a fost, de fapt, mult mai populară în rândul poporului. Acești oameni credeau că drepturile statelor vor fi subminate și că președinția va centraliza puterea, va ataca drepturile statale și, în cele din urmă, va fura drepturile individului sub pretextul protejării libertății.

Istoria a fost judecătorul, dar puțini astăzi cunosc acea dezbatere și înțeleg natura umană sau modul în care guvernul se construiește prin contracte care pompează sânge în venele tiraniei. Este lăcomia și dorința de putere a poporului care dă viață statului corporatist. Iar când poporul oftează în lenevie și supunere, despoții inspiră adânc și acționează în lipsa virtuții.

²⁰ 51 de articole din *Federalist Papers*: nr. 1, 6–9, 11–13, 15–17, 21–36, 59–61, 65–85

²¹ 29 de articole din *Federalist Papers*: nr. 10, 14, 37–58 și 62–63. Articolele 8–20 au fost colaborări între Madison și Hamilton

²² 5 articole din *Federalist Papers*: nr. 2–5 și 64

²³ Autori importanți anti-federaliști: Patrick Henry, Samuel Adams, George Mason, George Clinton, Robert Yates, Samuel Bryan, Melancton Smith, Richard Henry Lee, Mercy Otis Warren

„Cât timp poporul este virtuos, nu poate fi învins; dar odată ce își pierde virtutea, va fi gata să își predea libertatea primului invadator – fie extern, fie intern.”²⁴

Nici poporul Americii, nici statele pe care le-au instituit nu au creat și nu au ratificat legal Constituția. Chiar dacă statele au adoptat acel document, curgerea istoriei a schimbat parcursul umanității.

Edmond Pendleton, care a dezbătut cu Patrick Henry pe tema expresiei „Noi, poporul,” a spus: „Îngăduiți-mi să întreb pe domnul care a făcut această obiecție: cine altcineva în afară de popor poate delega puteri? Cine altcineva are dreptul de a forma un guvern?”

Termenul „*federal*” provine din latina *faedus* – un legământ prin contract, rezultat dintr-un acord între părți sau națiuni.²⁵

Inițial, părțile contractante ale Constituției au fost doar statele. Acel legământ pur și simplu nu-i includea pe cetățenii obișnuți ai statelor.

„Este cu siguranță adevărat că un guvern popular nu poate înflori fără virtute în rândul poporului.”²⁶

Constituția este astăzi un simbol de popularitate în mintea multora, dar sufletele lacome ale omenirii au format guvernul prin acțiuni și inacțiuni, prin participare lacomă, acceptare leneșă și consimțire tacită – timp de peste două sute de ani.

„Suntem confrunțați, pretutindeni în lume, cu o conspirație monolitică și nemiloasă, care se bazează în principal pe mijloace ascunse pentru a-și extinde sfera de influență – pe infiltrare, nu invazie, pe subversiune, nu alegeri, pe intimidare, nu alegere liberă... un sistem care a mobilizat vaste resurse umane și materiale...”²⁷

²⁴ Scrierile lui Samuel Adams, editate de Cushing, vol. 4, p. 124, 1779 – scrisoare către James Warren

²⁵ „Federal” – adj. [din latinescul *faedus*, alianță, înrudit posibil cu engl. *wed*, lat. *vas, vadis, vador, vadimonium*. Vezi ebraicul „a garanta”]:

1. Care ține de o alianță sau un contract; derivat dintr-o înțelegere sau legământ între părți, în special între națiuni. *Romanii, contrar dreptului federal, i-au forțat să cedeze Sardinia.*

2. Constituit printr-un pact între părți, în special și în principal între state sau națiuni; fondat pe o alianță prin contract sau acord reciproc; ex. un guvern federal, precum cel al Statelor Unite.

3. Favorabil constituției Statelor Unite. [Vezi substantivul.] Dicționarul Webster, 1828

²⁶ Scrisorile lui Richard Henry Lee, editate de Ballagh, vol. 2, p. 411, 1786 – scrisoare către colonelul Martin Pickett

²⁷ Discursul lui John F. Kennedy, 27 aprilie 1961, adresat Asociației Editorilor de Ziare din America. Hotelul Waldorf-Astoria, New York, NY

Puterea guvernelor din lume este rezultatul direct al popoarelor. Drepturile sunt instituite de Dumnezeu, dar guvernele sunt instituite de oameni. Aceste instituții nu sunt formate printr-un singur document, ci prin mărturia colectivă a poporului.

„Virtutea publică nu poate exista într-o națiune fără virtute privată. Iar virtutea publică este temelia oricărei republici. Trebuie să existe o pasiune pozitivă pentru binele public, interesul public, onoare, putere și glorie – întipărită în mintea oamenilor – altfel nu poate exista guvern republican, nici libertate reală. Această pasiune publică trebuie să fie superioară tuturor pasiunilor private.”²⁸

Trebuiau statele să formeze o alianță pentru a crea guvernul federal? Dezbateră poate continua.

Dar întrebarea mai importantă pentru libertatea individuală este: Trebuia poporul să intre în legătură cu acel guvern federal creat de state? Am pierdut din vedere virtutea care ne-a făcut liberi?

Este oare drumul spre libertate redobândit prin plângerea față de ce au făcut alții, sau prin recunoașterea propriilor noastre greșeli și disponibilitatea de a schimba direcția și politica personală față de ceilalți?

„Există în ordinea naturii o legătură indisolubilă între virtute și fericire, între datorie și avantaj, între maximele autentice ale unei politici oneste și mărețe și răsplata solidă a prosperității și fericirii publice; căci trebuie să fim convinși că zâmbetul binevoitor al Cerului nu poate fi așteptat de la o națiune care disprețuiește regulile eterne de ordine și drept pe care Cerul însuși le-a orânduit.”²⁹

²⁸ John Adams, *The Spirit of 'Seventy-Six*, editat de Commager și Morris, p. 109; *Scrisorile Warren-Adams*, vol. 1, p. 221-222

²⁹ George Washington, 1789 – *Primul Discurs Inaugural*, *Discursurile inaugurale ale președinților Statelor Unite*

Constituțiile Partea II

În Partea I a Constituțiilor am văzut că poporul „nu era parte” în Constituția Statelor Unite. De asemenea, am văzut că americanii liberi, care trăiau deja pe propriul lor pământ și nu erau impozitați, s-au opus cu fermitate Constituției și că, dacă aceasta ar fi fost supusă unui vot popular, ar fi eșuat.

Acești oameni liberi, cu proprietăți, care munceau pe câmp, își construiau casele, își îngrijeau familiile, își sprijineau comunitățile și trăiau în dreptate în generația lor, au fost adevărații strămoși ai republicii americane.

Cum ar fi putut un document precum Constituția, atât de nepopular în rândul adevăraților fondatori ai națiunii, să devină „legea țării,” conducând viețile acelor în toate aspectele?

Acest lucru nu se putea întâmpla într-o sală plină de delegați. Nu se putea întâmpla prin simpla consimțire a statelor. Nu s-ar fi întâmplat peste noapte și nu putea fi impus prin legislație. A fost făcut așa cum s-a făcut întotdeauna:

„Poporul nu renunță niciodată la libertățile sale decât sub o iluzie.”
Edmund Burke

Autoritate centralizată sau domnie liberă

Este clar că poporul nu dorea ca această Constituție să fie ratificată. Este clar că mulți oameni competenți i s-au opus. Unii au studiat The Federalist Papers, scrise de susținătorii noii Constituții. Puțini au citit The Anti-federalist Papers, scrise de cei care s-au opus acestui document scris propus statelor.

Dacă oamenii nu doreau Constituția, de ce? Ce își doreau și ce se temeau că va aduce acest document odată cu el?

Mai presus de toate, oamenii se temeau de centralizarea guvernului și de puterea acestuia de a exercita autoritate. Începuseră să înțeleagă o altă formă de guvernare – una bazată pe responsabilitate individuală și pe drepturile ce decurg din aceasta – un model descoperit prin greutăți comune și sacrificii.

Confederația lor lejeră și uniunea voluntară funcționaseră bine pentru nevoile esențiale în timpul conflictului cu uzurpările Coroanei.

„Cei ce lucrează pământul sunt poporul ales al lui Dumnezeu – dacă El a avut vreodată un popor ales – în ale căror piepturi a pus virtutea autentică și substanțială.”³⁰

Viața era grea în America și cei care munceau puteau prospera. Orașele, puține la număr, fuseseră construite cu propriile mâini, dar majoritatea oamenilor veniseră pentru pământ. Pericolele și dezastrele comune i-au unit într-o cooperare naturală. Au trecut prin numeroase încercări, iar acestea le-au reamintit că în vremurile vechi „nu era rege în Israel, iar fiecare făcea ce era drept în ochii lui.”³¹

Chiar și doar traversarea oceanului, dacă nu greutățile de la sosire, au eliminat pleava Europei. Nivelul de alfabetizare era ridicat în rândul americanilor pentru că trebuiau să citească Biblia pentru a-și întări credința, iar acea cunoaștere le-a stârnit pofta pentru mai mult. Erau nevoiți să învețe agricultură, științe, istorie și drept. Dacă ceva trebuia făcut – ei trebuiau să-l facă. Și au făcut-o.

Oare acei oameni curajoși care au trecut oceanul și s-au luptat cu sălbăticia cu propriul sânge și sudoare au știut sau învățat ceva ce noi am uitat din nou? Oare suferințele și greutățile lor le-au dat o înțelepciune pe care abundența și mândria noastră ne-a orbit să o mai vedem? Dacă da, mergem oare pe un vechi drum către o nouă tiranie? Și dacă da, care este drumul înapoi și cum îl regăsim? Oamenii adesea confundă abundența cu libertatea, confortul cu drepturile, mândria cu virtutea.

Acești americani timpurii au realizat că fuseseră înșelați în ce privește Evanghelia lui Hristos. În studiul lor asupra istoriei, și-au amintit că Cezar Augustus înțelesese că „omenirea este guvernată prin denumiri” și că „senatul și poporul se vor supune sclaviei dacă sunt asigurați, în aparență, că și-au păstrat vechea libertate.”³²

Dar în fiecare adunare a oamenilor există un Augustus, un Irod sau un Cain care așteaptă să se ridice la putere. Și odată ce oamenii creează o funcție de putere, oameni ca Lameh, Constantin sau conducători moderni o vor umple.

Niciun tiran nu ajunge singur la putere – el este ridicat pe umerii a mii de mici tirani, care caută putere asupra vecinului lor. Aceștia se servesc mai mult pe ei înșiși decât pe alții, orbesc ochii oamenilor cu laude, dar în inimă urmăresc avantaj și profit prin poziții de prestigiu.

³⁰ Scrieri, editate de Peterson, Library of America [p. 290]; Thomas Jefferson, 1781 – Note despre starea Virginiei, Întrebarea 17

³¹ Judecători 17:6; Judecători 21:25 „În zilele acelea nu era rege în Israel; fiecare făcea ce i se părea drept în ochii lui.”

³² Edward Gibbon – Declinul și căderea Imperiului Roman, volumul 1

„Aceștia sunt cârtitori, nemulțumiți, umblând după poftele lor; și gura lor rostește cuvinte trufașe, lingușind pe oameni pentru câștig.” Iuda 1:16

Dreptul cutumiar

Investirea puterii în forme centralizate de guvernare a fost o tendință dureroasă a naturii decăzute a omului de-a lungul istoriei. Dar presupunerea că guvernarea centralizată este forma predominantă sau cea mai de succes nu este precisă.

În cartea *The Enterprise of Law*, Dr. Bruce Benson arată că, de fapt, dependența noastră modernă de guvern pentru a crea lege și ordine nu este norma istorică. Norma istorică a fost dreptul cutumiar, care a fost creat spontan și respectat voluntar. Acesta a asigurat legea și ordinea în toate societățile timpurii și în societățile libere din istorie. Adesea includea linii directoare scrise pentru a facilita înțelegerea legii – dar aceste orientări nu erau considerate legi statutare.

Statutul vine din latinescul *statutus*, participiul trecut al *statuere*, care înseamnă „a stabili,” derivat din *status*, adică „poziție;” În drept, un statut este „un act normativ adoptat de o autoritate legislativă și exprimat într-un document formal.” Însă în dreptul internațional, este un instrument anexat sau subsidiar unui acord internațional, cum ar fi un tratat.

Printre oamenii liberi, „contractul face legea.”³³

Deși, „Legea (*jus*) este regula dreptății; și tot ceea ce este contrar regulii dreptății este o nedreptate,”³⁴ găsim că „legile omenești (*lex, leges*) se nasc, trăiesc și mor.”³⁵ Dreptul cutumiar era legea dintre oameni și depindea în întregime de virtutea individuală și colectivă.

Contractele, legămintele și constituțiile modifică întotdeauna statutul de om liber. Cu cât crezi mai multe legături pentru a-ți „proteja” libertatea, cu atât ești mai puțin liber.

„Într-o republică foarte coruptă sunt cele mai multe legi.”³⁶

Societatea se naște din familie – instituția creată de Dumnezeu. Toată puterea pornește mai întâi de la familie. Cei care înțeleg regula dreptății știu că „Ceea ce îi leagă pe cei care au contractat, îi va lega și pe urmașii lor.”³⁷

³³ Legem enim contractus dat. 22 Wend. N.Y. 215, 223

³⁴ Jus est norma recti; et quicquid est contra normam recti est injuria. 3 Bulstr. 313

³⁵ Leges humanae nascuntur, vivunt et moriuntur.

³⁶ Corruptissima republica plurimae leges. Tacitus

³⁷ Quod ipsis, qui contraxerunt, obstat; et successoribus eorum obstat. Digesta 50.17.29

De aceea, când Dumnezeu i-a scos pe oameni din Egipt, i-a avertizat să nu facă legăminte cu popoarele care i-ar putea readuce sub jugul judecătorilor unui guvern asemănător cu cel egiptean:

„Ferește-te să nu închei un legământ cu locuitorii țării în care mergi, ca nu cumva să fie o cursă în mijlocul tău.” Exod 34:12

Fiecare societate are nevoie de o formă de drept pentru soluționarea disputelor, deoarece nu toți oamenii trăiesc în virtute. Este important ca sistemele de justiție să rămână aproape de oameni, unde se poate exercita responsabilitatea. Dar prejudecățile naturale impun existența unor căi de recurs mai largi pentru a preveni nedreptatea.

Dreptul cutumiar avea același statut și servea același scop ca și legea creată de stat pe care o considerăm „normală” astăzi. Credința comună că legea și guvernul au evoluat mereu împreună este eronată.

„Oamenii buni urăsc păcatul din iubire pentru virtute; oamenii răi din frica pedepsei.”³⁸

Dreptul cutumiar era rezultatul unor precepte, practici și modele bine stabilite în cadrul unei anumite comunități. Se transmitea din generație în generație, sau între state și națiuni.

Dreptul internațional s-a dezvoltat prin practici repetate și principii acceptate ale unui drept cutumiar cunoscut sub numele de Dreptul Națiunilor (Law of Nations). Fără înțelegerea și respectarea acestor precepte, diplomația ar fi imposibilă, iar haosul ar domni. La fel e și în societățile voluntare, unde există practici comune pentru prevenirea nedreptății și rezolvarea conflictelor.

Deși o națiune este compusă din familii, o familie nu este o națiune. Pentru a rămâne libere, familiile trebuie să se unească prin alte mijloace decât contractul. Guvernele voluntare timpurii erau formate din oameni liberi, care înțelegeau nevoia de lege și comunitate pentru a-și păstra libertatea.

Dar, în ciuda succesului acestor sisteme, ele cad adesea în ruină și sub tiranie. Guvernele centralizate sfârșesc la fel, dar cu o corupție și o oprimare universală, cauzate de mândrie, gelozie, nepăsare și lăcomie – adică absența virtuții.

„Omul superior se gândește mereu la virtute; omul comun – la confort.”³⁹

Republicile timpurii – Israelul antic, Roma, teutonii, saxonii, francii și republicile creștine din primul mileniu – au fost guverne patriarhale, ale poporului, de către popor și pentru popor, bazate pe libertate individuală,

³⁸ Oderant peccare boni, virtutis amore; oderunt peccare mali, formidine poenae.

³⁹ Kong Fu-tzu (Confucius) [551–479 î.Hr], gânditor și filosof social chinez

drepturi și responsabilitate. Toate, în cele din urmă, au devenit supuse unei clase conducătoare.

„Nu evaluăm oamenii prin bogăția lor, ci prin virtutea lor.”⁴⁰

Aceste sisteme se bazau pe voluntariat, frăție și responsabilitate personală față de aproapele – prin alegeri zilnice, nu prin forțarea vecinului de a susține voința liderilor sau a majorității. Era bazat pe dragoste față de aproapele și pe respectul pentru *lege, dreptate, milă și credință* în Dumnezeu. Oamenii nu erau forțați să se alătore, nici să susțină sistemul prin taxe impuse.

„Totuși, toți erau implicați, iar sistemul era respectat și susținut, pentru că dreptul cutumiar oferea protecție și arbitraj la costuri minime. El a evoluat spontan, fără implicarea statului, din simplul motiv că nu exista stat.”⁴¹

Adevărul este că *statul* și *legea* erau în mâinile și inimile omului liber și ale familiei sale. Statutul lor nu era afectat decât de propria conștiință. Virtutea poporului era izvorul dreptății. Fără justiție în inimă și minte, nu era justiție nici în țară.

„Înainte de cucerirea normandă a Angliei din 1066, poporul era sursa dreptății. Curțile anglo-saxone erau formate din numeroși oameni liberi, iar legea pe care o aplicau fusese transmisă oral, din generație în generație. Regele normand, care pretindea că el era izvorul dreptății, a creat propriile sale tribunale. Judecătorii acestor curți regale erau agenți ai regelui, nu ai poporului; însă erau juriști profesioniști, devotați administrării justiției, și tribunalele lor au fost atât de eficiente încât au înlocuit treptat curțile populare.”⁴²

Iubirea comunitară, manifestată prin caritate și speranță reciprocă, era singura „asigurare socială” disponibilă. Oamenii erau uniți într-o frăție, iar înțelepciunea comună de a se aduna le oferea stabilitate.

Când oamenii cedau sau acceptau pasiv responsabilitatea lor dată de Dumnezeu de a face dreptate aproapelui, în favoarea unor „profesioniști mercenari,” pierdeau o parte din misterul succesului lor ca societate liberă.

De ce ar face oamenii asta?

⁴⁰ Magnos homines virtute metimur, non fortuna. Cornelius Nepos (100–24 î.Hr.), biograf roman de origine galică

⁴¹ Recenzie de carte: © Nicholas Dykes. The Enterprise of Law: Justice without the State de Bruce L. Benson, Pacific Research Institute for Public Policy (San Francisco), 1991

⁴² Clark's Summary of American Law, p. 530

„Căci, spunând vorbe trufașe și deșarte, ei momesc prin poftetele firii, prin destrăbălări, pe cei care de-abia scăpaseră de cei ce trăiesc în rătăcire. Le promit libertate, dar ei înșiși sunt robi ai stricăciunii; fiindcă fiecare este robul aceluia lucru de care este învins. Dacă, după ce au scăpat de murdăriile lumii prin cunoașterea Domnului și Mântuitorului Isus Hristos, se încurcă iarăși și sunt biruiți, starea lor de pe urmă ajunge mai rea decât cea dintâi. Ar fi fost mai bine pentru ei să nu fi cunoscut calea dreptății, decât, după ce au cunoscut-o, să se întoarcă de la porunca sfântă care le fusese dată. Li s-a întâmplat ce spune adevăratul proverb: Câinele s-a întors la ce vărsase; și scoafa spălată s-a tăvălit iarăși în mocirlă.” 2 Petru 2:18–22

Astăzi, ni se spune că istoria omenirii este istoria centralizării puterii guvernamentale. Se crede că fără o putere centrală, oamenii ar cădea într-o anarhie egoistă și violentă.

Dar acest lucru este adevărat doar pentru cei fără virtute și onoare. Oameni virtuoși, dacă se adună, pot forma un guvern bazat pe legea perfectă a libertății. Dar pentru asta, trebuie să lase la o parte mândria, lăcomia, auto-îndreptățirea și egoismul. Trebuie să le pese cel puțin la fel de mult de drepturile aproapelui ca de ale lor. Trebuie să iubească pe aproapele ca pe ei înșiși.

„Există oare virtute între noi? Dacă nu, suntem într-o situație jalnică. Niciun sistem teoretic – nicio formă de guvern nu ne poate oferi siguranță. Să credem că vreo formă de guvern poate garanta libertatea sau fericirea fără virtute în popor este o idee iluzorie. Dacă în comunitate există suficientă virtute și inteligență, ea va fi folosită în alegerea acelor oameni. Astfel, nu ne bazăm pe virtutea conducătorilor, ci pe virtutea celor care îi aleg.”⁴³

Patriotismul Orb

Cuvântul *patriot* provine din latinescul *patria*, care poate însemna *țara natală*, și derivă din *pater*, adică *tată*. Temelia autorității guvernului de a conduce se regăsește în legea naturală care recunoaște dreptul tatălui de a-și conduce copiii.

Patriotismul orb, în care oamenii proclamă „Țara mea, bună sau rea,” nu este nici înțelepciune, nici curaj. Este doar orbire.

Este convenabil să ne imaginăm că această Constituție americană a fost rezultatul unor minți superioare și al unor inimi nobile, poate chiar al inspirației divine, dar puține momente din istorie pot susține onest astfel de pretenții.

⁴³ James Madison, 1788 – discurs la Convenția de Ratificare din Virginia (The True Republican, editat de French, [p. 28–29])

„Dacă nu vom fi conduși de Dumnezeu, vom fi conduși de tirani.”⁴⁴

Ce înseamnă să fii condus de Dumnezeu? Cum dobândesc guvernele și tiranii puterea?

„Orice guvern fără consimțământul celor guvernați este însăși definiția sclaviei!”⁴⁵

Suntem oare supuși doar prin consimțământ scris și contracte voinței conducătorilor, legiuitorilor și guvernanților? Conducătorii sunt autorizați de propria noastră societate permisivă, prin lăcomie. Este disponibilitatea noastră de a-i lăsa să guverneze peste aproapele nostru pentru propriul nostru beneficiu care a transformat constituțiile lor în contractele și legămintele noastre.

Nu există om mai patriotic decât un nazist.

„Singura temelie a unei Constituții libere este Virtutea pură. Iar dacă aceasta nu poate fi insuflată poporului nostru într-o măsură mai mare decât o are acum, atunci pot schimba conducătorii și formele de guvernământ, dar nu vor obține o libertate durabilă.”⁴⁶

⁴⁴ William Penn – primul guvernator al statului Pennsylvania

⁴⁵ Jonathan Swift

⁴⁶ John Adams, Our Sacred Honor, editat de Bennett, p. 371, 1776 – scrisoare către Zabdiel Adams

Constituțiile Partea III

Partea I: Poporul „nu era parte” în Constituția Statelor Unite și s-a opus acesteia.

Partea II: A abordat diferența fundamentală dintre autoguvernarea liberă și guvernarea contractuală – care este mai puțin liberă.

Este Constituția constituțională?

Mulți susțin că guvernul modern este neconstituțional sau că acționează în mod neconstituțional. Este ușor să presupunem că instituțiile și activitățile actuale ale autorităților guvernamentale încalcă documentul fondator — și, fără îndoială, acest lucru se întâmplă, uneori.

Multe dintre nelămuriri și conflicte s-ar putea risipi dacă ne-am uita mai atent la Constituție. Ce a creat ea, de fapt? Cine a creat-o și prin ce mijloace a fost înființată?

Am văzut deja că poporul nu a fost parte în acest document, ba chiar s-a opus deschis. Statele nu dețineau puterea regală (care era deja restrânsă și contestată chiar înainte de Declarația de Independență), deoarece aceasta fusese diminuată prin hărți, titluri și sacrificiile poporului timp de secole pe acest continent nou.

Ce autoritate aveau statele pentru a ratifica Constituția? Existau reguli pentru ratificare, stabilite chiar de cei care semnaseră deja documentul. Acei bărbați, care se întâlneau în secret, nu aveau mai multă autoritate să transforme documentul în lege decât omul obișnuit de pe stradă. Prin simplul act de a-l redacta, deja depășiseră mandatul primit de la state.

Statele își datorau existența unei istorii proprii: carte, pacte, articolele Confederației. *Articolele Confederației* erau un acord între state, conform dreptului cutumiar internațional. Ele includeau și acorduri limitate între cetățenii cu statut diferit din statele respective.

„Contractul face legea.”⁴⁷

Clasele principale de drept „atunci când sunt examinate în ceea ce privește diferitele sale sisteme, se împart în drept civil, drept comun, drept canonic... Se mai împarte și în drept natural și drept pozitiv, în drept scris (lex scripta) și drept nescriș (lex non scripta), în drept comercial, drept marțial, drept municipal și drept străin.”⁴⁸

⁴⁷ Legem enim contractus dat. 22 Wend. N.Y. 215, 223

⁴⁸ Lexiconul Lectric Law Library

În dreptul internațional, fiecare stat era separat de celelalte – precum Mexicul față de Canada – cel puțin în ceea ce privește legile lor municipale și externe.⁴⁹ Orice încălcare a contractului original dintre aceste state ar fi fost o încălcare a Dreptului Națiunilor (Law of Nations).

Pacta sunt servanda. Acordurile trebuie respectate.

Samuel Adams spunea în august 1776: „Uniunea noastră este completă; constituția noastră compusă, stabilă și aprobată. Acum sunteți paznicii propriei voastre libertăți.” Constituțiile nu sunt întotdeauna scrise. „În cea mai mare parte, Constituția Angliei este nescrisă.”⁵⁰

„O constituție este un corp de principii menite să controleze acțiunea guvernului, până la modificarea lor printr-o procedură autorizată.”⁵¹

Dacă o constituție este creată într-un mod neautorizat, aceasta reprezintă o revoluție.

„Dacă o constituție prevede în mod expres că poate fi amendată numai într-un anumit mod și totuși este urmat un alt mod, o asemenea încercare de amendare este ilegală; dar dacă ea este acceptată tacit, atunci devine efectivă ca o revoluție pașnică, așa cum s-a întâmplat atunci când Constituția Statelor Unite a intrat în vigoare prin ratificarea de către nouă state, în ciuda faptului că vechile Articole ale Confederației prevedeau că acestea nu puteau fi amendate fără consimțământul unanim al statelor.”⁵²

Dacă Constituția a fost o revoluție, cine se răzvrătea? Și împotriva cui sau a ce se răzvrăteau ei? Fiecare stat conținea o opoziție formidabilă împotriva Constituției. Carolina de Nord și Rhode Island au împiedicat ratificarea legală. Spiritul Federalist și susținătorii lor au forțat, literalmente, conformarea acolo.

Individualismul, adânc înrădăcinat în inimile celor care își câștigaseră libertatea în această „sălbăticie,” a fost rădăcina opoziției. Rezistența era atât de profundă încât războiul părea iminent.

Pe 4 iulie 1788, judecătorul William West și membrii *Country Party* au mărșăluit în Providence, Rhode Island cu peste 1.000 de anti-federaliști înarmați.

⁴⁹ **STRĂIN.** Ceea ce aparține unei alte țări; ceea ce este străin. 1 Peters, R. 343... 2. Fiecare națiune este străină față de toate celelalte, iar diferitele state ale Uniunii Americane sunt străine unele față de altele în ceea ce privește legile lor municipale. 2 Wash. R. 282; 4 Conn. 517; 6 Conn. 480; 2 Wend. 411; 1 Dall. 458, 463; 6 Binn. 321; 12 S. & R. 203; 2 Hill R. 319; 1 D. Chipm. 303; 7 Monroe, 585; 5 Leigh, 471; 3 Pick. 293.

⁵⁰ Ibidem (aceeași sursă ca mai sus)

⁵¹ Clark's Summary of U.S. American Law, Capitolul Drept Constituțional, p. 461

⁵² Clark's Summary of American Law, Capitolul Drept Constituțional, §1, p. 462

Să adăugăm încă un ingredient la această tocană de gânduri. Dacă Declarația de Independență a fost semnată și comunicată lumii din cauza „șirului lung de abuzuri și uzurpări” ale regelui și a „istoriei sale de răni repetate și uzurpări,” atunci se pare că regele era cel care se răzvrătea împotriva Poporului Americii, nu invers, așa cum suntem în mod obișnuit învățați.

Atunci, care a fost adevărata revoluție americană? A fost Constituția însăși acea revoluție? Și împotriva a ce se răzvrătea constituția? Se răzvrătea împotriva reprezentanților legitimi ai unui guvern al poporului? Au existat oare puteri și oameni care i-au încurajat și chiar i-au constrâns să-și rupă pactul de acord cu poporul?

Spun „reprezentanți legitimi” pentru că fiecare dintre acele state erau doar republici. Erau republici de o natură mult mai pură decât se vede astăzi oriunde. Foarte puțină putere se afla în mâinile corpurilor legislative înstituite și ale liderilor titulați. Adevărata putere civilă era în mâinile fiecărui om liber. Ei nu puteau domni peste vecinul lor, dar erau liberi să domnească peste ei înșiși.

Duplicitatea în federalism

Ignoranța și vanitatea, temperate cu apatie și lăcomie, sunt cei mai mari aliați ai tiraniei. Care este autoritatea care fundamentează Constituția Statelor Unite și guvernul federal creat prin aceasta? Ce permite guvernului federal să se autoproclame puterea supremă, care „doar permite poporului o libertate” ce este subordonată puterii sale de a „defini caracterul moral, politic și juridic al vieții lor?”⁵³

Poate Constituția, de una singură, crea un guvern național?

„Statele au respins în unanimitate recomandarea unui guvern *național* și, prin excluderea cuvântului ‘național’ din toate împuternicirile lor, au demonstrat că înțelegeau bine diferența între o uniune *federală* și una *națională*.”⁵⁴

⁵³ „Constituția a creat un guvern federal cu puteri supreme, dar limitate. ...Oamenii din state sunt liberi, cu excepția limitărilor din Constituție sau din legea federală, să definească caracterul moral, politic și legal al vieților lor.” Executive Orders 13083, 14 mai 1998, emis de președintele Clinton de la Birmingham, Anglia, cu titlul Federalism

⁵⁴ New Views of the Constitution of the United States de John Taylor of Caroline, Virginia, editat cu o introducere de James McClellan, publicat de Regnery Publishing, Inc., Washington, D.C., și din Jesse T. Carpenter, The South as a Conscious Minority 1789–1861 (New York: New York University Press, 1930), p. 209.

<http://www.constitution.org/jt/jtnvc.htm>

O *națiune* este un *popor*, iar un guvern național este înființat direct de către acel popor. Orice încercare de a crea un guvern național trebuie să respecte drepturile naturale ale individului. Oamenii pot investi propriile lor drepturi într-un guvern național, sau chiar pe cele ale copiilor lor, dar nu pot investi drepturile aproapelui lor.

Am văzut din mai multe surse că formarea guvernului federal nu a fost decisă de popor, și nu a fost considerată națională de către state.⁵⁵ Deși, „... s-a susținut în convenție că formarea unui guvern federal, deși vechiul Congres nu a realizat acest lucru, revoca Declarația de Independență și reducea statele la simple corporații.”⁵⁶

Separarea statelor individuale de uniune era dreptul lor legitim. Aceasta nu a fost contestată serios în Războiul Civil.

Conflictul sângeros a început nu pentru că voiau să plece, ci pentru că încercau să ia cu ei proprietate federală. Acest principiu ar trebui analizat cu grijă de oricine dorește astăzi să renunțe la „mantaua federală.”

Din cauza renunțării directe sau indirecte făcute de state, a devenit obișnuit să auzim că statele odinioară suverane sunt acum doar „cvasi-suverane.” Totuși, ele erau state reale și posedau un grad de suveranitate, iar ca republici, puterea reală (sau potențialul de putere) rămânea la oameni, dacă erau dispuși să facă efortul să o păstreze.

Dacă guvernul Statelor Unite este astăzi un guvern național, atunci trebuie întrebat: Oamenii au făcut această alegere cu gândire rațională, prin dezbateri calmă și conștientă? Sau a fost creat prin ambiguități de limbaj și fapte forțate?

„Când tot guvernul, în lucruri mici și mari, va fi concentrat la Washington ca Centru al Puterii, va neutraliza controalele reciproce dintre guverne și va deveni la fel de corupt și opresiv precum guvernul de care ne-am separat.”⁵⁷

Temerea exprimată de Jefferson acum aproape 200 de ani – că federalismul ar deveni corupt și opresiv – a fost bine întemeiată. Dar este aceasta o uzurpare? Astăzi, guvernul federal al SUA pretinde *putere supremă* asupra, “statelor, autorităților locale, asociațiilor private, cartierelor, familiilor, și indivizilor.”⁵⁸

⁵⁵ „Idea că recomandarea Congresului era adresată unei națiuni sau popor american nu apărea nicăieri, iar ideea unui guvern național a fost respinsă de fiecare stat.” Ibidem

⁵⁶ Ibidem

⁵⁷ Thomas Jefferson, 1821 – într-o scrisoare către Gideon Granger

⁵⁸ „Guvernul federal ar trebui să recunoască responsabilitatea... statelor, guvernelor locale, asociațiilor private, cartierelor, familiilor și indivizilor de a atinge obiective personale, sociale, de mediu și economice prin eforturi cooperative.”

Nimeni nu este scutit de influența guvernului federal în viața sa. Prezentul este produsul trecutului, iar noi și părinții noștri avem o parte de vină în crearea acestui sistem dublu.

„Guvernul nu este rațiune. Nu este elocvență. Guvernul este forță; precum focul, este un slujitor periculos și un stăpân înfricoșător.” Atribuit lui George Washington, 1797

Oamenii aprind focul guvernului atunci când îi conferă putere, indiferent de scop. Cu cât îi dau mai multe responsabilități, cu atât îi pun mai mult combustibil la dispoziție. Suflul tiranilor doar întetește acele flăcări – flăcări care sunt aprinse de slăbiciunea și pofta noastră.

Noul Rege George

Agențiile simple ale guvernului federal pot acum să limiteze capacitatea statelor și a guvernelor locale de a-și stabili propriile politici.⁵⁹ Puterea lor pătrunde în fiecare colț al stării de libertate pe care o avea odată omul.

„Trebuie să înțelegem că actualul sistem de conducere este noul George al III-lea. Dacă va continua să adere la tacticile sale, nu știm. Dacă da, atunci reparația, onorată prin tradiție, este tot revoluția... Adevărul este că vasta birocrăție conduce acum această țară, indiferent de ce partid este la putere.”⁶⁰

Statele și guvernele locale trebuie acum să solicite derogări⁶¹ de la acea putere supremă, și totuși oamenii își imaginează că suntem încă în 1776, sau că această situație a apărut doar din cauza unui abuz de putere, nu și din neglijența sau complicitatea lor.

Secțiunea 2, Executive Orders 13083, 14 mai 1998, președintele Clinton, *Federalism*

⁵⁹ „Agențiile pot limita puterea de decizie politică a statelor și a guvernelor locale.” Secțiunea 3 (a...d9), Executive Orders 13083, 14 mai 1998, președintele Clinton, *Federalism*

⁶⁰ William O. Douglas, *Points of Rebellion*, 1969 (paginile 95 și 54)

⁶¹ „Agențiile trebuie să revizuiască procesele prin care statele și guvernele locale solicită derogări de la cerințele legale și de reglementare și să ia măsuri adecvate pentru a eficientiza aceste procese.” Secțiunea 5 (a), Executive Orders 13083, 14 mai 1998, președintele Clinton, *Federalism*

„Nu sunt bine versat în istorie, dar vă las pe dumneavoastră să decideți dacă libertatea a fost distrusă mai des de licențiozitatea poporului sau de tirania conducătorilor?... Majoritatea rasei umane se află acum în această stare jalnică...”⁶²

Au adus oare statele oamenii în această stare? Faptele statelor nu pot diminua drepturile reținute de popor. Problema este că oamenii au pierdut motivația și înțelepciunea de a-și păstra drepturile naturale.

„Ei leagă poveri grele, greu de purtat, și le pun pe umerii oamenilor; dar ei înșiși nici cu un deget nu vor să le miște.” Matei 23:4

Este adevărat că statelor nu le pasă să elibereze oamenii sau să ofere un refugiu legal față de ceea ce este adesea numit uzurpare. Dar ne leagă statul sau ne legăm noi între noi, acceptând sisteme care ne leagă reciproc?

Există cineva în guvernul statului care este mai puțin legat de puterile guvernului federal decât cetățeanul obișnuit?

Constituția afirmă în mod clar, în al nouălea amendament:

„Enumerarea în Constituție a anumitor drepturi nu va fi interpretată ca negând sau diminuând altele păstrate de către popor.”

Al zecelea amendament spune:

„Puterea care nu este delegată Statelor Unite prin Constituție și nici nu este interzisă de aceasta Statelor, este rezervată Statelor, respectiv poporului.”

Ce este necesar pentru a păstra aceste drepturi? Ce este necesar pentru a le îndepărta din mâinile noastre?⁶³ Putem fi înzestrați cu anumite drepturi inalienabile sau neînstrăinabile și chiar fiecare om aflat în închisoare are asemenea drepturi – dar trebuie să le exercite de după gratiile legale care îl restricționează pentru propriile sale crime.

Adevărul este că, dacă putem învăța să gestionăm adevărul, responsabilitatea poporului este de a-și păstra drepturile. Cetățenii au încredințat obligații și îndatoriri guvernului federal care ar fi fost mai bine împlinite dacă le-am fi îndeplinit noi înșine.

„Protecția atrage după sine supunere; supunerea atrage protecție.”⁶⁴

Individul privat și comunitățile locale au transferat multe responsabilități și drepturi dăruite de Dumnezeu către agențiile locale, statale și federale.

⁶² Patrick Henry, 5 iunie 1788

⁶³ Vezi *Legământul Zeilor*, His Holy Church

⁶⁴ *Protectio trahit subjectionem, subjectio protectionem.* Coke, Littleton, 65

Oamenii au renunțat treptat la aceste datorii naturale și morale și, odată cu ele, la drepturile lor de naștere, în schimbul beneficiilor oferite de un nou patron și binefăcător.

„Din cauza a ceea ce pare a fi o poruncă legală la suprafață, mulți cetățeni, datorită respectului lor pentru ceea ce doar pare a fi o lege, sunt viclenește constrânși să-și renunțe la drepturi, din ignoranță.”⁶⁵

Dacă doar prin ignoranță luminarea individului ar aduce u har pentru simpla corectare a greșelii noastre, am putea, probabil, să anulăm o astfel de eroare doar prin pocăință, cu excepția a doi factori: răsplata criminală a faptelor noastre, și datoria acumulată prin acceptarea de beneficii neplătite.

„Guvernul este marea ficțiune prin care fiecare se străduiește să trăiască pe seama tuturor celorlalți.”⁶⁶

Omul și-a pus credința și încrederea, loialitatea și onoarea în instituții create de mâinile sale, prin strângerea mâinilor în semn de aplicație și acceptare a beneficiilor, dar pe seama altora. Astfel, s-a făcut chezaș pentru datorii.

„Fiule, dacă te-ai pus chezaș pentru aproapele tău, dacă ai dat mâna cu un străin, te-ai prins cu cuvintele gurii tale, te-ai prins cu vorbele gurii tale.” Proverbe 6:1-2

Niciun drept nu putea fi transmis guvernului federal de către state care să-l facă pe om subiect al unei autorități dincolo de libertatea de care se bucura deja în fiecare stat, fără consimțământul său individual sau acceptul său implicit.

În Ur, Haran, Babilon și Egipt, oamenii erau legați de guverne aflate sub autoritatea altor oameni. Avraam și Moise au ieșit de acolo pentru a conduce oamenii către ceva complet diferit. În Iudeea a existat, de asemenea, o formă de legare. Mai întâi sub conducerea Hasmoneilor, apoi sub influențaromană. Cum s-a produs această legare a oamenilor și a drepturilor lor? Și cum au fost ei eliberați din nou?

„Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu, și toate celelalte vi se vor adăuga.” Luca 12:31

⁶⁵ SUA vs. Minker, 350 US, 179, p. 187

⁶⁶ Frédéric Bastiat, filosof politic francez (1801-1850)

Credința lui Avraam a condus multe suflete din Haran.⁶⁷ Încrederea în Moise și Dumnezeu său a condus pe israeliți din robia Egiptului, iar credința în Isus Hristos și Evanghelia Sa despre Împărăția lui Dumnezeu și despre neprihănirea lui Dumnezeu a răscumpărat creștinii către legea desăvârșită a libertății, în timp ce Roma se prăbușea sub propria corupție.

„Rămâneți, deci, tari în libertatea cu care Hristos ne-a făcut liberi și nu vă lăsați din nou prinși în jugul robiei.” Galateni 5:1

Toate guvernele care stăpânesc peste oameni au propriul lor „crez,” iar guvernul federal al Statelor Unite nu face excepție. El este o societate politică care funcționează în cadrul jurisdicției republicilor originale. Cea mai mare parte a autorității originale a republicilor se afla în mâinile „omului liber individual,” în sfera propriei sale dominații. Autoritatea conducătorilor guvernului în Republica Americană originală era doar „titular,” adică doar de formă, nominală.

„Termenul republică, *res publica*, desemnează statul, independent de forma sa de guvernare.”⁶⁸

Într-o republică pură, poporul este statul, iar guvernul este servitorul lor. Aceasta nu înseamnă că poporul poate lua drepturile aproapelui prin vot majoritar, așa cum se întâmplă în democrații. Și nici nu poate lua drepturile aceluia care aleg să servească voința poporului. Ambele părți sunt reglementate de cel mai fundamental drept și obligație morală:

„Să nu poftești nimic din ce este al aproapelui tău.”⁶⁹

„Trebuie să ne întrebăm care este scopul guvernării înainte de a decide care este cea mai bună formă. Toți politicienii cu gândire speculativă vor fi de acord că fericirea societății este scopul guvernării, așa cum toți teologii și filosofii morali vor fi de acord că fericirea individului este scopul omului. Toți căutătorii sinceri ai adevărului, fie ei păgâni sau creștini, antici sau moderni, au declarat că fericirea și demnitatea omului constau în virtute.”⁷⁰

⁶⁷ Geneza 12:5 „Și a luat Avram pe Sarai, nevasta sa, și pe Lot, fiul fratelui său, și toate averile pe care le agonisiseră și toate sufletele pe care le dobândiseră în Haran; și au ieșit ca să meargă în țara Canaanului; și au ajuns în țara Canaanului.”

⁶⁸ Bouvier's Law Dictionary, vol. 1, pagina 13 (ediția 1870) [vezi și ediția din 1856]

⁶⁹ Exod 20:17 „Să nu poftești casa aproapelui tău; să nu poftești nevasta aproapelui tău, nici robul lui, nici roaba lui, nici boul lui, nici măgarul lui, nici vreun alt lucru care este al aproapelui tău.” Deuteronom 5:21

⁷⁰ Papers of John Adams, editor Butterfield, vol. 4, p. 86. 1776 – Gânduri despre Guvernare

Constituțiile Partea IV

Partea I: Poporul „nu a fost parte” din Constituție.

Partea II: Există două forme de guvernare – una liberă și una mai puțin liberă – prin contract.

Partea III: Poporul a opus rezistență Constituției și temerile lor s-au adevărit.

Urmărirea Perspectivei și Principiilor

„Scopul nu justifică mijloacele.” Ayn Rand

În deplină corectitudine, Constituția Statelor Unite ale Americii ocupă un loc unic în istorie, deși elementele sale de bază au fost prezente în centralizarea guvernelor de mii de ani. Crearea instituției numită „Statele Unite” a fost o încercare curajoasă a unor oameni de a crea o autoritate centrală care să îmbunătățească condiția umană fără a pierde controlul asupra puterii încredințate acestui guvern. Din vremurile faraonilor, ale lui Saul și ale Romei, astfel de eforturi s-au încheiat adesea în dezastru.

Este necesar un studiu detaliat, o abordare mai largă și un ochi critic asupra istoriei pentru a înțelege contextul și condițiile în care acel document a ajuns la proeminență și pericolele generate de aplicarea sa.

Există două forțe care operează în cadrul guvernelor:

1. Pentru a garanta siguranța poporului, există o acordare de putere către o formă de guvernare;
2. Și există o impunere de limitări pentru a garanta siguranța poporului față de guvern.

Echilibrul acestor elemente în lumea guvernării definește diferența dintre libertate și despotism. Cei care caută puterea promet adesea libertate, dar procedează la crearea de funcții de autoritate și preluarea controlului pentru a-și atinge scopurile. Această ispită a unui om de a conduce peste altul ne-a fost transmisă prin natura căzută a omului, de la Cain până la Hristos.

Oamenii sunt adesea înclinați să atribuie succesul, proeminența și puterea Statelor Unite constituției sale. Există mulți factori care compun trecutul și prezentul nostru, iar constituția și instituțiile pe care le-a creat și le creează în continuare sunt doar o parte a acestei ecuații.

Fără a neglija resursele naturale neatinse ale acestui pământ, adevărata măreție a națiunii stă în oameni. Tot ei sunt cei care o pot distruge.

„America nu va fi niciodată distrusă din exterior. Dacă ne clătinăm și ne pierdem libertățile, va fi pentru că ne-am distrus singuri.” Abraham Lincoln

În America timpurie, rata alfabetizării era mai mare decât în Europa sau în Marea Britanie, chiar mai mare decât este astăzi. Trebuia să știi să citești pentru a studia Biblia, iar zelul religios și credința au fost factori motivatori esențiali în colonizarea Americii de Nord. Educația era importantă — chiar primordială — dar credința în principii superioare, în precepte și scopuri era predominantă.

Fiecare casă avea o colecție de cărți ca pe o comoară prețioasă. Fără televizor, radio sau alte distrageri, cărțile și ideile pe care le conțineau erau o preocupare comună. Cărți precum *Ascensiunea și decăderea Imperiului Roman* de Gibbon fuseseră deja publicate. Exista un interes viu pentru guverne și pentru modul în care ar trebui sau nu ar trebui să funcționeze. Căutarea Libertății Civile era o altă pasiune arzătoare a celor care s-au aventurat în pustietate. America avea mai multe cărți de drept per capita decât orice altă țară din lume.

Condițiile grele de supraviețuire și rezistență au fost cele care au purificat caracterul americanilor timpurii. Nu exista asigurare socială, Medicare, șomaj etc. Oamenii erau responsabili pentru nevoile, protecția, educația și starea familiilor lor. Comunitatea însăși, adesea prin intermediul Bisericii, se baza pe caritatea reciprocă pentru a se susține.

Povara responsabilității sociale a cultivat un caracter independent și autosuficient fără precedent de atunci încolo în America. Asumarea acestei responsabilități este corelativă cu păstrarea și menținerea drepturilor asociate libertății.

Mulți oameni consideră Constituția ca fiind sursa sacră a succesului american. Însă succesul oricărei națiuni libere nu stă în structura ei, ci în virtutea sa. Structura oferită de constituție a furnizat de fapt mijlocul prin care oamenii își puteau neglija și chiar renunța la drepturile lor și să se întoarcă în sclavie. Mulți nici nu știu ce conține constituția, iar cei care știu adesea nu o înțeleg cu adevărat și nici defectele ei.

„Mii de avocați sunt absolvenți ai facultăților de drept fără a avea cunoștințe solide despre constituție. Când organizațiile caută un avocat pentru a-i instrui în privința Constituției, descoperă că este aproape imposibil să găsească unul competent.”⁷¹

⁷¹ Comitetul pentru Cetățenia Americană, ABA (Baroul American de Avocatură), Denver, Colorado, 14 iulie 1926

Este bine stabilit că poporul „nu a fost parte” a acelei Constituții, iar marea majoritate s-a opus. „Noi, poporul” clar nu însemna americanul de rând. Aceasta nu înseamnă că s-au opus conceptelor nobile din constituție, ci că au văzut anumite pericole în crearea și aplicarea ei. Patrick Henry a fost unul dintre cei mai fervenți oponenți ai acesteia, dar a servit totuși într-o funcție sub autoritatea ei. Majoritatea americanilor vedeau pericole majore în acea structură și formă de guvernare, iar a le cunoaște îngrijorările înseamnă a fi prevenit și pregătit.

Orice constituție este un corp de principii, scrise sau nescrise, cu scopul de a controla acțiunile guvernului până la modificarea sa. Care era constituția acelui popor natural din America, dacă ei se opuneau Constituției Statelor Unite? Ce a vrut să spună Samuel Adams, la 1 august 1776, când a declarat: „Uniunea noastră este completă; constituția noastră compusă, stabilită și aprobată?”

Cu siguranță, legea cutumiară a jucat un rol în acea constituție a poporului, dar a contat puțin pentru a oferi întregii națiuni o poziție internațională. Hamilton considera că datoriile față de alte națiuni ofereau Statelor Unite un statut.

Ar trebui să căutăm răspunsurile la aceste întrebări fără a ne limita doar la scurta istorie a Americii. Vom examina întreaga istorie a omenirii. A nu studia și a nu învăța tot ce se poate despre instituțiile și întreprinderile care au un impact atât de profund și esențial asupra vieții noastre și a copiilor noștri este o dovadă de nebunie și nechibzuință.

Oricine poate căuta *The Anti-Federalist Papers* pentru a vedea opiniile opuse, capcanele și pericolele. Ruinarea și prăbușirea, atât de comune în istorie, pot fi mai ușor evitate printr-un efort serios de a înțelege temerile și reținerile față de o putere guvernamentală centralizată.

„Cei care nu învață din istorie sunt condamnați să o repete.”⁷²

Întregul nostru concept despre istorie a fost profund influențat prin scrierea și rescrierea istoriei, atât în antichitate, cât și în manualele moderne. Nu constituția, care a fost scrisă ca și cum oameni buni ar lua funcții, trebuie să fie temelia credinței noastre, ci aplicarea principiilor libertății și ale legii date de Dumnezeu. *Cele mai grele aspecte ale legii, dreptatea, mila și credința*,⁷³ ar trebui să fie preocuparea și strădania fiecărui bărbat și femeie din America dacă vor să fie o națiune liberă sub autoritatea lui Dumnezeu.

⁷² George Santayana, figură principală în filosofia clasică americană

⁷³ Matei 23:23 „Vai de voi, cărturari și farisei fățarnici! Pentru că dați zeciuială din izmă, din mărar și din chimen și lăsați lucrurile mai grele ale legii: judecata, mila și credința; pe acestea trebuia să le faceți, și pe celelalte să nu le lăsați nefăcute.”

Constituțiile timpurii

Primii coloniști americani aveau o curiozitate profundă față de guvernare și o devoțiune religioasă față de studiul formelor de guvernare. Dragostea lor pentru Biblie le-a permis să citească singuri cum oamenii antici ai lui Israel au trăit liberi, fără regi și parlamente, timp de secole, guvernându-se singuri.

Studierea Bibliei produce opinii diverse despre ceea ce dorește Dumnezeu. Această dihotomie este rezultatul limbajului și al agendei personale a celor care o citesc. Natura egoistă și intențiile proprii ale oamenilor seamănă confuzie în lume. Deși oamenii aleg să interpreteze textul în milioane de moduri diferite, ei puteau vedea cum Israelul își susținea guvernarea prin zeciuieli oferite preoților doar „în funcție de slujirea lor.”⁷⁴ Ei citeau cum dețineau „laptele și mierea” produse pe pământul pe care îl „posedau,” iar taxele constau în „daruri de bunăvoie” acordate unei rețele de oameni aleși de către ei. Armata era o miliție de voluntari, organizată după aceeași structură socială de congregații și slujitori care sprijineau comunitatea printr-un sistem de caritate. Conducătorii erau simbolici și sprijineau nevoile poporului prin ofertele libere ale acestuia, conform alegerilor poporului.

Ei deveniseră deja conștienți de rețeaua de zeci, sute și mii - care era fundamentul formei lor de guvernare. Aceasta a fost observată în multe culturi înainte de Hristos și în toată Europa după Hristos.

Unii tânjeau după vremurile în care capul fiecărei familii era prinț pe propriul său pământ, eliberat de sclavia din Egipt de către Dumnezeu, prin Moise.

Ei citeau despre păcatul reprezentat de „glasul poporului” care cerea un rege să-i judece, la fel ca celelalte națiuni,⁷⁵ și că, dacă ar cădea pradă ispitei de a alege o elită conducătoare, ar trebui să lege acel conducător prin limitări scrise.

De ce i-a scos Dumnezeu pe oameni din guvernele lumești precum Babilon, Ur, Haran și Egipt? L-a călăuzit Dumnezeu pe om, în Vechiul Testament, departe de conducerea omenească, doar pentru ca în Noul Testament să-și schimbe părerea și să-i dorească din nou sub conducerea altor oameni? Alegerea lui Saul a fost o *respingere* a lui Dumnezeu. Acordul de a intra sub autoritatea lui Faraon a fost rezultatul unei serii de alegeri.

⁷⁴ Numeri 7:5 „Să le iei de la ei, ca să slujească pentru lucrarea Cortului întâlnirii; și să le dai leviților, fiecăruia după slujba lui.”

⁷⁵ 1 Samuel 8:10-19 „...Glasul poporului... n-a vrut să asculte glasul lui Samuel și au zis: Nu! Ci un împărat să fie peste noi.”

Oamenii făceau aceleași alegeri înainte de nașterea lui Hristos și continuă să le facă până în prezent. Faptul este că Hristos a venit să ne elibereze și să pecetluiască acea libertate cu sângele Său.

„De aceea: Ieșiți din mijlocul lor și despărțiți-vă de ei, zice Domnul; nu vă atingeți de ce este necurat și vă voi primi.” 2 Corinteni 6:17

Este voia Tatălui ceresc ca oamenii să intre sub autoritatea altor oameni prin contracte consensuale sau quasi-contracte, prin aplicație și participare, pentru a obține beneficii? Știm că nu trebuie să facem *niciun legământ cu ei și nici cu zeii lor*.⁷⁶

„Și să nu faci legământ cu locuitorii acestei țări, ci să le dărâmați altarele; dar voi n-ați ascultat glasul Meu: pentru ce ați făcut aceasta?” Judecători 2:2

Cuvântul *legământ* (league) este același cuvânt tradus în mod obișnuit prin „covenant” de aproximativ 264 de ori în Biblie. Este derivat din cuvântul *barah*, care este tradus și prin „a mânca,” „a alege,” „a da” sau chiar „a face pe cineva să mănânce.” Cuvântul pentru *legământ* este definit ca „alianță, pact;” *între oameni*. Dumnezeu le spune oamenilor, în Biblie, să nu își jure loialitatea față de alți oameni sau față de organizațiile create de mâinile lor.

Dacă ne declarăm loialitatea, sau solicităm daruri, gratuități și beneficii, atunci *binefăcătorii*, *Soters* sau *Patronus*⁷⁷ și „*părinții conscripți*” vor avea dreptul să conducă peste noi.

Dacă intrăm într-un contract, legământ, constituție sau alianță, cum ar arăta acesta și are Dumnezeu vreo opinie despre ceea ce ar trebui să conțină acel acord?

Un Rege Peste Mine

John Wycliffe a fost închis de către guvern, iar trupul său a fost ars pe rug de Biserica ortodoxă pentru că a tradus Biblia în limba engleză. El a identificat cărțile lui Samuel și Regi ca *Regi I* până la *Regi IV*. Regii, spre deosebire de Judecători, reprezintă perioada din istorie în care Israelul a intrat sub conducerea unor stăpânitori, în loc să fie o națiune liberă a lui Dumnezeu, unde fiecare om era prinț în casa sa și *nu era niciun rege în Israel*.

Da, Dumnezeu permite oamenilor să aibă regi și conducători, dacă așa aleg. Le permite să facă aceste legăminte și contracte, dacă așa doresc.

⁷⁶ Exod 23:32 [vezi și Deuteronom 7:2; Deuteronom 13:8]

⁷⁷ „Tatăl nostru” – titlul dat Cezarilor Imperiului Roman.

El le permite să creeze state civile precum cele ale lui Cain și Lameh, ale Egiptului sau ale Romei. Le permite oamenilor să păcătuiască, și să suporte consecințele aceluia păcat.

Este dorința adevărată a Tatălui ceresc ca omul să fie în robie, sau să umble cu El și să trăiască prin credință, speranță și dragoste, potrivit legii desăvârșite a libertății și iubirii?

Moise cunoștea slăbiciunile poporului. Știa că, în cele din urmă, vor dori din nou o autoritate centrală de guvernare. El i-a avertizat profetic cu privire la tendințele pe care le vor avea astfel de conducători și, cu înțelepciune, a stabilit limitări constituționale pentru cei aleși ca binefăcători ai poporului, dar care puteau exercita autoritate, așa cum o făceau celelalte națiuni și guverne.

„Când vei intra în țara pe care ți-o dă Domnul Dumnezeul tău, o vei stăpâni, vei locui în ea și vei zice: ‘Voi pune un împărat peste mine, ca toate neamurile care sunt împrejurul meu.’” Deuteronom 17:14

Oamenii au venit în America pentru “a stăpâni” cu adevărat pământul. Nu au venit doar să fie chiriași pe un pământ pentru care trebuiau să plătească anual pentru folosire sau să fie alungați. Ei doreau să dețină pământul ca oameni liberi, astfel încât acesta să nu poată fi impozitat și să fie suflete libere sub Dumnezeu.

Trecuse o jumătate de mileniu de la apariția regilor peste popoarele Europei. Războaiele și Inchizițiile își pusese rămpănt asupra libertății și asupra cunoașterii căilor ei. Majoritatea oamenilor deveniseră supuși ai guvernelor. America a oferit o oportunitate unică de a recâștiga libertatea.

În America, vocea poporului avea să aleagă pe cineva care să exercite autoritate și să creeze o constituție cu reguli pentru a se proteja de conducători.

„Să pui împărat peste tine pe acela pe care-l va alege Domnul Dumnezeul tău; să pui un împărat din mijlocul fraților tăi; să nu pui peste tine un străin, care să nu fie fratele tău.” Deuteronom 17:15

Dacă citim expresia „să pui un împărat peste tine,” ne putem imagina un monarh modern, cu coroană, conducând peste popor. Totuși, cuvântul ebraic pentru *împărat* este *melek* [מֶלֶךְ], care poate însemna și „sfat” sau „consiliu.” Funcția de *melek* putea varia de la puțină putere până la putere absolută asupra vieții, legii și pământului.

Una dintre limitările guvernării stabilite de Moise era că, dacă oamenii își aleg un conducător, acesta trebuie să fie dintre *frații* lor - adică să aibă același Tată, pe Dumnezeu Tatăl. El nu trebuia să fie un *străin*. În ebraică există mai multe cuvinte pentru „*străin*.”

Cuvântul ebraic *nekar* [נֶכַר] este adesea tradus ca „străin” și este definit ca fiind *ceva străin* sau „din afară.” Cuvântul folosit în acest verset pentru „străin” este *nokriy* [נֹכְרִי]. Terminația cu litera a patra – *yod* – ar putea fi interpretată ca „străin față de Dumnezeu” sau „străin de înțelegerea lui Dumnezeu.” Aceleași trei litere – *nekar* [נֶכַר] – corespunzătoare numărului Strong 5234, sunt frecvent traduse ca „a cunoaște” sau „a recunoaște.”

Caracterul moral al conducătorului este clar important. Când poporul a dorit ca Ghedeon să fie rege, el a refuzat și a spus:

„Ghedeon le-a zis: «Nu eu voi domni peste voi, nici fiul meu nu va domni peste voi, ci Domnul va domni peste voi.»” Judecători 8:23

Sunt mulți oameni care nu ar refuza puterea de a conduce peste alți oameni. Dar ar cădea pradă ispitei, fiind seduși de dorința pentru și mai multă putere. Chiar și oameni buni și onorabili, precum Saul și David, sunt exemple ale modului în care puterea corupe.

Caii Egiptului

„Dar să nu aibă mulți cai și să nu întoarcă poporul în Egipt ca să aibă mulți cai, căci Domnul v-a zis: ‘Să nu vă mai întoarceți pe drumul acela.’” Deuteronom 17:16

Interdicția de a se întoarce în Egipt nu avea de-a face cu geografia, ci cu întoarcerea la acel tip de guvernare, unde o parte din munca omului era luată anual de guvern. Dumnezeu i-a scos pe oameni din Egipt, din „casa robiei,” unde trebuiau să dea o cincime (20%) din tot ce câștigau anual către guvern, iar statul le promitea îngrijire în caz de nevoie.

Există multe referințe în Vechiul și Noul Testament despre robia Egiptului, unde poporul trebuia să se plece în fața faraonului și să-l slujească. Puterea aceluia guvern a corupt conducătorii, care și-au construit mașinării de război, au suprimat poporul și au distrus viețile oamenilor.

Dumnezeu vrea ca oamenii să trăiască ca suflete libere, potrivit virtuții și conștiinței drepte. De fiecare dată când poporul se întorcea la un guvern centralizat, precum în 1 Samuel 8, acest lucru era numit „o respingere a lui Dumnezeu.” Orice conducător care îl cunoaște pe Dumnezeu și căile Sale nu i-ar conduce pe oameni înapoi în robie și, asemenea lui Ghedeon, nu ar încerca să conducă peste ei.

Regele nu trebuia nici să-și înmulțească caii. Oare Dumnezeu nu dorea ca regele să aibă o herghelie? Nu asta era problema. Dumnezeu leagă această poruncă de întoarcerea în Egipt.

Egiptul era un mare producător de grâne și perfecționase arta războiului prin utilizarea cailor în cavalerie, care și în trăsurile de luptă și pentru logistica militară. Interzicând regelui dreptul de a acumula cai, i se refuza puterea nelimitată de a purta războaie.⁷⁸ Când oamenii nu au încredere sau credință în calea lui Dumnezeu, ei tind să revină la un guvern centralizat pentru a-și asigura securitatea.

Lucrurile au mers din rău în mai rău și, în cele din urmă, Solomon avea 40.000 de grajduri de cai și 12.000 de călăreți. De asemenea, el deținea 1.400 de care de luptă în orașele sale special destinate armatei, inclusiv în Ierusalim.

Costul Guvernării

Atunci când vocea poporului a ales să-i dea lui Saul puterea de comandant suprem pentru a le purta războaiele, ar fi trebuit să fie stabilite anumite limitări. În timpul domniei sale, Saul s-a temut că dușmanul va fi pregătit înaintea lui și a luat lucrurile în propriile mâini, forțând poporul să-i dea ceea ce avea nevoie.⁷⁹

Cuvântul „jertfă” din 1 Samuel 13:9 provine din ebraicul *alah* și poate însemna: „a retrage... a fi luat, a fi dus, a fi înălțat, a fi luat deoparte, a fi ridicat.” Este tradus și prin „sporire,” „a pune” sau „a înălța.” Cuvântul „și” nu apare în textul original. Ce se afirmă de fapt este că Saul a constrâns poporul să aducă o ardere de tot. O ardere de tot este ceva ce nu îți vei recupera niciodată, așa cum am văzut anterior. Israel funcționase timp de secole pe baza jertfelor de bunăvoie, iar când a sosit Samuel, i-a spus direct:

„Ce ai făcut?... Ai lucrat nebunește: n-ai păzit porunca Domnului, Dumnezeului tău... Acum, domnia ta nu va dăinui.” 1 Samuel 13:11–14

Pentru că Saul s-a temut că poporul nu va veni, el a forțat jertfa, adică un impozit. El a poftit bunurile poporului și a cerut ca ei să contribuie. Aceasta a fost o încălcare clară a celor Zece Porunci. Chiar dacă era pentru o cauză „nobilă,” a fost tot un păcat.

Răspunsul lui Samuel a fost clar și direct. El l-a numit nebun:

„Samuel a zis lui Saul: „Ai lucrat ca un nebun și n-ai păzit porunca pe care ți-o dăduse Domnul, Dumnezeul tău. Domnul ar fi întărit pe vecie domnia ta peste Israel,¹⁴ dar, acum, domnia ta nu va dăinui.”

⁷⁸ Război și Pace în Tradiția Iudaică de David M. Elcott

⁷⁹ 1 Samuel 13:9 „Și Saul a zis: Aduceți-mi arderea de tot și jertfele de pace. Și a adus arderea de tot.”

Domnul Și-a ales un om după inima Lui și Domnul l-a rânduit să fie căpetenia poporului Său, pentru că n-ai păzit ce-ți poruncise Domnul.” 1 Samuel 13:13–14

Dumnezeu nu doar că i-a scos pe oameni din Egipt și din *casa robiei*, dar în mod constant i-a scos din guverne în care oamenii își exercitau autoritatea unii peste alții.

„Și împăratul Solomon a ridicat un bir din tot Israelul; și birul a fost de treizeci de mii de oameni.” 1 Regi 5:13

Expresia „a ridicat un bir” este tradusă mai des prin termenul „tributar,” din cuvântul ebraic *mas* (מַס), care înseamnă: „echipă/colectiv de muncă forțată, lucrători obligați, muncă silnică, iobăgie, tribut, bir, impozit forțat, conducători de muncă (taskmasters), obligație impusă.”⁸⁰ „Din cele 23 de ocurențe ale acestui termen, toate cu excepția a trei (Isaia 31:8; Plângeri 1:1; Estera 10:1) apar în literatura timpurie. Instituția tributului, sau *corvée*,⁸¹ implică muncă involuntară și neplătită, sau alt tip de serviciu, oferit unei puteri superioare – unui stăpân feudal, unui rege sau unui conducător străin.” (Exod 1:11; Estera 10:1; Plângeri 1:1). În Geneza 49:15, binecuvântarea lui Iacov asupra lui Isahar îl descrie ca „plecându-se sub tribute.” În Egipt, israeliții s-au aflat în acea poziție de sclavie forțată (Exod 1:11). Această măsură impopulară și refuzul lui Roboam de a o modera au dus direct la secesiunea celor zece triburi și la formarea Regatului de Nord.⁸²

Astăzi, în aproape fiecare țară din lume, majoritatea oamenilor sunt forțați să contribuie între două și cinci ore de muncă pe zi, fără plată directă. Chiar dacă își imaginează că au un control asupra guvernului, în realitate ei sunt din nou prinși în jugul robiei. S-au întors în Egipt.

„Mâna celor harnici va stăpâni, dar cei leneși vor fi supuși birului.” Proverbe 12:24

Tributul, corveziile, birul, sau munca statutară sunt doar denumiri diferite pentru un impozit pe muncă. Este muncă forțată și neplătită.

⁸⁰ Biblia Online & Concordanța, publicată de Woodside Bible Fellowship

⁸¹ „Eu (adică robul suferind) Mi-am dat spatele celor ce Mă loveau și obrajii celor ce smulgeau barba.” În legătură cu aceste pasaje, se poate observa folosirea aceluiași verb pentru a descrie starea de chelie (Levitic 13:40–41), în contextul diagnosticului de lepră. Ezechiel 29:18 spune că locuitorilor Tirului „li s-au făcut capetele pleșuve” de către Nebucadnețar. Aceasta nu înseamnă că li s-a smuls părul, ci că chelia a fost rezultatul purtării de poveri pe cap, ca parte a muncii forțate (corvoadă). Din Theological Wordbook of the Old Testament de R. Laird Harris

⁸² Extras din Theological Wordbook of the Old Testament de R. Laird Harris

Poate fi colectată sub formă de bani egali cu valoarea muncii, sau sub formă de muncă directă. Este administrată de „conducători de sarcini” (*taskmasters*) sau este reținută anual.

Solomon a conșcris 30.000 de bărbați – 10.000 lucrau pentru el în fiecare lună în Liban. Mai erau încă 70.000 care „duceau poveri” și 80.000 „cioplitori în munți.” Iar peste ei, 3.300 de ofițeri guvernau muncitorii, exact ca în Egipt.

Să Nu Își Înmulțească Neveste

„Eu sunt Domnul Dumnezeuul tău care te-a scos din țara Egiptului, din casa robiei. Să nu ai alți dumnezei afară de Mine.” Exod 20:2–3

Întregi națiuni astăzi practică un sistem de guvernare susținut prin muncă forțată pentru a asigura susținerea necesară conducătorilor lor. A fost oare întreaga lume readusă într-o stare de robie?

„Cum stă pustie cetatea aceea odinioară plină de popor! Cum s-a făcut ca o văduvă, cea mare între neamuri, doamna între ținuturi, cum a ajuns ea birnică!” Plângeri 1:1

Această idee de a nu te întoarce în casa robiei se regăsește și în interdicția dată regelui de a acumula aur și argint, așa cum se întâmpla în Egipt:

„Să nu-și ia un mare număr de neveste, ca să nu-i abată inima, și să nu strângă mari grămezi de argint și aur.” Deuteronom 17:17

Odată cu acumularea de bogății în visteria sa și cu puterea de a recruta poporul în serviciul său, guvernul putea crea armate, duce războaie și deține o putere imensă. Odată cu puterea nelimitată venea și corupția nelimitată. Având o armată sub controlul său, un guvern central nu doar că putea apăra poporul, dar putea și să-i declare război. Aceasta a fost mereu o preocupare în istorie: de la Nimrod la trecerea Rubiconului de către Caesar, până în vremurile moderne.

Babilon, Egipt, Roma și alte țări din istorie au reglementat de multe ori deținerea de aur și argint și folosirea acestora ca bani. Adesea, aceste națiuni au trecut la folosirea unui sistem monetar bazat pe valoare impusă artificial de stat, în loc de *valori reale* precum aurul sau argintul.

Eliminarea greutăților și măsurilor corecte era un pas disperat, dar frecvent, în încercarea de a menține o aparentă stabilitate atunci când economiile uzurare începeau să colapseze.

„Să aveți cumpene drepte, greutăți drepte, o efi dreaptă și un hin drept: Eu sunt Domnul, Dumnezeuul vostru, care v-am scos din țara Egiptului.” Levitic 19:36 [Deuteronom 25:13]

Interdicția de a înmulți nevestele era una dintre limitările clare puse asupra oricărui rege sau conducător pe care poporul l-ar putea alege. Pe atunci, când un conducător semna un tratat, era obiceiul ca acesta să se încheie printr-o căsătorie – oferirea unei fiice în căsătorie altui rege. David a făcut acest lucru, la fel ca și mulți alți regi.

Deși multiple neveste aduceau necazuri proprii, adevărata problemă în legătură cu regele era încheierea tratatelor. Pentru că poporul era supus regelui, regele prin acordurile sale putea lega întreaga națiune. Același lucru este valabil pentru orice putere de a face tratate.

Să Citească Legea Întotdeauna

Într-o republică pură, în care conducătorii au doar un rol simbolic (titular), ei nu pot lega poporul. Întregul corp cetățenesc ar trebui să semneze, pentru că fiecare individ rămâne liber. Autorii Constituției americane nu puteau lega poporul prin semnătura lor. Poporul trebuia să consimtă prin propriile lor fapte și cuvinte, renunțând la drepturile lor prin alianțe și tratate – un legământ sau o confederație. Dar ei nu au ascultat de avertismentele lui Dumnezeu, nici nu au dărâmat altarele false, ci au continuat să se *roage* la ele.

„Domnul a zis lui Moise: ‘Iată, tu te vei odihni cu părinții tăi. Și poporul acesta se va scula, și se va duce să curvească după dumnezeii străinilor din țara în care merge, și Mă va părăsi, și va rupe legământul pe care l-am făcut cu el.’”
Deuteronom 31:16

Dumnezeu a interzis regelui să facă alianțe sau tratate cu alte națiuni și conducătorii lor. Acest lucru a fost clar exprimat și pentru întregul popor în Exod 23:32: „Să nu faci legământ cu ei, nici cu dumnezeii lor.” Cuvântul pentru *legământ* din această poruncă și cuvântul „alianță” sunt amândouă *beriyth* (בְּרִית) – tradus ca *legământ, alianță, confederație; între oameni; tratat, alianță, angajament, legământ (om cu om)*.

Semnificația sa este: un legământ între oameni, o alianță, un pact. Toate aceste lucruri implicau că oamenii puneau alți oameni ca autoritate peste ei, în locul lui Dumnezeu Tatăl.

Moise a poruncit regelui nu doar să-și amintească toate aceste reguli de bază, ci și să le scrie și să le citească mereu. El era de asemenea legat de Cele Zece Porunci, care nu-i permiteau să poftască bunurile aproapelui său, să ucidă, să comită adulter sau să mărturisească strâmb...

„Și va fi așa: când se va așeza pe tronul împărăției sale, să-și scrie o copie a acestei legi într-o carte, dinaintea preoților leviți. Și să o aibă cu el și să o citească în ea în toate zilele vieții lui, ca să învețe să se teamă de Domnul Dumnezeuul său, ca să păzească toate cuvintele acestei legi și aceste rânduieli, ca să le facă; ca inima lui să nu se înalțe mai presus de frații săi, și să nu se abată de la poruncă, nici la dreapta, nici la stânga, pentru ca să-și lungească zilele în împărăția sa, el și copiii lui, în mijlocul lui Israel.” Deuteronom 17:18-20

Moise știa ce vorbește și, deși au trecut secole, în cele din urmă poporul a dorit un rege. Oamenii devin mai interesați de propria lor siguranță decât de libertatea aproapelui.

Dumnezeu a spus clar prin cuvintele lui Samuel că glasul poporului L-a respins pe Dumnezeu și Împărăția Lui pe pământ, *după toate lucrările pe care le-au făcut de când i-a scos din Egipt, când L-au părăsit și au slujit altor dumnezei*. Dumnezeu i-a avertizat ce fel de conducător va produce acel guvern.

„... Acesta va fi felul împăratului care va domni peste voi: vă va lua pe fiii voștri și-i va pune pentru sine... îi va pune să-i are pământul, să-i seceră recolta și să-i facă unelte de război... vă va lua fiicele... să-i fie bucătărese... vă va lua ogoarele și viile și măslinii... și le va da slujitorilor săi... va lua... va lua... va lua...” 1 Samuel 8:11-19

Dacă guvernul creat de popor poate lua primele roade, fiii și fiicele, cele mai bune ogoare, atunci este pentru că poporul L-a respins deja pe Dumnezeu, a pofit bunurile aproapelui și a făcut legăminte (alianțe).

„Și David a numărat poporul care era cu el și a pus căpetenii peste mii și căpetenii peste sute.” 2 Samuel 18:1

Când David a devenit rege, pentru că poporul Îl respinsese pe Dumnezeu, iar Saul neînțelept a nesocotit porunca lui Dumnezeu și a impus un impozit poporului, David a hotărât să numere tinerii pentru a-i înrola în armata sa. Mii au murit rezistând încercărilor lui. David s-a căit de această încălcare a autorității sale.

„Inima lui David l-a mustrat după ce a numărat poporul. Și David a zis Domnului: ‘Am păcătuit foarte mult făcând aceasta; dar acum, Doamne, iartă nelegiuirea robului Tău, căci am lucrat în totul ca un nebun.’” 2 Samuel 24:10

Atunci și Acum

De ce a fost un păcat să numeri poporul pentru o înrolare în timpul lui David, dar este acceptabil astăzi sub guvernele lumii? De ce a fost o nebunie ca Saul să forțeze poporul să plătească pentru nevoile guvernării, dar acum este ceva normal? De ce a fost considerat o respingere a lui Dumnezeu când poporul a ales un conducător care să aibă autoritate asupra tuturor, conform lui Samuel, dar astăzi este acceptat de creștinii moderni?

Dacă Dumnezeu ar fi dorit ca tu să scrii o constituție care să interzică unui conducător puterea de a acumula aurul și argintul poporului, de a face tratate, de a avea armate mari sau de a face orice lucru care să întoarcă poporul în robia Egiptului, atunci Dumnezeu nu ar fi putut dori ca poporul să creeze Constituția Statelor Unite. Dacă toate prezicerile lui Samuel pentru popor au fost rezultatul alegerii poporului de a-L respinge pe Dumnezeu, și dacă toate acele preziceri sunt adevărate astăzi, atunci poporul trebuie să-L fi respins pe Dumnezeu din nou. Dacă Dumnezeu nu ne va asculta strigătele sub guvernul pe care ni l-am ales, atunci este vremea să ne pocăim înainte de a pretinde că ne rugăm lui Dumnezeu.

„... Și în ziua aceea veți striga din pricina împăratului pe care vi l-ați ales, dar Domnul nu vă va asculta în ziua aceea. Totuși poporul n-a vrut să asculte de glasul lui Samuel, ci a zis: Nu, ci vom avea un împărat peste noi.” 1 Samuel 8:5–19

Legea și dreptatea, precum și securitatea națională, se aflau în mâinile poporului timp de secole. Poporul se aduna singur în miliții voluntare, bazate pe un model de zeci, sute și mii.⁸³ Aceste congregații erau unite prin legăturile credinței, dragostei, sacrificiului și milosteniei.

Conducătorii aveau doar o autoritate titulară și dețineau funcția prin respectul mutual și consensul celor pe care îi slujeau. Fiecare căpitan era ales de cei zece oameni pe care îi slujea. Aceasta era o republică pură, proiectată de Dumnezeu, unde poporul era liber de lucrurile publice sub legea desăvârșită a libertății.

„Nu fi printre aceia care dau mâna, printre aceia care se pun chezași pentru datorii.” Proverbe 22:26

⁸³ Exod 18:25 „Și Moise a ales oameni destoinici din tot Israelul și i-a pus căpetenii peste popor: căpetenii peste o mie, căpetenii peste o sută, căpetenii peste cincizeci și căpetenii peste zece.”

Conducătorii nu ar trebui să aibă puterea să ia de la popor, să facă război pentru popor sau împotriva poporului, să stabilească o vistierie centrală, să facă tratate în numele poporului și nu ar trebui să facă nimic care să întoarcă poporul la acea robie din Egipt unde munceau pentru puterile guvernante fără plată, sau să-i facă să poftască bunurile aproapelui prin puterea guvernului. Ei trebuie să ceară doar dragoste și să trăiască prin acea dragoste și iertarea datoriilor, nu să devină chezași pentru datorii.

Aceste principii ar trebui să fie scrise în orice constituție, dacă este să fie de la Dumnezeu. Când o constituție este scrisă contrar acestor principii, atunci este o respingere a hotărârilor lui Dumnezeu. Dacă poporul stabilește oameni ca binefăcători ai lor și apoi le dă autoritatea de a lua de la aproapele lor pentru a le asigura bunăstarea și securitatea socială, atunci ei vor fi prinși în cursa⁸⁴ propriului lor consimțământ lacom.

⁸⁴ Exod 23:33; 34:12; Deut. 7:16; Psalmii 9:15...; 10 și 35; 57:6; 66:11; 69:22; 140:5; Proverbe 1:10...; 12:12; 29:5; Iov 18:2... Mica 7... Matei 13:47,50; Luca 21:35; 2 Petru 2:3, Romani 11:9; 1 Timotei 3:7...; 2 Timotei 2:26...

Constituțiile Partea V

Partea I: Poporul „*nu a fost parte*” la Constituție.

Partea II: Există două forme de guvernare – liberă și neliberă.

Partea III: Poporul a *opus rezistență* Constituției – pe bună dreptate.

Partea IV: Centralizarea puterii și autorității în mâinile guvernelor create de oameni reprezintă o *respingere a lui Dumnezeu*, iar Constituția, încă de la început, a fost o astfel de respingere.

Egalitatea Responsabilității și a Drepturilor

Primii coloniștii americani care au venit pe acest pământ în căutarea libertății și a eliberării au fost unici față de majoritatea colonizărilor din Lumea Nouă. Lupta lor nu a fost doar pentru a scăpa de tiranie sau pentru a dobândi bogății de aur, ci pentru a dobândi povara responsabilității și perla libertății sub Dumnezeu.

„Libertatea înseamnă responsabilitate. De aceea cei mai mulți oameni o detestă.” George Bernard Shaw

Americanii fie au predat dreptat responsabilitatea, puterea și autoritatea acordate fiecărui om de Dumnezeu și, prin urmare, drepturile corespunzătoare datorite de Dumnezeu pentru a obține beneficiile guvernului, fie, din nou, „Din cauza a ceea ce pare a fi o poruncă legală la suprafață, mulți cetățeni, datorită respectului lor pentru ceea ce doar pare a fi o lege, sunt cu viclenie constrânși să renunțe la drepturile lor, din ignoranță.”⁸⁵

„Orice doctrină care slăbește responsabilitatea personală pentru judecată și pentru acțiune ajută la crearea atitudinilor care primesc și susțin statul totalitar.”⁸⁶

Face oare omenirea aceasta pentru că își abandonează responsabilitatea dată de Dumnezeu din lăcomie și apatie sau pentru că este ignorantă cu privire la importanța exercitării acelei responsabilități pentru a-și menține drepturile corespunzătoare?

Când oamenii se bazează pe instituțiile guvernamentale să facă ceea ce ar trebui să facă singuri, ei devin dependenți, slabi și supuși.

„Nimic nu întărește judecata și nu trezește conștiința ca responsabilitatea individuală.”⁸⁷

⁸⁵ Statele Unite ale Americii vs. Minker, 350 US,179 p187.

⁸⁶ John Dewey (1859–1952), filosof, psiholog și reformator educațional american.

Pentru a oferi beneficiile securității și ordinii așteptate de la el, guvernul a pornit să revizuiască, să editeze și să adauge la sistemul juridic cu un zel coplesitor. Aceasta a fost o tendință comună a guvernelor centrale, care a sfârșit întotdeauna în același dezastru istoric, numit tiranie. A apucat oare acest sistem pe acel drum greșit sau conceptul de guvern central este fundamental defectuos? Pentru ca guvernele centrale să-i țină pe oameni în siguranță, ele trebuie mai întâi să-i securizeze pe oameni.

Nu Constituția scrisă a Statelor Unite, ci corpul de principii, acțiuni și fapte care au precedat adoptarea ei – inclusiv cele care au asigurat chartele – au fost proclamate ca primii păzitori ai stăpânirii libere americane. Constituția Statelor Unite a fost scrisă pentru a reglementa guvernul creat prin ea. Constituția nu a fost niciodată întregul corp de lege, nici originea libertății noastre originale și nici destinația dorită de omul liber obișnuit.

„Legea civilă îl reduce pe sclavul eliberat împotriva voinței sale la sclavie; dar legile anglo-saxonilor consideră că odată eliberat, omul rămâne liber pentru totdeauna.”⁸⁸

Determinare egoistă

Întotdeauna există oameni care vor să fie liberi, dar nu sunt întotdeauna oameni dispuși să-l lase pe aproapele lor să se bucure de aceeași libertate. Cele mai multe revoluții sunt câștigate pur și simplu de forța mai dominantă.⁸⁹

Primii coloniști au venit în căutarea libertății religioase și civile. Unii au crezut că guvernele pot fi create pentru a fi diferite de cele anterioare și au fost dispuși să ia libertatea pe care chiar ei o căutau.

Alții au considerat că guvernele pot fi instituite pentru protecția drepturilor indivizilor prin pacte și constituții menite să limiteze guvernul. În timp ce alți oameni au ajuns să creadă că, „Scopul guvernului este să limiteze drepturile oamenilor.”⁹⁰ Și alții au crezut că, „În general, arta guvernării constă în a lua cât mai mulți bani de la o parte a cetățenilor pentru a-i da celeilalte.”⁹¹

⁸⁷ Elizabeth Cady Stanton (1815–1902), activistă americană pentru abolirea sclaviei și drepturile femeilor.

⁸⁸ *Libertinum ingratum leges civiles in pristinalem servitutum redigunt; sed leges Angliae semel manumissum semper liberum judicant.* Co. Litt. 137

⁸⁹ Matei 11:12 „Și din zilele lui Ioan Botezătorul până acum, Împărăția Cerurilor se ia cu silință, și cei ce se silesc pun mâna pe ea.”

⁹⁰ William Jefferson „Bill” Clinton (1946) al 42-lea Președinte al Statelor Unite.

⁹¹ François-Marie Arouet (1694–1778), cunoscut ca Voltaire – eseist și filosof apărător al libertăților și libertății religioase.

Americanii au cugetat și au testat multe idei și forme de guvernare, pentru că guvernarea rea a fost un motiv major al sosirii lor. În cea mai mare parte au supraviețuit acestor experimente sociale, la fel cum au făcut față indienilor sălbatici, faunei hrăpărețe și intemperiiilor acestei noi țări.

Coloniștii, care se temeau de opresiunea fostelor lor guverne, au încercat să verifice posibilitatea ca libertățile lor să le fie din nou luate prin ceea ce se numește contract social. Viziunea clară a fost adesea întunecată de minți care rămân locuința mâniei și resentimentului, fricii și judecății, în timp ce meditau asupra planului sau posibilității paradisului.

Sălbăticia era un motiv bine întemeiat de teamă sau cel puțin de neliniște. Ei nu mai aveau monarhia care să le asigure protecția. Ei căutau o formă de guvernare care să le asigure societatea fără a le răpi libertatea. Libertatea adevărată nu depinde de guvern, ci de virtutea poporului. Guvernarea rea este produsul lipsei de virtute în rândul oamenilor.

„De la fiecare după capacitatea sa, fiecăruia după nevoia sa” pare o idee bună la început și are și o rezonanță creștină. Din fericire, coloniștii trebuie să fi cercetat Biblia înainte ca toți să moară de foame.

Ei știau că păcatul Sodomei a fost abundența de trândăvie și eșecul de a întări mâna celui sărac.⁹² Și că „mâna celui harnic va stăpâni, dar cel leneș va fi pus la biruri.”⁹³ Ei știau că „fiecare om trebuia să-și facă partea și să mănânce pâinea lui.”⁹⁴ Ei știau că socialismul încălca poruncile prin pofta după bunurile aproapelui.⁹⁵

„Fiecăruia după capacitatea sa”⁹⁶ și „de la fiecare după propria alegere”⁹⁷ este singura formulă viabilă într-un guvern liber. Acest precept este revoluționar în gândirea de astăzi, dar a fost fundamentul guvernării lui Dumnezeu de la Avraam până la Hristos.

⁹² Ezechiel 16:49 „Iată care a fost nelegiuirea surorii tale Sodoma: mândria, belșugul de pâine și traiul fără griji... n-a sprijinit mâna celui nenorocit și lipsit.”

⁹³ Proverbe 12:2 „Mâna celor harnici va stăpâni, iar cea a leneșilor va fi supusă birului.”

⁹⁴ 2 Tesaloniceni 3:10 „...Cine nu vrea să muncească, nici să nu mănânce... Să muncească și să-și mănânce pâinea lui.”

⁹⁵ Exod 20:17 „Să nu poștești casa aproapelui tău, să nu poștești nevasta aproapelui tău, nici robul lui, nici roaba lui, nici boul lui, nici măgarul lui, nici vreun alt lucru care este al aproapelui tău.”

⁹⁶ Isaia 65:22 „Nu vor zidi ca altul să locuiască, nu vor planta ca altul să mănânce...” Luca 10:7 „... vrednic este lucrătorul de plata lui...” Deuteronom 25:4; 1 Timotei 5:18 „Să nu legi gura boului care treieră... lucrătorul este vrednic de plata sa.”

⁹⁷ Galateni 5:13 „Fraților, voi ați fost chemați la libertate; numai să nu faceți din libertate o pricină ca să trăiți pentru firea pământească, ci slujiți-vă unii altora prin dragoste.” Matei 10:8; Romani 8:32

Puține lucruri sunt mai influente în viața oamenilor decât guvernele pe care și le formează. În timp ce dezvoltarea caracterului omenirii este influențată de mediul societății create de guvernul său, guvernul însuși este de fapt produsul caracterului sau al lipsei de caracter din oameni.

„Spiritul egoist al comerțului nu cunoaște nicio țară și nu simte nicio pasiune de principiu decât pe aceea a câștigului.” Thomas Jefferson

Sistemele economice, mijloacele de schimb și bogăția sunt temelia industriei. Ele sunt un produs al moralității poporului, mai degrabă decât al capriciului guvernului. Într-un popor moral nu va fi nevoie de monarh, conducător sau regim. Într-un popor drept nu vor fi oferite sau acceptate măsuri și greutăți nedrepte. Într-un popor caritabil cămătăria nu ar avea nicio utilizare.

„Capitalismul s-a justificat pe sine și a fost adoptat ca principiu economic pe motivul expres că oferă motive egoiste pentru a face bine și că ființele umane nu vor face nimic decât pentru motive egoiste.” George Bernard Shaw

Capitalismul testează fibra morală a poporului. America nu a mai avut capitalism de aproximativ un secol. Ea a funcționat sub un sistem de bancnote de datorie, bani împrumutați și programe sociale care sărăcesc poporul în duh și, în cele din urmă, în fapt.

Egoism Fără Complicații

La început, ideea de a da fiecăruia propria voce democratică pare corectă la suprafață. A da fiecăruia șansa de a-și exprima opinia nu este ceea ce înseamnă democrația. Democrația nu este atât despre a-ți spune tu părerea, cât este despre a spune părerea aproapelui tău.

Ei aveau să-și dea seama în cele din urmă că, „Democrația înseamnă pur și simplu brutalizarea poporului de către popor pentru popor.”⁹⁸ Democrația poate funcționa doar cu oameni virtuoși, dar oamenii virtuoși nu au niciun interes în democrație.

„O democrație modernă este o tiranie ale cărei granițe sunt nedefinite; descoperi cât de departe poți merge doar mergând drept înainte până când ești oprit.”⁹⁹ „Democrația este drumul către socialism.”¹⁰⁰ Ele sunt atât de strâns legate încât putem spune că „mai mult socialism înseamnă mai multă democrație, deschidere și colectivism în viața de zi cu zi.”¹⁰¹

⁹⁸ Oscar Wilde (1854–1900)

⁹⁹ Norman Mailer

¹⁰⁰ Karl Marx

¹⁰¹ Mihail Gorbaciov

Sub capitalism omul exploatează omul; sub socialism procesul este inversat. Adevărul este că oamenii exploatează oameni.

Socialismul este rezultatul aplicării, al apartenenței și al lăcomiei. „Tot socialismul implică sclavie.”¹⁰² „Socialismul: nimic mai mult decât teoria că sclavul este întotdeauna mai virtuos decât stăpânul său.”¹⁰³

„Socialismul este doctrina că omul nu are dreptul să existe pentru sine, că viața și munca lui nu-i aparțin lui, ci societății, că singura justificare a existenței sale este slujirea față de societate și că societatea îl poate dispune oricum dorește pentru ceea ce ea consideră a fi propriul său bine tribal, colectiv.”¹⁰⁴

Există cel puțin două tipuri de oameni în lume: cei apatici și cei care vor să profite de cei apatici. Socialismul simplifică acest proces și îl face mai convenabil pentru ambele grupuri. Există și un al treilea fel de oameni, mult mai rar. Ei sunt acei câțiva care chiar le pasă de alții la fel de mult cât le pasă de ei înșiși și sunt dispuși să facă ceva în privința asta.

„Socialismul este aplicabil doar în cer, unde nu este nevoie de el, și în iad, unde există deja.”¹⁰⁵ El este atrăgător doar pentru cei care poftesc bunurile aproapelui lor și sunt dispuși să facă asta prin intermediul guvernului pe care și-l creează singuri, în timp ce democrația este fratele său mai mare, unde majoritatea pofteste dreptul aproapelui de a alege prin privilegiul votului.

Cei mai mulți oameni care caută să-și satisfacă propriile dorințe vor căuta să controleze și să exercite autoritate asupra altora pentru a le împlini. Aceasta este fiara din fiecare om care formează corpusul fiarei din Apocalipsa. Majoritatea luptelor omenirii sunt între cei lipsiți de virtute și cei care iubesc viciul. Cei cu adevărat virtuoși sunt adesea prinși în haosul și zarva care inevitabil urmează. Dacă nu vom practica religia curată,¹⁰⁶ vom primi ceva mult mai prejos.

„Socialismul este religia pe care oamenii o primesc atunci când își pierd religia.” Richard John Neuhaus

Este clar că dacă cineva jefuiește sau rănește pe cineva, păcătuiește împotriva dreptății, dar pofta este un păcat mult mai subtil împotriva frățietății omenirii. Ea este mai ușor de ascuns și deghizat, justificat și scuzat.

¹⁰² Herbert Spencer

¹⁰³ Henry Louis Mencken

¹⁰⁴ Ayn Rand

¹⁰⁵ Cecil Palmer

¹⁰⁶ Iacov 1:27 „Religia curată și neîntinată înaintea lui Dumnezeu, Tatăl nostru, este să cercetăm pe orfani și pe văduve în necazurile lor și să ne păzim neîntinați de lume.”

„Și poftesc ogoare, și pun mâna pe ele prin violență; și case, și le iau: astfel asupresc pe un om și casa lui, chiar pe omul acela și moștenirea lui.” Mica 2:2

Dacă Cele Zece Porunci ar fi legea fundamentală a unei națiuni, atunci dorința după orice lucru care aparține aproapelui tău, chiar dacă este obținut pe cale legală, rămâne o crimă în ochii lui Dumnezeu. Dacă faci crima, vei face și pedeapsa.

Legarea Nodurilor Gordiene

Legenda Nodului Gordian al lui Alexandru cel Mare a fost folosită ca metaforă pentru o problemă de nerezolvat, care nu poate fi dezlegată prin mijloace convenționale. Dacă toți au folosit, ba chiar au abuzat de aproapele lor, atunci este drept ca toți să fie folosiți de aproapele lor. Dacă aceasta s-a făcut cu o inimă sau o minte plină de lăcomie, atunci Dumnezeu dreptății nu poate oferi mântuire.¹⁰⁷

Dacă suntem prinși într-o plasă făcută de noi înșine, cum vom fi eliberați? Oamenii s-au legat singuri într-o cursă legală prin contracte și construcții de lege din cauza dorințelor lor desfrânate sau a lenei, așa că ar putea fi eliberați prin practicarea unei politici opuse (antitetice).

Putem fi eliberați doar prin dragostea lui Hristos din noi. Dragostea Lui începe călătoria noastră de întoarcere la libertate. Hristos știa ce spune.

„...să nu calce cuvântul, ci să facă potrivit cu tot ce a ieșit din gura lui.” Numeri 30:2

Deși Dumnezeu ne ține legați de cuvântul nostru și Hristos ne spune să facem ca „da”-ul nostru să fie „da,” nu doar cuvântul nostru și contractele constructive ne leagă. Lăcomia noastră a țesut plasa, dar datoria noastră ne-a încălțit în această plasă a robiei.

Datoria față de aproapele nostru și natura de garanție a unui sistem datornic formează un Nod Gordian care îi leagă pe toți în statul corporatist. Chiar dacă ne eliberăm aproapele renunțând la dreptul nostru legal asupra pungii lui, ce facem cu datoria întregului corp care este legat ca unul?

„Fiul meu, dacă te-ai pus chezaș pentru prietenul tău, dacă ai bătut palma cu un străin...” Proverbe 6:1

¹⁰⁷ Geneza 42:2; Deuteronom 1:42-45; 30:17-20; Judecători 10:14; 1 Samuel 8:18; Iov 19:7; Ieremia 11:12; Habacuc 1:2, 2:11

Dumnezeu poate că ne-a făcut să ne culcăm în pășuni verzi sau a dorit să ne conducă la ape liniștite, dar noi nu L-am urmat pe Dumnezeu sau pe Hristos de foarte, foarte mult timp.¹⁰⁸

Proverbe continuă spunând că suntem prinși și legați cu cuvintele gurii noastre, cu jurămintele, aplicațiile și consimțămintele noastre. Te-ai predat singur și trebuie să-ți recunoști cu umilință greșeala chiar și înaintea mamonei nedrepte.

Ne spune să nu mai fim leneși și orbi față de propria noastră greșală. Trebuie să fim ca *furnica* ce *nu are stăpân* și totuși lucrează împreună fără conducători. Sărăcia propriei noastre datorii este din cauza propriei noastre amorțeli și lăcomii. Am fost *omul nelegiuit*, *omul rău*, care arată lumii prin pașii săi unde a mers.

Nebunia noastră proprie a adus această *nenorocire* și a legat și sfârâmat poporul fără leac. Domnul este precis cu privire la cele șase, ba chiar șapte lucruri care Îl țin pe Hristos departe de inimile noastre.

„Privirea semeață, limba mincinoasă, mâinile care varsă sânge nevinovat, inima ce urzește planuri rele, picioarele grăbite să alege la rău, martorul mincinos care spune minciuni și cel ce seamănă vrajbă între frați.” Proverbe 6:17-20

Dumnezeu îi iubește pe cei care Îl iubesc pe El,¹⁰⁹ iar cei care Îl iubesc pe Dumnezeu Îl vor iubi pe Hristos.¹¹⁰ Și cei care Îl iubesc pe Hristos vor păzi poruncile Lui,¹¹¹ „Căci porunca este o lampă; și legea este lumină, iar muștrările învățaturii sunt calea vieții.”¹¹² Dacă Dumnezeu Îl iubește pe Hristos pentru că este dispus să-și dea viața ca să o poată lua din nou,¹¹³ atunci Hristos ne va iubi dacă ne vom da viața pentru aproapele nostru cu nimic altceva decât nădejdea că o vom putea lua din nou.¹¹⁴

Dacă ne jefuim aproapele pentru propria noastră bunăstare și siguranță, atunci nu-L iubim pe Hristos, nu avem credință în jertfa Lui și nu suntem mântuiți decât în propria noastră imaginație.

Prin plasa legală făcută de ei înșiși, oamenii au fost „justificați” în a-și jefui bunurile apropielului pentru o falsă „libertate, siguranță și pace.”

¹⁰⁸ Psalm 23:2 „El mă paște în pășuni verzi și mă duce la ape de odihnă.”

¹⁰⁹ Proverbe 8:17 „Eu iubesc pe cei ce mă iubesc, și cei ce mă caută cu stăruință mă găsesc.”

¹¹⁰ Ioan 8:4 „Isus le-a zis: Dacă ar fi Dumnezeu Tatăl vostru, M-ați iubi, pentru că Eu am ieșit și vin de la Dumnezeu; n-am venit de la Mine Însumi, ci El M-a trimis.”

¹¹¹ Ioan 14:15 „Dacă Mă iubiți, veți păzi poruncile Mele.”

¹¹² Proverbe 6:2

¹¹³ Ioan 10:17 – „Tatăl Mă iubește, pentru că Îmi dau viața, ca iarăși s-o iau.”

¹¹⁴ Ioan 15:13 „Mai mare dragoste decât aceasta nu are nimeni: ca cineva să-și dea viața pentru prietenii

Bisericile și doctrina lor de a licenția corupția au adormit întregi națiuni. Ei au semănat vânt și vor secera furtună.¹¹⁵

Oamenii se mușcă unii pe alții și sunt devorați prin propriile lor fapte.¹¹⁶ Cum trădează un popor pe Dumnezeu și batjocoresc Legea Lui, jefuindu-și legal aproapele?

„Câteodată legea apără jaful și participă la el. Astfel, beneficiarii sunt scutiți de rușinea și pericolul pe care faptele lor i-ar implica altfel... Dar cum se identifică acest jaf legal? Foarte simplu. Vezi dacă legea ia de la unii ceea ce le aparține și dă altor persoane cărora nu le aparține. Vezi dacă legea îl favorizează pe un cetățean în detrimentul altuia făcând ceea ce cetățeanul însuși nu ar putea face fără a comite o crimă. Atunci abolește acea lege fără întârziere... Fără jaf legal; acesta este principiul dreptății, păcii, ordinii, stabilității, armoniei și logicii.”¹¹⁷

Problema nu sunt atât contractele, cât viciul poporului. Viciul este absența virtuții, iar întoarcerea la virtute este o întoarcere la Dumnezeu și o lepădare de căile lumii. Dragostea lui Hristos este dragostea pentru alții. Ea este postul de la jaful legal oferit de binefăcătorii care își exercită autoritatea unii asupra altora.

Dezlegând Nodul

Nodul Gordian a fost dezlegat prin lovitura îndrăzneată a sabiei lui Alexandru, care a tăiat prin complexitatea lui. Și Isus a venit să aducă o sabie și să elibereze oamenii printr-o lovitură îndrăzneată, dacă ne vom pocăi și vom căuta împărăția Lui și neprihănirea lui Dumnezeu.

„Oricare ar fi chestiunea de politică,
Nodul gordian al acesteia el îl va dezlega,
Cunoscut ca și cingătoarea lui.”¹¹⁸

Cu cât coloniștii experimentau mai mult, cu atât se încredeau mai puțin în puterea aflată în mâinile autorităților guvernante. Și cu cât oamenii vedeau mai mult valoarea în auto-suficiența cumpătată prin frățietate, compasiune și grijă pentru semenul lor prin alegere zilnică și sacrificiu personal, cu atât ei și libertatea lor deveneau inseparabili.

¹¹⁵ Osea 8:7 „Fiindcă au semănat vânt, vor secera furtună; nu are un spic, grâul nu va da faină; și dacă ar da, o vor mânca străinii.”

¹¹⁶ Galateni 5:15 „Dar dacă vă mușcați și vă mâncați unii pe alții, luați seama să nu fiți mistuiți unii de alții.” Ezechiel 11:3-13; Mica 3:2-7

¹¹⁷ Frederic Bastiat

¹¹⁸ Shakespeare, Henric al V-lea, Actul 1, Scena 1, versurile 45-47

„Libertatea religioasă pe care creștinismul a trezit-o printre ucenicii ei a organizat-o în republici.”¹¹⁹

Existau unele autorități limitate care au rămas în mâinile reprezentanților Republicilor Coloniale originale și ale acelor Republici de Stat după Declarația de Independență. Prin lege, Drepturile Naturale sau exercitarea Drepturilor Ne-sau-Inalienabile ale omului liber erau doar prin consimțământul lor individual.

Puteri juridictionale mai mari puteau fi dobândite de către liderii guvernamentali titulari doar prin dovezi de consimțământ, incluzând cerere, contract sau accept tacit. Dacă oamenii nu se îngrijeau de esența republicii sau întârziiau în protejarea dreptului aproapelui de a alege, Republica avea să moară din neglijență.

„Succesul la orice scară majoră cere să accepți responsabilitatea... În analiza finală, unica calitate pe care toți oamenii de succes o au este abilitatea de a-și asuma Responsabilitatea.”¹²⁰

De ce știau coloniștii aceasta? Au văzut-o în acțiune și roadele ei în fața adversității. O citiseră în Biblie:

„Ridică-te! Căci această chestiune este responsabilitatea ta, dar noi vom fi cu tine; fii curajos și acționează.” Ezra 10:4¹²¹

Acei pelerini care colonizau acest continent american deveniseră indivizi auto-suficienți și oameni independenți în comunități, rezistând greutăților pustietății și luptând cu lecțiile și preceptele celei mai citite cărți a lor, Biblia.

„Am arătat acum din Noul Testament că, prin pluralitatea și egalitatea ofițerilor lor aleși, precum și prin constituția lor, bisericile creștine primitive erau republici.”¹²²

Ei căutaseră căile Bisericii Antice încercând să depășească cinci secole de persecuție și opresiune a adevăratului spirit al lui Hristos și a libertății pe care El a dăruit-o. Știau să nu se bazeze pe guvern, ci pe dragostea unii pentru alții în cooperare voluntară, pentru că știau că beneficiile conducătorilor „sunt mâncare amăgitoare.”¹²³

¹¹⁹ Republics: or, Popular Government an Appointment of God, de Rev. John Crowell, D.D., Capitolul 2: The Republics Organized

¹²⁰ Michael Korda (n. 1933) – Redactor-șef la Simon & Schuster, New York City

¹²¹ New American Standard Bible

¹²² Republics: or, Popular Government an Appointment of God, de Rev. John Crowell, D.D., Capitolul 2: The Republics Organized, p. 87

¹²³ Proverbe 23:1-3 „Când stai la masă cu un conducător, gândește-te bine ce ai înaintea. Pune-ți un cuțit la gât dacă ești lacom. Nu pofti bucatele lui alese, căci sunt o hrană amăgitoare.”

„Un om este numit egoist, nu pentru că-și urmărește propriul bine, ci pentru că își neglijează aproapele.” Richard Whately

Americanii începuseră să învețe să-și iubească aproapele ca pe ei înșiși din necesitate, dacă nu din intenție. Ei au înțeles că „dreptatea va exista doar acolo unde cei neafecțați de nedreptate sunt plini de aceeași indignare ca și cei ofențați.”¹²⁴

Cheia unei guvernări bune sunt oamenii buni care se conduc pe ei înșiși în căile Tatălui tuturor.

Când oamenii sunt pentru aproapele lor la fel de mult pe cât sunt pentru ei înșiși, atunci un guvern al poporului va prospera pentru că va exista un popor din care o guvernare bună va fi susținută. Când oamenii nu-și iubesc aproapele ca pe ei înșiși, atunci niciun sistem de control și echilibru sau constituție nu îi va salva de nebunia lor.¹²⁵

O națiune îndrăgostită de roadele datoriei este ca un om care cade și este îndrăgostit de abilitatea lui de a zbura. Dorința de beneficii pe seama aproapelui este o crimă împotriva jertfei lui Hristos. Este o respingere a lui Dumnezeu. A aplica la oameni pe care îi numești binefăcători dar care exercită autoritate asupra aproapelui tău, deși este legal, înseamnă a-L respinge pe Hristos și a te ruga Adversarului lui Hristos.

A căuta confortul prezent pe seama aproapelui și a posterității tale comune este religia necredincioșilor.¹²⁶ Datoria este abundența sărăciei într-o națiune fără disconfort și este rezultatul falimentului moral al poporului. O națiune nu este mare din cauza trecutului ei, ci doar din cauza prezentului, iar oamenii care trăiesc acolo poartă povara propriei lor neglijențe. „Prețul măreției este responsabilitatea.”¹²⁷

„Căpeteniile tale sunt răzvrățite și părtași cu hoții; toți iubesc darurile și umblă după răsplăți; nu judecă pe orfan și pricina văduvei nu ajunge la ei.” Isaia 1:23

Dacă vrei să devii sclav, tot ce trebuie să faci este să ceri altora să îți ofere ceea ce ar trebui să-ți asiguri singur. Doar poștește bunurile aproapelui tău și și tu vei fi vândut în robie. Coloniștii au auzit că, „...prin lăcomie și cu cuvinte amăgitoare vă vor face marfă: judecata asupra lor de multă vreme nu zăbovește, și pierzarea lor nu dormitează.” 2 Petru 2:3

Dacă vrei să fii răscumpărat trebuie să te pocăiești și să fii botezat în duhul lui Hristos care curge prin cei care fac voia Tatălui ca făptuitori și

¹²⁴ Plato (427–347 î.Hr.), filosof grec clasic, matematician și fondator al Academiei din Atena

¹²⁵ Levitic 19:18 și Matei 19:19, Luca 10:27

¹²⁶ 1 Timotei 5:8 „Dacă cineva nu poartă grijă de ai săi, și mai ales de cei din casa lui, a tăgăduit credința și este mai rău decât un necredincios.”

¹²⁷ Sir Winston Leonard Spencer-Churchill (1874–1965), Prim-ministru al Marii Britanii între 1940–1945 și 1951–1955

nu doar ca ascultători. Fiecare individ trebuie să caute bârna din ochiul său. Ei trebuie să asculte cu drag mustrarea aproapelui dacă doresc să aibă un cuvânt de spus în propriul lor guvern.

Nimeni nu ar trebui să plece de la acuzația de greșeală, ci să înfrunte unii pe alții așa cum te înfrunți pe tine însuși în oglindă. Societatea este oglinda propriilor noastre suflete, iar greșeala neglijată la unul este greșeală la toți. Dacă vrei drepturile tale trebuie să îți iei înapoi responsabilitatea pentru tine, pentru familia ta și pentru aproapele tău.

Constituțiile Partea VI

Partea I: Poporul nu a fost „parte” la Constituție.

Partea II: Există două forme de guvernare – liberă și neliberă.

Partea III: Poporul s-a opus Constituției cu bun temei.

Partea IV: Consolidarea puterii de către oameni este o respingere a lui Dumnezeu.

Partea V: Pentru a păstra drepturile trebuie să accepți responsabilitatea.

Legați prin Beneficii

„Dar cele ce ies din gură vin din inimă, și acelea spurcă pe om.” Matei 15:18

De când Ierusalimul a căzut sub generalul roman Titus, a existat un declin constant al Imperiului și al puterilor civile centrale ale acelei lumi. Timp de aproape o mie de ani, majoritatea oamenilor din Europa au trăit fără taxe, stăpânindu-și și lucrându-și propriul pământ, îngrijindu-și familiile și protejându-și comunitățile pe bază voluntară. Erau aproape la fel de mulți oameni care trăiau în Europa în anul 176 d.Hr. cât erau în 1776, dar cei dintâi erau mult mai liberi.

Sfârșitul primului mileniu a adus o nouă creștere a puterii regilor și o reformare uneori militară a „Bisericii” prin acești noi capi încoronați, sub noi supraveghetori religioși.

Până la mijlocul celui de-al doilea mileniu după Hristos, oamenii care se numeau pe ei înșiși binefăcători și purtau coroana oferită de această biserică reformată au continuat să lege pământul și poporul Europei și al Britaniei. În această perioadă vedem o expansiune a feudalismului și fidelității, impuneri de taxe și înregistrări în *Doomesday Book*, celibat printre clerici și fonduri fiscale pentru Biserică, un sistem de muncă statutară, recrutare și încorporare în serviciu, legalizarea cametei, banii de credit – și, în cele din urmă: „Jurăminte de Credință și Supremație.”

Marcus Aurelius Antoninus a condus ceea ce unii istorici numesc Epoca de Aur a Imperiului Roman. A fost un filosof stoic cu idealuri înalte de datorie și slujire smerită. *Meditațiile lui Marcus Aurelius* au devenit una dintre cele mai citite opere ale literaturii grecești, a doua ca popularitate doar după Noul Testament.

O mare parte din scrierile sale seamănă cu o predică modernă de duminică despre datoria față de patrie și guvernele oamenilor, minus numele creștine comune.

Domnia lui ca Prim Cetățean, Comandant Suprem și Numitor al Magistraturii a fost binevoitoare și prosperă, cu excepția războaielor sângeroase și a persecuției oficiale a creștinilor.

De ce exista atâtă neîncredere și opresiune împotriva creștinilor? El a fost influențat de filozofii stoici, care erau atât mentori cât și tovarăși ai săi. Gelozia și invidia, care n-ar fi trebuit să fie trăsături stoice, puteau să provină din impresia că acești creștini îi lipseau de mulți adepți. Marcus Aurelius credea că acești creștini plănuiau în secret să răstoarne Imperiul.

Dacă acei creștini timpurii erau familiarizați cu Romani 13¹²⁸ și exista o libertate religioasă garantată constituțional în Roma, atunci de ce erau creștinii vizați pentru persecuție?

La apogeul creștinismului, ei reprezentau doar 5% din populația Romei, nu aveau aspirații militare și, datorită originilor lor iudaice, erau scutiți de serviciul militar. Este adevărat că Isus predicase o împărăție. Creștinii dezvoltaseră un sistem unic și antic de conducere familială și independență comunitară. Ei nu aplicau pentru niciunul dintre „beneficiile gratuite” ale guvernului atât de comune în sistemul prosper al Romei.

Sistemul de asistență socială al Romei era adesea administrat prin rețeaua sa de temple. Roma impunea, de asemenea, „contribuții” sau taxe cetățenilor și celor cuceriți militar și comercial prin funcționarea sistemului lor legal. A aplica pentru astfel de beneficii însemna a lua parte la „carnea jertfită idolilor.” Orice cerere adresată *Patronus*-ului¹²⁹ Romei era o rugăciune către un alt Tată pe pământ.

Parens Patriae este latină pentru „părintele națiunii.” Este văzut și ca *Pater Patriae*, „Tatăl Patriei.”¹³⁰ În drept, se referă la puterea de politică publică a statului de a interveni în drepturile naturale ale tatălui. Aceasta se leagă de o idee invocată în secolul al XVI-lea de Curtea Regelui (*King's Bench*) în cazurile unde adulții „nu au control asupra minții sau intelectului” (*non compos mentis*).

Când oamenii proclamă „Patria mea, bună sau rea,” este o recunoaștere că predai controlul propriei minți și al libertății naturale de a alege altcuiva. A-ți imagina că majoritatea va alege să urmeze calea virtuoasă batjocorește istoria de la Noe până la Hristos.

¹²⁸ Romani 13:1 „Oricine să fie supus stăpânirilor celor mai înalte. Căci nu este stăpânire care să nu vină de la Dumnezeu; și stăpânirile care sunt, au fost rânduite de Dumnezeu.”

¹²⁹ “*Patronus* (lat.) În dreptul roman. O modificare a cuvântului latin *Pater*, Tată. O denumire aplicată de Romulus primilor senatori ai Romei, și pe care aceștia au continuat să o poarte. „O persoană care se afla în relația de protector față de alta, care era numită «clientul» său.” (Black's Law Dictionary, Ed. a 3-a, p. 1338)

¹³⁰ Pluralul *Patres Patriae* înseamnă literal „Părinții Patriei.”

„Și să nu numiți pe nimeni tată al vostru pe pământ, căci Unul este Tatăl vostru, Cel din ceruri.”¹³¹ Matei 23:9

„Voi, deci, să vă rugați așa: Tatăl nostru care ești în ceruri, sfințească-se Numele Tău.” Matei 6:9

Creștinii fuseseră eliberați de legile fariseilor și de Sanhedrinul lor statutar, care fuseseră pironite pe cruce. Ei spuneau că există un alt Împărat, Isus, care îi eliberase. Roma Îl recunoscuse pe Hristos ca rege și de asemenea pe apostolii Săi ca ambasadorii și supraveghetorii aceluia regat al lui Dumnezeu, care funcționa conform legii desăvârșite a libertății. Romani 13 era văzut foarte diferit în acele vremuri față de înțelesul atribuit de Biserica modernă.¹³² Acea Biserică era binefăcătorul care nu exercita autoritate, ci îi slujea pe oameni prin credință, speranță și dragoste, după o cale diferită.

„Adevăratul distrugător al libertăților poporului este acela care răspândește printre ei bunuri, donații și beneficii.”¹³³

Extinderea puterii și autorității în guverne este adesea datorată cererilor și contractelor către guvern pentru a obține beneficii. Biblia este plină de avertismente despre a mânca la masa conducătorilor, a te ruga sau a face înțelegeri cu guvernele oamenilor și cu cei pe care îi numesc binefăcători.

„Masa lor să fie înaintea lor o cursă și, ceea ce trebuia să fie spre binele lor, să se facă o cursă.” Psalm 69:22

„Și David zice: Masa lor să fie făcută o cursă și o capcană, o piatră de poticnire și o răsplătire pentru ei.” Romani 11:9

Creștinii aveau propria lor masă de beneficii, pregătită prin dragoste unii pentru alții, prin caritate și sacrificiu personal.¹³⁴ La fel ca Ioan Botezătorul, împărăția lor nu era întemeiată prin forță.

A fost „uniunea și disciplina republicii creștine” care „treptat a format un stat independent și în creștere în inima Imperiului Roman.”¹³⁵ Romanii îi admirau și îi invidiau pe creștini, dar erau suspicioși din cauza unității lor.

¹³¹ „Să nu numiți pe nimeni de pe pământ «Tată»”

<http://www.hisholychurch.info/study/bklt/father.pdf> Broșuri

¹³² *Libertatea Superioară* de Fratele Gregory. His Holy Church

¹³³ Cecil B. DeMille în „The Ten Commandments.”

¹³⁴ Psalm 141:4; Proverbe 23; Matei 15:27; Marcu 7:28; Luca 22:30; Fapte 2:46; 1 Corinteni 10:1-28; 2 Tesaloniceni 3:8-12; Evrei 13:1

¹³⁵ Edward Gibbon – The Decline and Fall of the Roman Empire, Volumul 1

Obiecțiile privind creștinii erau agravate de faptul că ei nu depuneau un jurământ de credință și supremație,¹³⁶ pentru că a face aceasta „*este din cel rău*.” Orice jurământ era considerat de unii creștini o „cursă a Satanei,” care nu este altceva decât adversarul libertății în Hristos.

„Faceți cum vreți; eu stabilesc ca lege să nu existe jurământ deloc. Dacă cineva vă cere să jurați, spuneți-i: Hristos a vorbit, și eu nu jur.”¹³⁷

Undeva pe drum, creștinii au fost convinși că închinarea are de-a face cu cântatul în biserici sau repetarea cuvintelor de laudă, în timp ce adevărata ta loialitate este dată altundeva, adevăratele tale rugăciuni sunt către acei oameni care se numesc pe ei înșiși binefăcători, dar care iau de la aproapele tău pentru a-ți satisface pofta și lăcomia.

Rugăciunea este cerere, iar închinarea este loialitate și omagiu. Datorită examinării neîngrădite a textului biblic nou tradus, în America timpurie se năștea o percepție uimitor de diferită a Evangheliei lui Isus Hristos. Acționând separat și independent de guvernele lumii devenea din ce în ce mai popular. Cezar nu fusese încoronat de biserică, nici biserica nu fusese susținută de Cezar. Biserica fusese separată de Cezar și cu siguranță de beneficiile lui, din care creștinii nu mâncau. Biserica timpurie avea o formă *independentă și republicană*.

Oamenii se apropiau tot mai mult de căile Bisericii din primul secol și se îndepărtau de ceea ce unii oameni au încercat să facă din Biserică încă de la început.

Când oamenii și-au dat Credința și Jurământul de Suprematie altor oameni, s-au legat singuri în omagiu și slujire față de regele sau guvernul căruia i-au jurat. Ei erau apoi protejați, dar și prinși între zidurile instituțiilor create de om, prin contract. Erau reglementați și restrânși în interiorul acelor ziduri la serviciul și judecata acelui guvern. Ei nu erau liberi, ci din nou încâlciți cu jugul robiei.¹³⁸

¹³⁶ Jurământul de Suprematie, impus prin Legea Suprematiei din 1559. O parte din limbajul acestui jurământ a inspirat mai târziu Jurământul de Cetățenie al SUA. „Oath of Allegiance,” 8 C.F.R. Partea 337 (2008)

¹³⁷ Sf. Ioan Gură de Aur (A.D. 345...) Omilia IX la Faptele Apostolilor; vezi Sixt. Senens. Bibliotheca Sanctorum VI, Adnot. 26

¹³⁸ Galateni 5:1 „Stați deci tari în libertatea cu care Hristos ne-a făcut liberi și nu vă prindeți din nou în jugul robiei.”

2 Petru 2:20 „Căci dacă, după ce au scăpat de întinările lumii prin cunoașterea Domnului și Mântuitorului Isus Hristos, se încurcă din nou în ele și sunt biruiți, starea lor de pe urmă ajunge mai rea decât cea dintâi.”

Balaamiții și Nicolaiții

„Dar ai însă lucrul acesta bun: că urăști faptele Nicolaiților, pe care și Eu le urăsc.” Apocalipsa 2:6

Care a fost doctrina „Nicolaiților?” Se dezbate de secole asupra a ceea ce ar fi putut fi exact faptele sau doctrinele Nicolaiților.¹³⁹ Unii spun că un om numit Nicolae a format o sectă acuzată că a ținut eroarea lui Balaam, punând o piatră de poticnire înaintea Bisericii lui Dumnezeu prin susținerea libertății de a mânca lucruri jertfite idolilor și de a comite desfrâu. Există câteva relatări nesigure despre acest Nicolae, venite de la oameni precum Epifanie. Un număr de autori cred că numele este alegoric și că „referirea la Nicolaiți este doar o modalitate simbolică de exprimare.”¹⁴⁰

A existat o legătură între ei și Balaam. Balaam provine din cuvântul ebraic „*Baal*” care înseamnă „*domn*” sau „*stăpân*,” iar „*am*” face referire la *popor*. Este o expresie a rangului superior asupra poporului. Sensul a fost acceptat ca „fie stăpân al poporului, fie cel care a nimicit poporul; și, deoarece același efect a fost produs de doctrinele lor ca și de cele ale lui Balaam, adică poporul a fost condus să comită desfrâu și să participe la închinare idolatru, ei ar putea fi numiți Balaamiți sau Nicolaiți – adică, corupători ai poporului.”¹⁴¹

Nike este cuvântul grecesc pentru „*cuceritor*,” cu *nikos* însemnând „*victorios*.” *Laos* este un cuvânt pentru „*popor*.”

Nicolait și *Balaam* sunt două forme diferite ale aceleiași idei. Ambele includ ideea de rang, de domnie și de supunere față de o autoritate care exercită judecata asupra poporului.

Multe dintre templele păgâne ofereau caritate săracilor și depindeau de caritatea poporului pentru a-și susține activitățile. De fapt, guvernul timpuriu al Romei depindea de voluntariatul oamenilor după ce au alungat regii Tarquini și au stabilit o Republică. Chiar și armata nu era plătită, decât prin sprijin local. Templele Romei erau nucleul serviciilor sociale, inclusiv templul din Ierusalim. Unele au ajuns să fie mai degrabă ca brokeri de investiții pentru întreprinderi mari, de la comerț și minerit până la război.

Războiul putea fi profitabil, iar cei care îl susțineau prin investiția de fonduri sau serviciu culegeau beneficiile din partea lor de pradă și tributul cerut de la dușmanii căzuți.

¹³⁹ Apocalipsa 2:15 „Tot așa ai și tu pe unii care țin învățătura nicolaiților, pe care Eu o urăsc.”

¹⁴⁰ <https://en.wikipedia.org/wiki/Nicolaiism>

¹⁴¹ Barnes' New Testament Notes, Albert Barnes (1798–1870)

Impozitele în Grecia, în vreme de război, *eisphora*, erau uneori rambursate din venitul extras de la inamic. Roma era mai sistematică, dezvoltând arta finanțelor și a războiului. Aceasta făcea victoria dulce și războiul atrăgător.

Portoria romană a fost unul dintre primele impozite din Roma. Consta în taxe vamale pe importuri și exporturi. Dar sub cezari au fost instituite și alte taxe.

Pompei a fost invitat în Iudeea pentru a rezolva războiul civil dintre Hyrcanus și Aristobul cu privire la cine era regele legitim. El a primit o sumă uriașă de aur ca „păstrător al păcii” internațional. Când a părut mai mult o mită decât o plată, a dat totul templelor pentru a fi distribuit între săraci.

Menținerea păcii în Iudeea era costisitoare. Roma a fost invitată să rămână de către farisei. A existat un impozit anual de 1% pe venit. De asemenea, existau taxele standard pe import și export, prin sistemul de drumuri și porturi. Mai era și un impozit pe culturi: 10% pe grâne și 20% pe vin, fructe și uleiuri. Aceste taxe au venit de-a lungul unei perioade lungă de timp și adesea cu o promisiune de beneficii dulci pentru a face să alunece medicamentul amar al impozitării.

Taxa pe vânzări a fost stabilită de Augustus la 1% pentru majoritatea obiectelor, dar dacă vindeai un sclav costa 4%. Taxele pe moșteniri începeau de la 5%.¹⁴²

Augustus Cezar a fost foarte filantropic în ceea ce privește templele și dăruirea către săraci. Distribuirea sa binevoitoare de grâne și pâine era extrem de populară printre toți cetățenii Imperiului, inclusiv printre evrei, care au plâns sincer la moartea sa.

Deși Cezar dădea mult din propriile sale rezerve adânci, el folosea și fondurile guvernamentale pentru a-și oferi binefacerile. Templele și preoții erau adesea susținuți de aceste taxe.

În timp ce zeciuiala din Israelul antic era plătită pentru a susține slujitorii guvernamentali, asigurarea bunăstării societății prin daruri de bunăvoie era unică în schemele de impozitare. Trebuia să plătești, dar puteai să plătești oricărui slujitor ales de tine. Chiar și atunci, era plătit doar în funcție de slujirea lui.¹⁴³ Acesta era un sistem de auto-impozitare, unde dreptul de a alege rămânea la popor. Oamenii se auto-taxau și contribuția lor era cu adevărat o contribuție.

¹⁴² Charles Adams, *For Good and Evil: The Impact of Taxes on the Course of Civilization*, Madison Books, 1993

¹⁴³ Numeri 7:5 „Ia-le de la ei, ca să le folosească la slujba Cortului întâlnirii; și să le dai leviților, fiecăruia după slujba lui.”

Niciun levit nu-ți putea sparge ușa pentru că poporul era liber. Chiar și Hristos le spune slujitorilor Lui că poporul nu numai că avea dreptul să aleagă, dar slujitorii trebuiau să marcheze fiecare contribuție ca plătită integral.¹⁴⁴ Acest sistem cerea un popor cufundat și spălat în jertfa și dragostea lui Hristos.

Când Saul a impus un impozit asupra poporului în Israel, aceasta a fost numită *nebunie*.¹⁴⁵ Pentru aceasta avea să-și piardă împărăția. Ideea că puteai să mănânci la masă sau să accepți beneficiile oferite de guverne, de conducători care se numeau pe ei înșiși binefăcători dar exercitau autoritate asupra poporului, era inacceptabilă pentru creștini și pentru Dumnezeu Însuși.¹⁴⁶

A aplica pentru beneficii pe seama aproapelui era eroarea lui Balaam și doctrina Nicolaiților. Corbanul fariseilor, care *facea Cuvântul lui Dumnezeu fără putere*, intra în aceeași categorie de păcat.¹⁴⁷ Aceasta este cursa care te prinde, pe care tu crezi că este pentru binele tău, despre care au vorbit David și Pavel.¹⁴⁸ Este hrana înșelătoare a conducătorilor pe care nu ar trebui să o mănânci.¹⁴⁹ A fost păcatul Babilonului¹⁵⁰ și al Sodomei, că în vreme de belșug au slăbit mâinile săracilor.¹⁵¹

Acestea erau sisteme guvernamentale de asistență socială care făceau din oameni „dumnezei,” judecători, peste alți oameni. Ei îi făceau pe cei care căutau binefacerile lor supuși. Acea supunere cerea închinare și omagiu, omagiul fiind *fidelitate față de un rege, conducător sau binefăcător care putea cere o parte din slujirea ta în schimbul protecției*.

¹⁴⁴ Luca 16:1-17; Matei 6:19-24

¹⁴⁵ 1 Samuel 13:13 „Atunci Samuel a zis lui Saul: «Ai lucrat ca un nebun și n-ai păzit porunca Domnului, Dumnezeului tău, pe care ți-o dăduse. Domnul ar fi întărit pe vecie domnia ta peste Israel.»”

¹⁴⁶ Matei 20:25...; Marcu 10:42...; Luca 22:25...

¹⁴⁷ Exod 20:12; Deuteronom 30:17-18; Matei 15:6; Marcu 7:13

¹⁴⁸ Exod 23:33; 34:12; Deut 7:16; Psalmii 9:15...; 10 & 35; 57:6; 66:11; 69:22; 140:5; Proverbe 1:10...; 12:12; 29:5; Iov 18:2... Mica 7... Matei 13:47,50; Luca 21:35; 2 Petru 2:3; Romani 11:9; 1 Timotei 3:7...; 2 Timotei 2:26...

¹⁴⁹ Proverbe 23:1 – „Când stai la masă cu un conducător, ia seama bine la ce ai dinainte; Pune-ți un cuțit la gât dacă ești lacom. Nu pofti bucatele lui alese, căci sunt o mâncare înșelătoare.”

¹⁵⁰ Ieremia 50:22-24; Geneza 10:9

¹⁵¹ Ezechiel 16:49 „Iată care a fost nelegiuirea surorii tale Sodoma: mândrie, belșug de pâine și nepăsare trândavă; și nu a sprijinit mâna celui nenorocit și nevoiaș.”

Augustus Cezar fusese ales de colegiul electoral al Senatului în funcția de *Emperator*¹⁵² după ce a câștigat războiul civil. Era un mandat de 10 ani, luat sub un jurământ de funcție, reglementat de restricții constituționale. La început a fost, de asemenea, ales în funcția de *Principas Civitas* sau *Princeps* ori „Președinte al Romei.” Aceasta era o alegere anuală și nu întotdeauna câștiga. Platforma pe care candida adesea era o întoarcere la Republică și la valorile familiale. A treia funcție guvernamentală pe care Augustus a cerut-o a fost *Apo Theos* al Romei, adică „numitorul de dumnezei.”

Sunt mulți dumnezei

În Noul Testament, cuvintele „Dumnezeu” și „dumnezei” sunt traduse din cuvântul grecesc *theos*, care figurativ înseamnă „un magistrat.”¹⁵³ Cuvântul „dumnezeu” desemnează o funcție și înseamnă „judecător conducător.” Era un titlu folosit pentru a se adresa oamenilor care aveau dreptul de a exercita autoritate sau judecată în curțile de justiție. Să înțelegi că, pe vremea lui Hristos, te adresai unui judecător într-o curte evreiască, romană sau greacă cu titlul de „*dumnezeu*,” ar trebui să schimbe complet modul în care citești Biblia modernă. De aceea există „mulți dumnezei” despre care a vorbit Pavel.

Îl găsim pe Dumnezeu spunând: „Să nu ai alți dumnezei afară de Mine” (Exod 20:3). Cuvintele „dumnezei” și „Dumnezeu” sunt traduse și în Vechiul Testament dintr-un singur cuvânt: *Elohiym*. *Elohiym* este definit ca „judecători, conducători” și „ocazional aplicat ca deferență față de magistrați.” Chiar și în 1 Samuel 2:25 vedem cuvântul *elohiym* tradus „*judecător*” atunci când se vorbește despre oameni care îi judecă pe alți oameni.

„Să nu te închini înaintea lor și să nu le slujești” Exod 20:5

Cuvintele „a te închina” sunt traduse din *shachah*, care înseamnă „a te pleca... a ruga smerit, a face plecăciune... a te închina.” „A sluji” este tradus din *'abad*, care înseamnă „a lucra (în orice sens); prin implicație, a sluji, a ara, (a face pe cineva) sclav etc.: – a fi, a ține în robie...”

„Căci s-au dus și au slujit altor dumnezei și s-au închinat înaintea lor, dumnezeilor pe care nu-i cunoșteau și pe care El nu li-i dăduse.” Deuteronom 29:26

¹⁵² *Emperator, imperatoris* m. comandant suprem, șef suprem al armatei. „Collins Latin-English Dictionary,” 1962. Acesta era conducătorul suprem al forțelor militare romane – armata și marina.

¹⁵³ Strong's Concordance

S-ar putea spune că Dumnezeu nu vrea ca poporul Său să aibă vreun alt conducător în locul Lui sau să facă ceva cu propriile mâini care să fie stăpân peste ei, în afară de El. Și nu vrea ca ei să se roage sau să facă apel la acea creație a mâinilor lor sau să se pună în robie față de ea, slujind-o cu munca sau serviciul lor, pentru că ei trebuie să-I aparțină numai Lui.

Nu ar trebui să fie atât de ciudat să-i considerăm pe împărații romani drept dumnezei atunci când realizezi că însuși George Washington este deificat pe tavanul Cupolei Capitolului, în „... pictura alegorică gigantică a artistului italian Constantino Brumidi.

Pictura înfățișează *Apoteoza* lui George Washington.”¹⁵⁴ „Cuvântul *apoteoză* din titlu înseamnă literalmente ridicarea unei persoane la rangul de dumnezeu...”¹⁵⁵

George Washington a numit judecătorii federali din Statele Unite exact așa cum Augustus a numit judecătorii imperiali, „mulți dumnezei,” în întreg Imperiul Roman. În vremea lui, judecătorii federali aveau puțin de făcut și aveau efect redus asupra drepturilor private. De la Războiul Civil în Statele Unite a existat o schimbare vastă și continuă în puterea instanțelor federale.

„Isus le-a răspuns: Nu este scris în Legea voastră: Eu am zis: Sunteți dumnezei?”
Ioan 10:34

De ce ar spune Isus „sunteți dumnezei?” Dacă oamenii își exercită liberul arbitru, ei rămân *judecătorii conducători* ai propriilor lor vieți sub Tatăl nostru din ceruri.

„Sunteți dumnezei” și sunteți *judecătorii conducători* pentru că sunteți făcuți după chipul lui Dumnezeu. Poți exercita stăpânire doar asupra a ceea ce Dumnezeu cerului ți-a dat. Nu ai niciun drept să stăpânești peste aproapele tău ca Dumnezeu decât dacă facem legăminte cu vecinii noștri și cu dumnezeii lor. Aceasta este păcat împotriva lui Dumnezeu.¹⁵⁶

În Egipt, oamenii fuseseră aduși în robie sub guvernul lui Faraon pentru că aveau nevoie de binefacerile lui în vreme de necaz. Dumnezeu, *elohiym*, a scos poporul de sub acel conducător și i-a eliberat. Când „glasul poporului” din 1 Samuel 8 a ales un comandant suprem care să le poarte războaiele și să le numească judecătorii, Dumnezeu a numit aceasta o *respingere* a Lui, ca El să nu mai domnească peste ei.¹⁵⁷ Au făcut oamenii națiunilor legăminte cu noi „dumnezei mulți” astăzi?

¹⁵⁴ „Noi, Poporul” *Povestea Capitolului SUA* de Societatea Istorică a Capitolului SUA, Washington D.C., număr de catalog Biblioteca Congresului 65-20721.

¹⁵⁵ Guvernul SUA: www.aoc.gov/cc/art/rotunda/apotheosis/apoth_center.cfm

¹⁵⁶ „Eu sunt Domnul, Stăpânul tău, care te-am scos din țara Egiptului, din casa robiei. Să nu ai alți stăpâni înaintea Mea...” (Exod 20:1,5 – adaptare interpretativă)

¹⁵⁷ *Vocea Poporului* <http://www.hisholychurch.info/news/articles/voice.php>

A da oamenilor o astfel de putere prin jurământ de credință – fie că sunt un singur rege, prinț, potentat, stat, suveranitate sau democrație – stabilește o putere care va corupe toți oamenii. Împărăția lui Dumnezeu este legată de legea iubirii față de aproapele, de iubirea față de Dumnezeu și de neprihănirea Lui și de iubirea unii față de alții.

Acestea Vin din Rău?

„Dumnezeii sunt creația celor creați.
Ei nu sunt emanații ale Celui Etern.
Ei sunt făcuți prin adorarea închinătorilor lor.”¹⁵⁸

Ce este un *vot*? Conform Dicționarului Webster din 1913, cuvântul *vote* poate fi definit ca „o dorință sau o năzuință arzătoare; un jurământ; o rugăciune.”

„Ești prins cu cuvintele gurii tale, ești luat cu cuvintele gurii tale.” Proverbe 6:2¹⁵⁹

Comentarii despre Jurăminte și jurare

TITLUL 28, PARTEA V, CAPITOLUL 115, Secțiunea 1746 – Declarații nesemnate sub pedeapsa mărturiei mincinoase:

„Oriunde, sub orice lege a Statelor Unite sau sub orice regulă, reglementare, ordin sau cerință făcută în temeiul legii, orice chestiune este cerută sau permisă să fie susținută, evidențiată, stabilită sau dovedită prin declarația jurată, verificarea, certificatul, declarația, jurământul sau affidavitul, în scris, al persoanei care o face (altul decât o depozitie, sau un jurământ de funcție, sau un jurământ cerut să fie depus înaintea unui oficial specificat, altul decât un notar public), o astfel de chestiune poate, cu aceeași forță și efect, să fie susținută, evidențiată, stabilită sau dovedită prin declarația nesemnată, certificatul, verificarea sau afirmația, în scris, a unei astfel de persoane, care este subscrisă de ea ca adevărată, sub pedeapsa mărturiei mincinoase, și datată, în mod substanțial în următoarea formă:”

- (1) Dacă este executată în afara Statelor Unite: „Declar (sau certific, verific sau afirm) sub pedeapsa mărturiei mincinoase, conform legilor Statelor Unite ale Americii, că cele de mai sus sunt adevărate și corecte. Executat la (data). (Semnătura).”

¹⁵⁸ Kabbalah (1200 î.Hr. – 700 d.Hr.)

¹⁵⁹ Iov 15:6 „Gura ta te osândește, nu eu; buzele tale mărturisesc împotriva ta.” Luca 19:22; Matei 15:18

- (2) Dacă este executată în Statele Unite, teritoriile, posesiunile sau comunitățile sale: „Declar (sau certific, verific sau afirm) sub pedeapsa mărturiei mincinoase că cele de mai sus sunt adevărate și corecte. Executat la (data). (Semnătura).”

Deși există o distincție între un jurământ și o declarație în titlul de mai sus, în ambele cazuri cineva se supune puterii curții și conducătorilor acelei curți, legilor pe care le fac și care sunt făcute pentru ei.

Mulți creștini cred că este în regulă să depună jurăminte sau să facă afirmații în fața curților și guvernelor. Isus a exprimat o opinie diferită în Noul Testament:

„Ați mai auzit iarăși că s-a zis celor din vechime: Să nu juri strâmb, ci să împlinești față de Domnul jurămintele tale. Dar Eu vă spun: Să nu jurați nicidecum: nici pe cer, pentru că este scaunul de domnie al lui Dumnezeu; nici pe pământ, pentru că este așternutul picioarelor Lui; nici pe Ierusalim, pentru că este cetatea marelui Împărat. Să nu juri nici pe capul tău, căci nu poți face un singur păr alb sau negru. Felul vostru de vorbire să fie: Da, da; nu, nu; ce trece peste acestea vine de la cel rău.” Matei 5:33-37

A depune jurăminte sau a jura credință, slujire sau orice altceva a fost o mare controversă între creștini și celelalte națiuni și a dus la persecuția lor încă din istoria timpurie a Bisericii și a Împărăției pe care o slujeau. Timp de secole, creștinii nu ar fi depus jurăminte, dar creștinii moderni cred că acum este în regulă. De ce?

„Mai presus de toate, frații mei, să nu jurați: nici pe cer, nici pe pământ, nici cu vreun alt jurământ. Ci da-ul vostru să fie da și nu-ul vostru să fie nu, ca să nu cădeți sub judecată.” Iacov 5:12

O Mărturie din Trecut

„Toate îmi sunt îngăduite, dar nu toate îmi sunt de folos; toate îmi sunt îngăduite, dar nu mă voi lăsa stăpânit de ceva.” 1 Corinteni 6:12

Au existat mulți care au fost martori la această controversă:

- „Niciunul dintre voi să nu poarte răutate în inima lui împotriva aproapelui și să nu iubească un jurământ mincinos. (Barnaba, Epistola lui Barnaba, sfârșitul sec. I). Și cu privire la faptul că nu trebuie să jurăm deloc și să spunem întotdeauna adevărul, El ne-a poruncit astfel: Să nu jurați deloc; ci da-ul vostru să fie da și nu-ul vostru să fie nu; căci tot ce trece peste acestea vine de la cel rău. Și că trebuie să ne închinăm numai lui Dumnezeu, astfel ne-a convins.” (Justin Martirul, Prima Apologie, cca. 165 d.Hr.)

- „...ci și să-și iubească dușmanii; și le-a poruncit nu doar să nu jure strâmb, ci nici să nu jure deloc; și nu doar să nu vorbească de rău pe aproapele, ci nici să nu numească pe cineva „Raca” sau „nebun,” [spunând] că altfel sunt în primejdia focului gheenei.” (Irineu, Împotriva ereziilor, Cartea 2, sfârșitul sec. II)
- „Căci ei nu primesc de la Tatăl cunoașterea Fiului; și nici nu-L cunosc pe Tatăl prin Fiul, care îl învață limpede și fără parabole pe Cel ce este cu adevărat Dumnezeu. El spune: Să nu jurați deloc; nici pe cer, căci este scaunul de domnie al lui Dumnezeu; nici pe pământ, căci este așternutul picioarelor Lui; nici pe Ierusalim, căci este cetatea marelui Împărat.” (Irineu, Împotriva ereziilor, Cartea 4, sfârșitul sec. II)
- „Mai presus de toate, un jurământ pentru ceea ce se vinde să fie departe de voi. Și jurământul pentru alte lucruri să fie alungat.” (Clement din Alexandria, cca. 195 d.Hr.)
- „Despre sperjur tac, deoarece chiar și jurământul nu este îngăduit.” (Tertulian, cca. 200 d.Hr.)
- „Ești constrâns să juri, ceea ce nu este îngăduit.” (Ciprian, cca. 250 d.Hr.)
- „Nu trebuie să jurăm. Despre aceeași chestiune, după Matei... Eu vă spun: să nu jurați deloc.” (Ciprian, cca. 250 d.Hr.)

Comentarii și mai vechi despre jurăminte se pot găsi:

- „Orice om care îl condamnă pe altul la moarte prin legile neamurilor va fi el însuși omorât.” Documentul de la Cairo al esenienilor, Damascus Document, cf. Geza Vermes:
- „Nevoia însăși de orice jurământ presupune că adevărul nu poate fi garantat fără el și că minciunile pot fi spuse, așteptate și tolerate dacă nu există jurământ! Un astfel de sistem ignoră faptul că minciunile sunt la fel de ofensatoare pentru Dumnezeu, cu sau fără jurământ! ... Există o referință în Fapte 18:18, adesea citată de cei care vor să anuleze cuvintele lui Isus, pentru a face jurământul obligatoriu pentru creștini. Această obligație este chiar încorporată în unele crezuri ale Bisericii!” (Allon Maxwell, Ce a spus Isus despre jurăminte, Bible Digest nr. 60, august 1996)

- „Anabapțiștii au găsit în Biblie interdicții explicite împotriva depunerii jurămintelor (Matei 5:34 și Iacov 5:12). Acest fapt singur i-a făcut cetățeni nepotriviți, deoarece nu puteau participa în majoritatea juriilor și nu puteau depune jurăminte de credință. De asemenea, însemna că nu puteau sluji în funcții publice.” (Dr. E.L. Skip Knox, *Credințele Anabaptiste – creștinul și statul, Istoria Civilizației Occidentale*, 18 octombrie 1998)
- „Ne angajăm să spunem adevărul, să dăm un simplu da sau nu, și să evităm jurămintele.” (Mărturisirea de credință menonită, Herald Press, 1995)
- „Războiul era privit ca fiind contrar voinței lui Dumnezeu, iar depunerea jurămintelor era interzisă.” (Patrimoniul Quaker din Uxbridge, Allan McGillivray, 1996)

A lua o „afirmație în loc de jurământ” nu este cu adevărat o scăpare, pentru că Isus a interzis și afirmațiile, numind practica un jurământ „pe capul tău.”

El a spus clar în Matei 5 că „tot ce trece peste acestea vine de la cel rău.” Quakerii au acceptat aceasta ca pe o victorie. Având în vedere prin ce trecuseră, era de înțeles.

DEFINIȚII:

- **AFIRMA.** A spune pozitiv; a declara ferm; a afirma că este adevărat... în drept, a declara solemn, dar nu sub jurământ; a face afirmație. Webster New World Dictionary
- **A JURA.** A face o declarație sau afirmație solemnă cu apel la Dumnezeu sau la cineva sau considerat sacru pentru confirmare: de exemplu, „a jurat pe Biblie.” Webster New World Dictionary

Care este diferența între „a declara solemn” și „a face o declarație solemnă?” Care este diferența între „a face o declarație sau afirmație solemnă,” adică *a jura* și *a afirma*?

În Bouvier's Law Dictionary, un jurământ este definit într-o formă de atestare numită în mod obișnuit afirmație, unde ofițerul repetă: „Declarați solemn, sincer și adevărat că...”

Chiar și definiția jurământului include „o afirmație cu apel la Dumnezeu sau la cineva sau ceva considerat sacru pentru confirmare.”

Isus spune că orice trece peste *Da pentru Da* și *Nu pentru Nu* vine din rău.

A lua un jurământ sau o afirmație sub pedeapsa sperjurului este mai mult decât a răspunde simplu cu „da” sau „nu” și este solemnizarea pedepselor sperjurului, și există oameni care te vor judeca ca *dumnezeii* mărturiei tale.

Nu există mai mare diferență între a lua un jurământ sau o afirmație decât este între a comite adulter sau a avea o aventură. Ambele sunt același lucru, la fel cum o afirmație este același lucru cu un jurământ, pentru că rezultatul final este același.

Creștinii erau persecutați odinioară pentru că refuzau să depună jurăminte, afirmații de credință, în ascultare de cuvintele lui Hristos, dar acum bisericile predică propria lor versiune de creștinism și au devenit adesea un adversar al învățăturilor lui Hristos. Ei, prin doctrinele și obiceiurile lor private, au adus poporul în robie. Prin obiceiurile lor fac ca Legea lui Dumnezeu să fie fără effect.

„Și să nu cinstească pe tatăl său sau pe mama sa, [acela este slobod]. Și ați desființat Cuvântul lui Dumnezeu din pricina datinii voastre.” Matei 15:6

Constituțiile Partea VII

Partea I: Poporul „nu a fost parte” la Constituție.

Partea II: Există două forme de guvernare – liberă și neliberă.

Partea III: Poporul s-a opus Constituției cu temei justificat.

Partea IV: Consolidarea puterii de către oameni este o respingere a lui Dumnezeu.

Partea V: Pentru a păstra drepturile, trebuie să accepți responsabilitatea.

Partea VI: Cererea de beneficii, jurămintele și afirmațiile duc la robie.

O Căutare a Libertății

Întreaga istorie și luptă a omului a fost marcată de dorința lui de a lua de la fratele sau de a-și domina fratele său. Fiecare crimă, conflict, diviziune și război a fost rezultatul dorinței sau disponibilității omului de a abuza de drepturile altora. Această bătălie este mai des una mutuală în intenție, cea mai bună revendicare fiind doar „răul cel mai mic.”

Adam și Eva poate că au păcătuit împotriva lui Dumnezeu, dar atunci când s-au ascuns de adevărul căderii lor, au creat un gol, un vid, care a fost umplut cu intenția răului, transmisă din generație în generație. De când Cain l-a ucis pe Abel, acest conflict a devenit dreptul și povara noastră din naștere. A fost ispita fiecărui om.

Dumnezeu este Creatorul, Dăătorul vieții, Dăruitorul dragostei și al carității. Dacă vrem să ne întoarcem la El, trebuie să ne întoarcem la acel caracter al lui Dumnezeu, trăind o viață exemplară naturii Sale. Trebuie să acționăm în Numele Lui.

Nu va exista libertate pentru cei care nu se vor întoarce la căile lui Dumnezeu și ale Împărăției Sale. Dumnezeu vrea să fim liberi, să stăpânim pământul, să-l îngrijim, să-l păstrăm, să ne iubim unii pe alții așa cum El ne iubește pe noi. Hristos a venit ca să fim mântuiți, dar trebuie să ne pocăim și să primim botezul Lui. Trebuie să umblăm în calea Lui potrivit jertfei Lui, prin dragostea Sa și în nădejdea stăpânirii Sale veșnice.

Nu există scop în cer și pe pământ de a căuta să deținem pământ decât pentru scopurile lui Dumnezeu. Scopul lui Dumnezeu este să ne binecuvânteze și să ne păzească. Scopul nostru trebuie să fie de asemenea să binecuvântăm.¹⁶⁰

¹⁶⁰ Geneza 12:2 „Voi face din tine un neam mare, te voi binecuvânta și îți voi face un nume mare, și vei fi o binecuvântare.”

Dumnezeu va fi protectorul nostru dacă vom fi o binecuvântare pentru alții.¹⁶¹ Aceasta a fost misiunea Bisericii rânduite¹⁶² de Hristos pentru a consacra toți oamenii,¹⁶³ toate națiunile cu binecuvântările libertății.¹⁶⁴ Dacă suntem slujitorii lui Hristos, trebuie să știm că Hristos nu a venit să Se mântuiască pe Sine, ci să-i mântuiască pe alții.¹⁶⁵ Putem noi face mai puțin și totuși să spunem că-L urmăm?

Toate drumurile duc la Roma și Babilon, dar și toate drumurile duc la Împărăția Cerurilor. Diferența este direcția în care mergem. Majoritatea oamenilor sunt ușor distrași de ceea ce oferă cel mai mare confort. Vreme după vreme, bărbați și femei au fost ademeniți să aleagă drumul greșit și s-au trezit cu libertatea pierdută.

„Poporul nu își cedează niciodată libertățile decât sub vreo amăgire.”¹⁶⁶

Problema rămâne aceeași. Este înrădăcinată în natura noastră căzută. Soluția, de asemenea, nu s-a schimbat. Trebuie să ne pocăim, să ne întoarcem, să schimbăm direcția. Dar putem noi să înfăptuim o astfel de schimbare fără harul și virtutea divină? Trebuie să schimbăm fundamental modul în care trăim. Hristos a spus că trebuie să ne străduim. El a spus că sunt cei care fac, nu doar cei care aud. Am plecat de la Dumnezeu. Cum ne întoarcem la felul în care ar fi trebuit să mergem de la început?

„Căci vă spun că dacă neprihănirea voastră nu va întrece [neprihănirea] cărturarilor și a fariseilor, cu niciun chip nu veți intra în Împărăția cerurilor.”
Matei 5:20

Cuvântul grecesc *dikaiosune* (neprihănire) este definit ca „starea celui care este așa cum ar trebui să fie, neprihănirea, condiția acceptabilă lui Dumnezeu.” Ajungem într-o stare în care nu ar trebui să fim pentru că neprihănirea noastră nu întrece nici măcar pe cea a cărturarilor și fariseilor.

Poporul din Iudeea a căzut sub influența romană pentru că nu a trăit fidel față de preceptele lui Isus Hristos sau ale lui Dumnezeu. Unii dintre ei au eșuat pentru că slujitorii lor nu i-au învățat adevărul.

¹⁶¹ Geneza 12:3 „Voi binecuvânta pe cei ce te binecuvântează și voi blestema pe cei ce te blestemă; și toate familiile pământului vor fi binecuvântate în tine.”

¹⁶² Luca 12:32; 22:29; 24:53; Romani 8:21; Evrei 8:10

¹⁶³ Ezechiel 44:30; Galateni 3:14; Evrei 6:7-14

¹⁶⁴ Iacov 1:25 „Dar cine privește cu băgare de seamă în legea desăvârșită, care este legea slobozeniei, și stăruie în ea, nu ca un ascultător uituc, ci ca un împlinitor cu fapta, va fi fericit în lucrarea lui.” Romani 8:21; 1 Corinteni 8:9 [exousia]; 10:29; 2 Corinteni 3:17; Galateni 2:4; 5:1-13; Iacov 2:12; 1 Petru 2:16; 2 Petru 2:19

¹⁶⁵ Ioan 3:16; 10:17; 12:25; [Matei 10:39; 16:25; Marcu 8:35; Luca 9:24; 17:33] 1 Corinteni 10:16; 1 Ioan 3:14-16

¹⁶⁶ Edmund Burke – discurs din 1784

Acest lucru este adevărat și astăzi. Suntem de vină pentru starea actuală a lucrurilor. Nu putem schimba cursul lumii, dar ne putem pocăi și apuca pe alt drum.

Un Loc Pe Care Să Stai

„Domnul Dumnezeu a luat pe om și l-a așezat în grădina Edenului ca s-o lucreze și s-o păzească.” Geneza 2:15

La început, Dumnezeu i-a dat omului stăpânire peste pământ și peste tot ce este în el. Fiecare om este un administrator al corpului aceluși dar. Omul însuși este făcut din același pământ pe care stă. Dumnezeu nu a dat niciodată autoritate omului peste om, ci tatălui peste fiu, părintelui peste copil. Dreptul omului de a sta pe pământ se transmite din generație în generație¹⁶⁷ – aceasta este Împărăția Lui.

„Om liber; posesorii de pământuri alodiale.”¹⁶⁸

Familia a fost instituția lui Dumnezeu, și ei trebuiau să stăpânească pământul și să-l supună, dar nu pe frații lor. Deși „posesia este, ca să spunem așa, poziția piciorului,”¹⁶⁹ întrebarea este – cine deține piciorul: omul sau stăpânul lui?

Suntem noi acele suflete libere sub Dumnezeu sau am intrat sub autoritatea și puterea altor oameni, supunându-ne ca supuși?

Deținerea pământului însemna libertate. Însemna că nu erai iobag sau obligat să plătești chirie. *Freeman* [om liber] este definit și astăzi în dicționarul Oxford ca „deținător de pământ.” Cum poate un om să fie rege în propria sa casă dacă nu are dreptul la „folosința” ei?

Dacă nu dețineai pământ, netaxat ca alodial,¹⁷⁰ atunci nu erai, prin definiție, un *om liber* și nici nu erai eligibil să faci parte dintr-un juriu cu puterea de a judeca legea.

„Liber homo. Un om liber; un om liber competent din punct de vedere legal să acționeze ca jurat.”¹⁷¹

Timp de peste o mie de ani, juriul a fost singurul care putea decide faptele și legea. Alegeai juriul dacă erai adus în instanță prin plângerea aproapelui tău.

¹⁶⁷ Luca 1:50 „Și îndurarea Lui se întinde din neam în neam peste cei ce se tem de El.” Daniel 4:3; 4:34 – „... Împărăția Lui este din neam în neam.” Exod 17:16; Isaia 34:17 „... o vor stăpâni pe vecie, din neam în neam vor locui în ea.” Isaia 51:8; Plângerile 5:19; Ioel 3:20

¹⁶⁸ Liberi. În Dreptul Saxon: Black's Law Dictionary, Ed. a 3-a. Și în Dicționarul Oxford

¹⁶⁹ Possessio est quasi pedis position. 5 Coke, 42

¹⁷⁰ Black's Law Dictionary, Ed. a 3-a, p. 1105

¹⁷¹ Ld. Raym. 417; Kebl. 563

Nu puteai manipula juriul, pentru că ambele părți puteau exclude bărbați care erau părținitori sau considerați a fi părținitori sau incompetenți. Ambele părți trebuiau să fie de acord cu juriul, iar apoi semenii tăi judecau atât faptele, cât și legea cazului. Oamenii răspundeau înaintea vecinilor și comunității lor și a celor cu care trăiau și lucrau. Regele normand, William, a crezut că el era izvorul dreptății și și-a impus propriile curți asupra poporului Angliei. Din nou, dreptatea se filtra printr-un conducător care exercita autoritate și numea judecători – o funcție care nu fusese permisă în Anglia de la plecarea ultimelor legiuni romane.

„Înainte de cucerirea normandă a Angliei din 1066, poporul era izvorul dreptății. Curțile anglo-saxone din acele vremuri erau alcătuite dintr-un număr mare de oameni liberi, iar legea pe care o aplicau era aceea care fusese transmisă pe cale orală din generație în generație. În competiție cu aceste curți neprofesionale, regele normand, care insista că el era izvorul dreptății, și-a înființat propriile tribunale. Judecătorii care prezidau aceste curți regale erau agenți sau reprezentanți ai regelui, nu ai poporului; dar erau avocați profesioniști care... treptat au înlocuit aproape complet curțile populare, neprofesionale.”¹⁷²

Idea de a avea un rege L-a mâhnit pe profetul Samuel atunci când poporul a cerut un asemenea conducător în 1 Samuel 8, unde îi avertizează asupra a ceea ce va veni din îndepărtarea de Dumnezeu și chemarea unui conducător sau a unui guvern centralizat.

Orice opoziție față de William Cuceritorul sau succesorii săi a fost rapid înăbușită. Supraviețuitorii au fost obligați să depună jurăminte de credință doar pentru a-și recupera un „titlu legal” asupra proprietății lor.

Un titlu legal nu includea *interesul beneficiului*, care acum era deținut de rege. Se puteau impune taxe asupra aceluia pământ. Odată cu pierderea titlurilor clare și bune asupra pământului, prin înregistrarea în *Cartea Judecății de Apoi (Doomsday Book)*, jurații „competenți” erau greu de găsit, iar curțile de sus în jos ale regelui au devenit dominante. La început erau relativ drepte, iar când nu erau, brațul puternic al regelui înăbușea opoziția.

Sub sistemul feudal, el cerea fidelitate și credință.

FEALTY. Fidelitate, supunere.

„Sub sistemul feudal, fiecare proprietar de pământuri le deținea de la un senior superior, de la care sau de la strămoșii căruia, chiriașul le primise.

¹⁷² Clark's Summary of American Law, p. 530

Prin această legătură, seniorul devenea obligat să protejeze chiriașul în folosirea pământului dăruit lui; iar, pe de altă parte, chiriașul era obligat să fie credincios seniorului său și să-l apere împotriva tuturor dușmanilor lui. Această obligație era numită *fidelitas* sau *fealty*.¹⁷³

Pot oare oamenii să se întorcă la starea de libertate în care Dumnezeu a dorit să fim de la început? Ce înseamnă pocăința și cât de adânc trebuie să mergem în propriile suflete pentru a găsi răspunsul?

Biserica, care ar fi trebuit să conducă oamenii spre libertate, a încoronat regi peste oameni și i-a făcut supuși. Această curvie a Bisericii cu statul a împins omul dintr-o stare de neprihănire înapoi în robie.

Răstălmăcirea cuvântului lui Dumnezeu a permis oamenilor să justifice crima și dezbinarea, asuprirea și tirania. Aceasta a fost o întoarcere la Babilon. Dragostea de aproapele s-a stins în inimile oamenilor și fiara din adâncul inimii fiecărui om a fost dezlegată. Fiecare și-a asuprit aproapele, fațăș sau prin neglijaarea iubirii.

Un Loc Nou pe Care să Stai

Până în anul 1500 nu mai existau oameni liberi (*Freemen*) în Anglia, dar existau bărbați și femei care doreau să fie liberi. Acum exista pământ nou în America. Oamenii doreau din nou să stea pe propriul lor pământ, stăpânindu-și viețile. Cei care își doreau cu adevărat aceasta erau dispuși să-și asume un mare risc în America pentru a atinge acel scop.

„Strămoșii noștri, locuitori ai insulei Marii Britanii, și-au părăsit țara natală pentru a căuta pe aceste țărmuri un loc de reședință pentru libertate civilă și religioasă.”¹⁷⁴

Libertatea civilă și religioasă devenise evazivă în Marea Britanie. Oamenii erau dispuși să înfrunte greutăți uriașe și chiar moartea, cu miile, pentru a găsi acea libertate.

„Toți oamenii sunt fie oameni liberi, fie sclavi.”¹⁷⁵

Acei oameni simțeau că în Americi se putea găsi libertate civilă și religioasă. Noua lor libertate nu însemna confort și nu era întotdeauna sigură. Dorința lor de libertate nu era aceeași cu dorința de bogății. Venea din adâncul inimilor, minților și sufletelor lor.

¹⁷³ 1 Blackstone's Commentaries 366; 2 Bl. Com. 86; Co. Litt. 67, b; 2 Bouvier's Institutes n. 1566. Bouvier's Law Dictionary, ediția 1856

¹⁷⁴ Reprezentanții coloniilor unite la 6 iulie 1775

¹⁷⁵ Omnes homines aut liberi sunt aut servi. Institutiones 1.3. pr.; Fleta 1.1, cap. 1, §2

Ca Avraam, Moise și israeliții, erau dispuși să pornească spre necunoscut în speranța de a-și poseda propriul pământ și de a fi din nou oameni liberi sub Dumnezeu singur, fără alți dumnezei care să domnească peste ei.

„Primul fermier a fost primul om, și întreaga noblețe istorică se sprijină pe deținerea și folosirea pământului.”¹⁷⁶

A pus regele Angliei piciorul pe solul american?

Regele și-a trimis reprezentanții cu „picioarele lor de supuși.” Ca Armstrong pe Lună, au revendicat pământul pentru alții. El nu numai că le-a permis reprezentanților să vină, dar și altora. Au venit unii pentru a revendica pământuri în propriul lor interes sau în interesul lui Dumnezeu?

„Nu susținem ca gloata noastră sau toate persoanele necalificate să aibă dreptul de a vota sau de a nu fi taxate; ci ca proprietarii de pământ și alegătorii, al căror drept decurge din legea comună sau din chartă, să nu fie lipsiți de acel drept.”¹⁷⁷

Un „titlu legal” permitea ca pământul să fie taxat. Un titlu de proprietate în regim liber (freehold) asupra pământului aducea drepturi care nu erau disponibile iobagilor și celor fără stabilitate. Cu deținerea pământului erai un om liber; fără el, nu erai.

„Mulți mici fermieri, negustori, servitori eliberați și imigranți nou-sosiți erau de acord... deținerea de pământ devenea, în practică (și în așteptările coloniștilor), tot mai puțin condiționată, încet-încet mai alodială.”¹⁷⁸

Fără „deținerea” pământului nu putea exista libertate civilă. Primii americani știau aceasta și știau, de asemenea, că „titlul legal” nu includea proprietatea asupra aceluși pământ ca moștenire. Americanii au înțeles atât de bine încât oameni precum Ethan Allen și „Green Mountain Boys” erau dispuși să incendieze orice afacere sau casă unde oamenii erau gata să se mulțumească doar cu un „titlu legal” asupra proprietății.¹⁷⁹

„Ai fost chemat ca rob? Nu te îngrijora de aceasta; dar dacă poți să devii liber, folosește mai degrabă libertatea.” 1 Corinteni 7:21

¹⁷⁶ Ralph Waldo Emerson (1803–1882), eseist, filozof și poet american

¹⁷⁷ The Works of Alexander Hamilton, editate de Henry Cabot Lodge, New York, 1904, vol. I, p. 172–179. Idem, 31 martie 1768.

¹⁷⁸ Imperia in Imperio: Multiplele Constituții ale Imperiului în New York, 1750–1777 Daniel J. Hulsebosch

¹⁷⁹ Capitolul 2 din cartea *Legământul Zeilor – Legea vs Legal*
<http://www.hisholychurch.info/study/gods/cog2lvl.php>

Sunt oamenii liberi în America astăzi? Au pierdut ei din vedere misiunea și scopul primilor americani? Au adormit și au neglijat lucrurile mai grele ale legii, judecării, milei și credinței? Deține cineva pământ în America astăzi?

Un „titlu legal” este „unul recunoscut... într-o curte de drept.”¹⁸⁰

Titlul legal este „unul care este complet și perfect în ceea ce privește dreptul aparent de proprietate și posesie, dar care nu poartă niciun interes benefic asupra proprietății, o altă persoană având drept echitabil la aceasta; în ambele cazuri, opusul titlului echitabil.”¹⁸¹

Mai întâi, vedem că un titlu legal, deși poate părea un „drept de proprietate,” „nu poartă niciun interes benefic.”¹⁸² Dacă un titlu legal nu include dreptul la interesul benefic, atunci nu include nici dreptul la „profit, beneficiu sau avantaj rezultat dintr-un contract” și nici nu include „proprietatea asupra unei moșteniri.” Interesul benefic este „distinct de proprietatea legală.”¹⁸³

Aceasta înseamnă că folosirea benefică, care este „dreptul de a folosi și de a te bucura de o proprietate după bunul plac sau pentru a obține un profit sau beneficiu din ea...”¹⁸⁴ aparține altcuiva și trebuie plătită anual ca și chirie.

În termeni simpli, un titlu legal apare ca un drept de proprietate, dar nu este „proprietatea asupra unei moșteniri.” Prin definiție, un titlu legal este opusul – sau cel puțin antiteza – unui „titlu echitabil.” Un titlu echitabil, spre deosebire de un titlu legal, „este un drept al părții.” Mai important, este „interesul benefic al unei persoane pe care echitatea o consideră proprietarul real, deși titlul legal este deținut de altcineva.”¹⁸⁵

De aceea: „Proprietatea finală a tuturor bunurilor este în Stat: așa-numita ‘proprietate’ individuală există doar prin virtutea Guvernului, adică legea care se reduce la simpla folosință; iar folosința trebuie să fie conformă cu legea și subordonată necesităților Statului.”¹⁸⁶ Oamenii și-au pierdut dreptul de a deține pământul și interesul benefic al pământului pentru că au neglijat responsabilitatea de a dobândi un titlu clar și bun.

¹⁸⁰ Black’s Law Dictionary, Ed. a 3-a, „cognizance” (recunoaștere jurisdicțională), p. 346

¹⁸¹ Black’s 3rd, „legal title” (titlu legal), p. 1734

¹⁸² Interes Beneficiar este „profitul, beneficiul sau avantajul rezultat dintr-un contract sau din deținerea unui bun, distinct de proprietatea sau controlul legal.” Black’s 3rd, p. 206

¹⁸³ Black’s 3rd, „beneficial interest” (interes beneficiar), p. 206

¹⁸⁴ Beneficial Use. Black’s 3rd, p. 206

¹⁸⁵ Black’s 3rd, „equitable title” (titlu echitabil), p. 1734

¹⁸⁶ Documentul Senatului nr. 43, Congresul al 73-lea, Sesiunea 1. Brown v. Welch – supra. Isaia 5:8 „Vai de cei ce unesc casă cu casă și câmp cu câmp, până nu mai rămâne loc, ca să locuiască numai ei în mijlocul țării!”

„Deosebirea principală între termenii ‘lawful’ (legitim) și ‘legal’ (legal) este că primul privește substanța legii, iar al doilea forma legii... Un contract... ar putea fi numit... ilegal, dar nu ar fi descris ca nelegitim... O altă deosebire este că ‘legal’ este folosit ca sinonim cu ‘constructiv,’ ceea ce ‘lawful’ nu este... Din nou, ‘legal’ este folosit ca antiteză a ‘echitabilului.’ Astfel vorbim de ‘active legale’ sau de ‘moștenire legitimă.’”¹⁸⁷

Cum s-a întâmplat aceasta?¹⁸⁸ Această divizare a titlului adevărat într-un titlu legal, pe de o parte, și un titlu echitabil, pe de altă parte, se numește conversie echitabilă. Conversia echitabilă este o „conversie constructivă.” Conversia este o „alterare, schimb, metamorfoză, trecere, reconstrucție...”¹⁸⁹

Titlurile clare și bune „sunt sinonime; ‘titlu clar’ înseamnă că pământul este liber de sarcini, ‘titlu bun’ fiind unul liber de litigii, defecte evidente și îndoieli grave, cuprinzând atât titluri legale, cât și echitabile și dedus corect din înregistrări.”¹⁹⁰

Oamenii sunt obligați să obțină un permis pentru a construi pe ceea ce cred că este pământul lor. Trebuie să obțină permisiunea, o licență, pentru a folosi ceea ce cred că este mașina lor. Dacă nu plătesc folosința, tributul sau taxa de consum pe teren, mașină sau muncă, vor plăti scump. O casă poate fi luată pentru taxe și vândută pentru o fracțiune din valoarea proprietății datorate în taxe. Când este vândută, toți banii pot merge la județ. O mașină poate fi luată pentru că taxa de folosință nu este plătită.

Nu deținem ceea ce credem că deținem. Ceea ce avem ca drept legal nu este posesia noastră legitimă sau moștenirea noastră legitimă. Laptele și mierea aparțin altcuiva. Ne-am întors în Egipt. A fost o întoarcere la feudalism sub forma federalismului. Este greu pentru unii să accepte că am răătăcit atât de departe, dar faptele sunt evidente la fiecare nivel pentru a alunga orice speranță sau îndoială.

Putem deține pământ ca moștenire cu titlu clar și bun? Putem fi din nou oameni liberi sub legea desăvârșită a libertății, cu onoare și har, fără violarea legii lui Dumnezeu sau a omului? Este o cale de întoarcere la stăpânirea lui Dumnezeu? Ne-a arătat Hristos calea? Ne-a dat Hristos un loc pe care să stăm?

¹⁸⁷ Black’s 3rd, p. 1079

¹⁸⁸ *Legământul Zeilor*, de Brother Gregory, HHC

¹⁸⁹ LEGAL THESAURUS, de William C. Burton, ediția a doua

¹⁹⁰ Black’s 3rd, „clear title” (titlu clar), p. 1733

Cumpărați și Vânduți

Există atâtea niveluri unde au avut loc schimbări încă din primele zile ale căutării libertății în America. Ar fi nevoie de volume întregi pentru a descrie cursa în detaliu. Dar oamenii sunt din nou prinși și încurcați în elementele lumii, trup și suflet. Există un motiv simplu pentru această călătorie înapoi în robie: am abandonat calea Domnului și umblarea în Hristos.

În Proverbe 1:10 suntem avertizați: „Fiule, dacă cei păcătoși vor să te ademenească, nu te lăsa câștigat de ei - nu consimți.” Se vorbește acolo despre „o pungă comună” și despre pândă pentru câștig prin metode necinstite, care te vor prinde în propria plasă și îți vor lua sângele.

„Vom avea guvern mondial... fie prin cucerire, fie prin consimțământ.”¹⁹¹

În Ezechiel 11:3¹⁹² Scriptura vorbește despre zidirea unei cetăți care este un cazan, iar cetățenii sunt carnea. Mica 3:3¹⁹³ vorbește de asemenea despre acest principiu și ne avertizează să nu mușcăm din aproapele nostru prin aceste sisteme civile create de oameni, pentru că Dumnezeu nu ne va auzi strigătele.

„Dar dacă vă mușcați și vă mâncați între voi, luați seama să nu fiți nimiciți unii de alții.” Galateni 5:15

Plasele și cursele acestor sisteme se bazează pe consimțământul nostru, la un moment dat, și pe dorința noastră de a pofți bunurile și serviciile altora. Am văzut că oferta de beneficii poate veni sub mai multe forme. Ele pot cere aplicații, jurăminte, afirmații. Ele depind de centralizarea autorității și puterii. De asemenea, se bazează pe împrejurări naturale și artificiale construite în societate.

Suntem avertizați să nu avem „*greutăți diferite*.”¹⁹⁴ Nimeni care își iubește aproapele nu i-ar da un șarpe când cere pâine, sau o minciună când cere plata. Și totuși, fiecare om, prin lene și lăcomie, a ales calea ușoară către pierzare. Cursa este reală. Nebunii nasc nebuni și își pun nebunia pe seama altora.

¹⁹¹ James Warburg către Senatul SUA, 17 februarie 1950

¹⁹² Ezechiel 11:3-11 „Care zic: «Nu este aproape; haideți să zidim case!»... Acest oraș nu va fi cazanul vostru, nici voi nu veți fi carnea din el...”

¹⁹³ Mica 3:3 „Care mănâncă carnea poporului Meu, jupoaie pielea de pe ei, le sfărâmă oasele și le toacă, ca pentru cazan, ca și carnea într-o oală. Atunci vor striga către Domnul, dar nu-i va asculta...”

¹⁹⁴ Proverbe 20:10 „Greutăți și măsuri diferite sunt o urâciune înaintea Domnului.” Deuteronom 25:13; Proverbe 20:23

„Această (Lege a Rezervei Federale) instituie cel mai gigantic trust de pe pământ. Când președintele va semna acest proiect de lege, guvernul invizibil al Puterii Monetare va fi legalizat. Oamenii poate nu îl vor observa imediat, dar ziua socotelii este la doar câțiva ani distanță. Trustul își va da curând seama că a mers prea departe chiar și în propriul său interes...”¹⁹⁵

Funcționarea sistemelor legale depinde de construcțiile de lege prin cuvânt și faptă. Emiterea de bancnote cere garanție sau un gaj de valoare. Tot ce este pus gaj sunt ipotecă pentru plata viitoare și devine parte din acel *gigantic trust*.

Au ajuns tot aurul și argintul, bogățiile pământului și vitele de pe el în posesia altcuiva?¹⁹⁶ Dar oamenii înșiși? S-au întors ei în Egipt?

Dacă creștinii și evreii, musulmanii și hindușii ar fi înțeles urmările folosirii biletelor de datorie ca monedă legală, nu ar fi putut participa la folosirea lor și să rămână credincioși lui Dumnezeu.

O foamete este o lipsă. Și în 1929 a fost o lipsă de credit care a prăbușit economia SUA. Până nu s-a adăugat mai multă garanție pentru a susține datoria, lipsa a rămas.

Munca americană, care este capitalul muncitorilor noștri.”¹⁹⁷

Cuvântul „a angaja” este definit: „A folosi, a converti la serviciul cuiva...”¹⁹⁸ „Folosirea” este mai departe descrisă ca „un drept al unei persoane...”¹⁹⁹ Prin natura sa, o *folosire* este un *trust*. „Folosirile și trusturile nu sunt atât de diferite ca lucruri, ci mai degrabă diferite aspecte ale aceluiași subiect.”²⁰⁰ O ocupație este o „folosire,” care este un „trust,” unde se ia în considerare interesul benefic (drepturile la profit sau câștig).

„Se putea privi într-un cazan în care Guvernul și poporul Statelor Unite se mișcau ca răspuns la o idee nouă... Aceasta era o nouă formă de legislație – nimic de acest fel nu mai ajunsese vreodată înaintea congresului SUA; a fost nevoie de multe explicații și multă răbdare.”²⁰¹

¹⁹⁵ Congresmanul Charles A. Lindbergh Sr., 22 decembrie 1913

¹⁹⁶ Apocalipsa 18:11 „Și negustorii pământului... [vor stăpâni] aur, argint... tot felul de lucruri... și robi, și suflete de oameni.”

¹⁹⁷ *Mesajul Anual* al lui Grover Cleveland, decembrie 1885

¹⁹⁸ Black's Law Dictionary, Ed. a 3-a, p. 1787

¹⁹⁹ Black's Law Dictionary, Ed. a 3-a, p. 1787; Bouvier's Law Dictionary

²⁰⁰ Black's Law Dictionary, Ed. a 3-a, p. 1787; Mozele și Whitely

²⁰¹ Prefață de Frank Perkins, Secretar al Muncii 1933-1945. Dezvoltarea Legii Securității Sociale, de Edwin E. Witte

A creat Statele Unite un *cazan* în care oamenii au devenit carnea? Au devenit ei *oală cu carne* în care aproapele mușcă din aproapele pentru fiecare beneficiu primit? Va auzi Dumnezeu strigătele noastre în ziua judecății când vom fi mers „*prea departe chiar și pentru propriul nostru bine?*”

Unii susțin că impozitul pe venit este neconstituțional, sau că doar angajații federali sunt obligați să-l plătească. Din nou, „Contractul face legea.”²⁰²

„Niciun Stat nu va încheia vreun Tratat, Alianță sau Confederație; nu va acorda Scrisori de Marque și Represalii; nu va bate Monedă; nu va emite Bilete de Credit; nu va face din altceva decât monedele de aur și argint un mijloc legal de plată a Datoriilor; nu va adopta niciun Act de Condamnare fără proces, vreo Lege retroactivă sau Lege care să afecteze Obligația Contractelor și nu va acorda niciun Titlu de Nobili.”²⁰³

Guvernul federal are un interes în fiecare angajat federal și fiecare Număr de Securitate Socială este un Număr Federal de Identificare a Angajatului. Ambele servesc drept numere de identificare a contribuabilului, dar sunt emise prin permisiunea unor agenții diferite.

„Omul care îmi dă de lucru, pe care trebuie să-l am... acel om este stăpânul meu, oricum l-aș numi.”²⁰⁴

Dacă Edward este angajat de Willard, îi spunem lui Ed „angajat” și lui Willard „angajator.” Ed a mers la oficiul local al Administrației Securității Sociale și a obținut un SSN [Social Security Number] sau „Număr de Identificare al Angajatului.”²⁰⁵ Willard a obținut un EIN [Employer Identification Number] sau „Număr de Identificare al Angajatorului.” Ed este gata să-l servească pe Willard, dar Ed și Will au trecut prin conversii.

O parte din fiecare zi din munca lor, fără plată, aparține noului lor stăpân.

„Ziua care face din om un sclav îi ia jumătate din valoare.”²⁰⁶

²⁰² Legem enim contractus dat. 22 Wend. N.Y. 215, 223

²⁰³ Constituția Statelor Unite, Articolul I, secțiunea 10, clauza 1.

²⁰⁴ Henry George – Probleme Sociale, cap. V

²⁰⁵ Număr de Identificare al Contribuabilului (TIN - Taxpayer Identification Number), Număr de Securitate Socială

²⁰⁶ Homer – Odiseea, Cartea XVII, vers 392, traducerea lui Pope

Bărbați și femei care trebuie „...să îndeplinească munci de importanță națională sub conducere civilă atunci când legea o cere”²⁰⁷ trăiesc sub o stăpânire, fie că se numesc liberi sau robi, ai faraonului, fie că îl numesc prim-ministru, președinte sau potentat.

„Oricum te-ai deghiza, Sclavie! Tot amară băutură ești.”²⁰⁸

În Egiptul antic oamenii munceau o cincime din fiecare an²⁰⁹ pentru guvern și numeau asta robie, servitute. Dumnezeu i-a izbăvit pe oameni din acea robie civilă și statutară și le-a spus să nu se mai întoarcă pe acel drum.²¹⁰ Astăzi, în lume, numim o condiție mai apăsătoare „libertate.”

Poporul Americii a devenit rezident al statelor și slujitor al guvernului federal. Ei au luat „această obligație de bunăvoie, fără nicio rezervă mentală sau scop de evaziune; așa să-mi ajute Dumnezeu.”²¹¹ Dar Dumnezeu a spus că nu-i va auzi în acea zi.²¹²

Oamenii au contractat și sunt legați de acel contract ca garanți pentru propria datorie. Ei și copiii lor vor fi legați pentru totdeauna în acest mamon nedrept,²¹³ „*cel mai gigantic trust de pe pământ.*”

„Nimeni nu poate sluji la doi stăpâni: căci sau va urî pe unul și va iubi pe celălalt; sau va ține la unul și va nesocoti pe celălalt. Nu puteți sluji lui Dumnezeu și lui Mamona.” Matei 6:24

Paralelele dintre luptele din Biblie pentru libertate și cele din istoria modernă sunt izbitor de asemănătoare. Numai vanitatea și nebunia îi împiedică pe bărbați și femei să vadă adevărul.

²⁰⁷ Jurământul de credință pentru cetățenii naturalizați, Departamentul pentru Securitate Internă al SUA, preluat la 07.11.2008

²⁰⁸ Laurence Sterne – Călătorie sentimentală. Pașaportul. Hotelul din Paris

²⁰⁹ Geneza 47:24 „Și va fi așa: la recoltă, veți da a cincea parte lui Faraon, iar patru părți vor fi ale voastre, pentru sămânța ogorului, pentru hrana voastră, a celor din casele voastre și pentru hrana copiilor voștri.”

²¹⁰ Deuteronom 17:16 „Dar să nu-și înmulțească caii, nici să întoarcă poporul în Egipt, ca să-și înmulțească caii, pentru că Domnul v-a spus: «Să nu vă mai întoarceți pe drumul acela.»”

²¹¹ Jurământul de credință pentru cetățenii naturalizați, Departamentul pentru Securitate Internă al SUA, preluat la 07.11.2008

²¹² Mica 3:3-4 „...Atunci vor striga către Domnul, dar El nu-i va asculta...”

Judecători 10:14 „Duceți-vă și strigați către dumnezeii pe care i-ați ales; să vă scape ei în vremea necazului vostru.”

Ieremia 11:12 „...să strige la dumnezeii cărora le aduc tămâie: dar ei nu-i vor scăpa deloc în vremea necazului lor.”

²¹³ „Mamona, un cuvânt aramaic *mamon*, însemnând «bogăție»... Probabil derivat din *Ma'amon*, ceva încredințat spre păstrare. În orice caz, în Luca 16:11 pare să existe un joc triplu de sensuri: «Dacă n-ați fost credincioși în bogăția nedreaptă (mamona), cine vă va încredința adevărata [bogăție]?» Cuvântul subliniat derivă din rădăcina semitică *men*.” Encyclopedia Britannica

„De aceea au pus peste ei supraveghetori ai muncii ca să-i asuprească prin poverile lor. Și au zidit cetăți pentru vistieriile lui Faraon...” Exod 1:11

Adevărul este că oamenii și-au dat consimțământul prin cuvânt sau faptă. Biserica nu a avertizat poporul, ci i-a adormit prin doctrine euforice. Oamenii pot aparține Bisericilor, dar aparțin și lui Faraon și sunt din nou încurcați în „învățăturile începătoare ale lumii acesteia.”²¹⁴

„Orice guvern fără consimțământul celor guvernați este chiar definiția sclaviei!”²¹⁵

Profetii lui Dumnezeu și Hristos ne-au spus să nu consimțim, să nu jurăm, să nu poftim și să nu ne rugăm la dumnezeii acestei lumi.

„Fiindcă, prin vorbe umflate de deșertăciune, momesc prin poftele firii, prin desfrânări, pe cei ce de-abia au scăpat de la cei ce trăiesc în rătăcire. Le făgăduiesc slobozenia, în timp ce ei înșiși sunt robi ai stricăciunii; căci fiecare este robul lucrului de care este biruit. Dacă, după ce au scăpat de întinăciunile lumii, prin cunoașterea Domnului și Mântuitorului Isus Hristos, se încurcă iarăși și se lasă biruiți de ele, starea lor de pe urmă se face mai rea decât cea dintâi.” 2 Petru 2:18-20

Americanii sunt iobagi și sclavi în țara unde strămoșii lor au căutat libertatea. Poți scoate omul din Egipt, dar nu poți scoate Egiptul din om. Fiecare om trebuie să se pocăiască și să fie schimbat de sus. „...vă veți întoarce fiecare la moșia lui și vă veți întoarce fiecare la familia lui.”²¹⁶

„Și dacă nu găsiți cu cale să slujiți Domnului, alegeți astăzi cui vreți să slujiți: sau dumnezeilor cărora le slujeau părinții voștri dincolo de râu, sau dumnezeilor amoriților, în a căror țară locuiți. Cât despre mine, eu și casa mea vom sluji Domnului.” Iosua 24:15

²¹⁴ Coloseni 2:8 „Luați seama ca nimeni să nu vă fure cu filozofia și cu înșelăciune deșartă, după tradiția oamenilor, după învățăturile începătoare ale lumii, și nu după Hristos.”

Coloseni 2:20 „Deci dacă ați murit împreună cu Hristos față de învățăturile începătoare ale lumii, de ce, ca și cum ați mai trăi în lume, vă supuneți la porunci?”

²¹⁵ Jonathan Swift

²¹⁶ Levitic 25:10 „Și veți sfinți anul al cincizecilea și veți vesti eliberare în țară pentru toți locuitorii ei. Va fi un an de veselie pentru voi; fiecare să se întoarcă la moșia lui și fiecare la familia lui să se întoarcă.”

Constituțiile Partea VIII

Partea I: Poporul „nu a fost parte” la Constituție.

Partea a II-a: Există două forme de guvernare – liberă și neliberă.

Partea a III-a: Poporul s-a opus Constituției cu teme justificate.

Partea a IV-a: Consolidarea puterii în mâinile oamenilor este o respingere a lui Dumnezeu.

Partea a V-a: Pentru a păstra drepturile, trebuie să-ți asumi responsabilitatea.

Partea a VI-a: Cereri, jurăminte și afirmații duc la robie.

Partea a VII-a: Dumnezeu i-a dat omului stăpânire peste sine și peste pământ, iar omul a dat acea stăpânire și responsabilitate altor oameni, prin lăcomie și lene.

Carte și Alegeri

Ce i-a determinat pe bărbați și femei să traverseze un ocean în bărci șubrede, înfruntând greutatea nespuse și riscându-și viața și viețile familiilor lor, pentru a se așeza într-o pustietate neîmblânzită? La ce chemare răspundeau? Ce destinație căutau? Prin ce mijloace? Ce scop i-a putut atrage și ce parte din acel curaj și motivație mai rămâne în noi astăzi?

La început, era aproape imposibil să găsești coloniști care să populeze acest nou pământ numit America, până la semnarea cartelor coloniale (hrisovuri regale) de către Carol I și, în cele din urmă, Carol al II-lea.

Aceste Carte erau unice printre colonii. Ele au fost modelate după Episcopia Durhamului și au renunțat la anumite privilegii ale regilor Angliei. Eroarea lor, așa cum era văzută de elita conducătoare, trebuia corectată și nu trebuia să se mai repete vreodată.

De când William de Normandia a luat pământurile, *bunurile și drepturile* [*chattels* (bunuri mobile - animale, obiecte de valoare) and *choses* (drepturi juridice - creanțe, drepturi de acțiune, revendicări)] lui Harold prin dreptul „judecății în arme” în 1066, odată cu succesul său la Hastings, libertățile civile naturale ale oamenilor liberi au fost în mod constant sub atac.

Cu excepția revoltelor ocazionale, nu a existat un progres real înapoi spre libertatea naturală de care se bucuraseră oamenii trăind într-o stare liberă înainte de „voința și ordinea” lui William și de „Cartea Judecății de Apoi.” Cu acea carte de înregistrare a domeniilor, el și-a stabilit sistemele de „titluri legale” asupra pământului și biruri de tribut numite impozit pe proprietate.

Amintirea Libertății sub Dumnezeu

Amintirea unui sistem de guvernare adesea mai eficient în asigurarea libertății și dreptății, odată trăit de oameni liberi care nu aveau nevoie de un guvern central, fusese aproape ștearsă și uitată. Nicio speranță reală pentru libertate nu a răsărit în acea țară până la traducerea Bibliei în engleză, în 1382, care a trezit preceptele „legii desăvârșite a libertății” și posibilitatea unui „guvern al Poporului, de către Popor și pentru Popor.”²¹⁷

Oamenii au început din nou să înțeleagă planul lui Dumnezeu pentru om și guvernarea predicată de Hristos. Cu această cunoaștere nouă și cu amintirea trecutului nu prea îndepărtat, unii au început să predice și să lucreze pentru un sistem de autoguvernare disponibil celor virtuoși și curajoși.

Atât sistemul în care se aflau lucrând, al regelui și al Bisericii „Legale,” cât și structurile acelei ordini erau o contradicție clară cu ceea ce citeau acum cu ochii lor, fără filtrul unei interpretări ortodoxe. Încă își aminteau într-o anumită măsură cum se guvernaseră singuri, fără regi și conducători, timp de sute de ani, cu ajutorul unei Biserici slujitoare.²¹⁸

Acum citeau cu ochii lor cum vechii israeliți au trăit liberi de regi și parlamente, aducând zeciuiele slujitorilor numai „potrivit slujbei lor”²¹⁹ și oferind daruri de bunăvoie. Capul fiecărei case era prinț pe propriul său pământ, fiind izbăviți din robia Egiptului prin Moise și din robia Romei prin Hristos.

Au citit despre păcatul poporului care a cerut un rege să-i judece ca neamurile²²⁰ și, de asemenea, că dacă vor cădea pradă unor astfel de elite conducătoare să nu facă nimic pentru a se întoarce la robia din Egipt,²²¹ unde oamenii lucrau pentru puterile guvernante câteva luni din fiecare an.

²¹⁷ Introducerea la traducerea Bibliei de către John Wycliffe, anul 1382

²¹⁸ Luca 22:25-27 „Și le-a zis: Împărății neamurilor domnesc peste ele, și cei ce au stăpânire asupra lor se numesc binefăcători. Dar între voi să nu fie așa; ci cel mai mare dintre voi să fie ca cel mai tânăr, și cel ce conduce, ca cel ce slujește. Căci cine este mai mare: cel ce stă la masă sau cel ce slujește? Nu este oare cel ce stă la masă? Eu însă sunt în mijlocul vostru ca unul care slujește.”

²¹⁹ Numeri 7:5 „Să le primești de la ei, ca să slujească în lucrarea cortului întâlnirii; și să le dai leviților, fiecăruia după slujba lui.”

²²⁰ 1 Samuel 8:19 „Poporul n-a vrut să asculte glasul lui Samuel și a zis: «Nu! Ci să avem un împărat peste noi.»”

²²¹ Deuteronom 17:16 „Dar să nu-și înmulțească caii, nici să întoarcă poporul în Egipt ca să-și înmulțească caii; căci Domnul v-a zis: «Să nu vă mai întoarceți pe drumul acela!»”

Hristos predicase o Împărăție care era aproape și a rânduit oameni să o slujească. Ea funcționa prin credință, speranță și caritate, spre deosebire de contract, forță și exercitarea autorității.²²²

Biserica primului secol, slujind congregațiilor poporului, făcea același lucru ca și vechii slujitori publici ai lui Israel și a prosperat sub persecuția romană și în timpul unei mari foamete²²³ în lume. Biserica timpurie a înflorit, congregațiile au prosperat, chiar în inima Imperiului Roman. Sistemul lor de autogovernare fusese uitat de popor, dar acum era readus în memorie prin cercetarea liberă și independentă a Scripturilor. Oamenii trebuiau să se schimbe și să devină împlinitori ai Cuvântului din nou înainte ca binecuvântările să fie realizate.

Poporul tânjea din nou după acea libertate. Acea tânjire era o rugăciune, dar pocăința era necesară și căutarea Împărăției lui Dumnezeu și a neprihănirii Lui.

De la Runnymede (Magna Carta) la Revolta lui Cromwell (Roundheads) și până la Whigs, răscoalele împotriva tiraniei au devenit o afacere costisitoare atât pentru regi, cât și pentru popor. Doar cei mai curajoși, cu virtute și dăruire, îndrăzneau să predice adevărata Evanghelie a Împărăției lui Dumnezeu care este aproape, spre deosebire de împărățiile oamenilor de elită. În fața Bisericii autoritare, ei sufereau adesea durerile rugului aprins pentru eforturile lor. Nici morții nu erau imuni la răzbunarea religiilor ortodoxe: trupurile lor erau exhumate pentru a fi aduse în fața flăcărilor mâniei postum. Numai inimile cele mai puternice și sufletele cele mai dedicate puteau vedea vreo speranță în pustietatea Americilor, unde sălbaticii și elementele naturii aduceau greutăți și adesea moarte.

Hristos și Împărățiile

Americanii din secolul al XVII-lea au venit aici căutând libertățile care erau aproape dispărute din Europa și din ținutul anglo-saxon. Ei nu și-au câștigat libertatea prin așa-numita revoluție, ci prin perseverență, muncă grea și harul lui Dumnezeu. Când vorbeau despre „libertatea religioasă” și „libertățile civile,” înțelegeau mai mult decât își imaginează azi cei care încălzesc băncile bisericilor sau cei care flutură steaguri.

²²² Polity of the Church, ARTICOLUL X – Directiva principală a Bisericii

²²³ Fapte 11:28 „Unul dintre ei, numit Agab, s-a sculat și a prorocit prin Duhul că va fi o foamete mare peste tot pământul. Ea a fost în zilele împăratului Claudiu.”

Ei au început să înțeleagă cât de adânci erau învățăturile lui Hristos și ce responsabilități însoțeau o societate liberă. Au început să înțeleagă practica Împărăției lui Dumnezeu. Au schimbat filosofia dogmatică pe filantropia iubitoare, iubindu-și aproapele ca pe ei înșiși sau murind.

Milioane au venit aici riscând totul pentru a obține acele libertăți, acele drepturi date de Dumnezeu și responsabilitățile personale care le însoțeau. În timp ce mare parte din Europa a rămas mulțumită, comodă sau prea timidă pentru a întinde mâna după o asemenea libertate, ei au stat în picioare și au pășit înainte.

Aceste libertăți, odinioară atât de bine înțelese, prețuite și cumpărate cu prețuri mari, au dispărut aproape cu totul din viața și mintea majorității americanilor. Tot ce a mai rămas este iluzia bunăstării, amintiri încetoșate ale eroismului trecut, lauri ofiliți și sărbători deșarte.

Totuși, spiritul care iubește drepturile și responsabilitatea, și care prețuiește libertatea și eliberarea, încă trăiește în America și în lume, ascuns în inimile, mințile și sufletele multora, dar care apare, ca întotdeauna, doar într-o minoritate a oamenilor.

Cei care vor căuta cunoașterea ascunsă și suprimată, vor face angajamentul și vor împlini faptele cerute de o societate liberă, aceia vor restaura din nou o națiune la legea desăvârșită a libertății. Acea națiune nu va fi una dominantă, ci o națiune în mijlocul națiunii, ca o insulă de stâncă ridicată din mări de frământări și furtuni.

De la început, predicarea împărăției lui Dumnezeu a adus cu sine tulburări sociale, schimbări politice fundamentale și persecuții sociale și politice.

„În nicio privință nu poate fi ignorat motivul religios al expansiunii engleze fără a face violență adevărului istoric... Și mai semnificativă în expansiunea engleză decât lucrarea predicatorilor în căutarea sufletelor de mântuit au fost eforturile laicilor din sectele religioase de tot felul, care au fugit în pustietate în căutarea unui adăpost al lor.”²²⁴

Istoria inimilor lor nu poate fi văzută prin cărțile și rapoartele istoricilor moderni. Majoritatea nu ar dezvălui eșecul sistemelor și societăților moderne pentru că ar expune greșeala din care fac parte. Este o conspirație a mândriei care ascunde adevărul de fiecare generație. Când există o greșeală fundamentală în natura societății, cine din acea societate și-ar permite curajul de a o expune?

²²⁴ Capitolul I p.10, Capitolul II p.36, The Rise of the American Civilization de Charles A. Beard & Mary R. Beard

„Vremuri ciudate sunt acestea în care trăim, când bătrânii și tinerii sunt învățați minciuni la școală. Iar omul care îndrăznește să spună adevărul este imediat numit nebun și prost.”²²⁵

Care este istoria noastră ca popor și ce parte din ea ne poate învăța adevărul care ne va face liberi?²²⁶ Ce ne-ar putea elibera și de ce am dori acea libertate? Sau, vrem cu adevărat?

„Credința în Hristos i-a inspirat pe misionari și... coloniștii care au supus locurile pustii ale lumii noi.”²²⁷

Dar ce este credința în Hristos? Ce făcea cu adevărat Biserica din primul secol? De ce a predicat Isus o împărăție aproape,²²⁸ și nu o „biserică la colțul străzii?” De ce ne-a spus să facem la fel²²⁹ și a rânduit o împărăție?²³⁰ Ce fel de guvern era această împărăție și, dacă era pentru cei vii, cum funcționa? Dacă Dumnezeu este același, era acesta un guvern asemenea lui Israel în zilele sale necorupte, când poporul posedă pământul oriunde mergea, și nu exista rege sau parlament, prinț sau potentat, președinte sau prim-ministru care să facă legi și să conducă peste popor?

A vrut Isus să exercită autoritate unii asupra altora prin vot democratic sau să alegem oameni care să facă legi, tratate sau legăminte pentru noi, să exercite autoritate asupra noastră, să fie binefăcători²³¹ precum Egiptul?²³²

Răspunsul este Nu! Fie că recunoști sau nu.

El a predicat un guvern, da! Dar nu unul ca guvernele neamurilor. Era un guvern care era aproape și putea funcționa atât în mijlocul Imperiului Roman, cât și în pustietate. Nu făcea parte din lumea romană și practica un sistem în care jurisdicția personală rămânea liberă în statutul poporului ca indivizi.

²²⁵ Plato

²²⁶ Ioan 8:32 „Veți cunoaște adevărul, și adevărul vă va face liberi.”

²²⁷ Capitolul I p.10, Capitolul II p.36, *The Rise of the American Civilization* de Charles A. Beard & Mary R. Beard

²²⁸ Matei 4:17 „De atunci, Isus a început să propovăduiască și să zică: «Pocăiți-vă, căci Împărăția cerurilor este aproape.»”

²²⁹ Matei 10:7 „Și pe drum propovăduiți și ziceți: «Împărăția cerurilor este aproape.»”

²³⁰ Luca 12:32 „Nu te teme, turmă mică, pentru că Tatăl vostru vă dă cu plăcere Împărăția.”

Luca 22:29 „Și Eu vă dau o Împărăție, cum Tatăl Meu Mi-a dat-o Mie.”

²³¹ Matei 20:25-27; Marcu 10:42-44; Luca 22:25-29

²³² *Legământul Zeilor*, capitolul *A Angaja vs. A Înrobi*

Era un guvern la fel de vechi ca omul însuși, dar adesea uitat sau trecut cu vederea, neglijat sau abandonat de oameni, generație după generație. Era Împărăția lui Dumnezeu pe pământ.²³³

Stăpânirea Omului

Îngrijorările oamenilor și căderile lor nu s-au schimbat de la începutul umblării omului pe pământ. Cum trăiește și de cine ascultă sunt alegeri constante. Prin ce guvern trăiește rămâne alegerea lui: puterile civile centralizate, născocite de oameni, sau Împărăția lui Dumnezeu care este aproape?

Geneza 1:26 „Și Dumnezeu a zis: Să facem om... și să stăpânească...”

Numeri 14:24 „Dar robul Meu... fiindcă M-a urmat cu totul, îl voi duce în țara în care s-a dus, și sămânța lui o va stăpâni.”

Aceasta este alegerea noastră: să urmăm pe Dumnezeu și pe prorocii Lui și pe Hristos și calea Lui sau să urmăm alți dumnezei. Dumnezeu a dat stăpânire oamenilor și cei care Îi slujesc trebuie să posede pământul.²³⁴

Așa cum regele Angliei și-a trimis supușii să stăpânească pământul în numele lui, tot astfel Dumnezeu Și-a trimis supușii să stăpânească pământul în numele Lui. Întrebarea va rămâne mereu: cine sunt oamenii lui Dumnezeu?

Nimeni nu deține cu adevărat pământul sau pustietatea, căci Dumnezeu a făcut pământul și el este al Lui. Dar prin îmbunătățirea pământului, este potrivit ca folosirea pământului și beneficiile produse prin sudoare să devină posesia de drept a celui care și-a investit viața și munca în străduința de a-l lucra și păzi. Dar apare o altă întrebare: Cine deține munca omului pe acel pământ?²³⁵

²³³ Daniel 4:34 „După trecerea vremii hotărâte, eu, Nebucadnețar, am ridicat ochii spre cer și mi-a venit iarăși mintea la loc. Am binecuvântat pe Cel Preaînalt, am lăudat și slăvit pe Cel ce trăiește veșnic: stăpânirea Lui este o stăpânire veșnică și Împărăția Lui dănuie din generație în generație.”

²³⁴ Deuteronom 1:8 „Iată că v-am pus țara înaintea: intrați și luați-o în stăpânire...”; Deuteronom 1:21 „Iată că Domnul, Dumnezeul tău, ți-a dat țara aceasta; suie-te și ia-o în stăpânire, cum ți-a spus Domnul, Dumnezeul părinților tăi; nu te teme și nu te înspăimânta!”;

Deuteronom 30:17 „Dar dacă inima ta se va abate, dacă nu vei asculta și te vei lăsa atras să te închini altor dumnezei și să le slujești, vă spun astăzi că veți pieri negreșit...”

Iosua 18:3 „Iosua a zis copiilor lui Israel: «Până când veți leveni să mergeți să luați în stăpânire țara pe care v-a dat-o Domnul, Dumnezeul părinților voștri?»”

²³⁵ Aceste întrebări au fost tratate în Partea a VII-a

„V-am scos și Eu din țara Egiptului și v-am călăuzit patruzeci de ani prin pustie, ca să stăpâniți țara...” Amos 2:10

Ceea ce contează aici este stăpânirea lui Dumnezeu pe pământ așa cum este reprezentată de cei care rămân copii și slujitori credincioși ai Tatălui care i-a creat. Împărăția Lui a stat pe pământ de la început și a fost transmisă din generație în generație prin slujitorii Lui ascultători.

Împărăția Corporatistă

„... mi-a revenit înțelegerea, și am binecuvântat pe Cel Preaînalt, și am laudat și onorat pe Cel ce trăiește în veci, a Cărui stăpânire este o stăpânire veșnică, și împărăția Lui din generație în generație.” Daniel 4:34

Corporation Sole modern este o emulare a conceptului instituției divine a Familiei. Ea este corpusul lui Dumnezeu transmis din generație în generație prin fiii credincioși ai aceluși Tată ceresc.

Generația care rupe acest lanț ar pune fiecare generație de după ea în condamnarea robiei, pentru totdeauna, fără răscumpărare. Dar familia lui Hristos continuă să trăiască prin sângele lui Hristos, prin răscumpărarea Sa²³⁶ și prin înfierea Sa.²³⁷

Cum funcționează împărăția Lui? Cum o putem implementa? Are ea o structură? Poate fi un sistem bazat pe libertate?

„Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta, ca să îți se lungească zilele în țara pe care ți-o dă Domnul, Dumnezeul tău.” Exod 20:12

Guvernele sunt produsul interesului și al drepturilor investite de cei care participă la crearea și menținerea lor. Toate guvernele sunt forme de corporații și/sau sisteme de trust și credință. Chiar și drepturile civile sunt drepturi investite inițial în individ, dar transferate guvernelor corporatiste și exercitate doar ca privilegii de către membrii acestora.

Legămintele, contractele și constituțiile oamenilor pot forma un guvern mai ușor decât ar putea rupe legăturile aceluși guvern. Condițiile apartenenței, garanția pentru datorii, momentul părăsirii și ce poți lua cu tine pot varia.

²³⁶ „Răscumpărarea este eliberarea din puterea unui stăpân străin și bucuria libertății rezultate. Ea implică ideea restaurării către cel ce deține un drept sau interes mai fundamental. Cel mai bun exemplu de răscumpărare în Vechiul Testament este eliberarea copiilor lui Israel din robia Egiptului.” Zondervan’s Pictorial Encyclopedia of the Bible, cuvântul „redemption”

²³⁷ Romani 8:15 „Căci voi n-ați primit un duh de robie ca să mai aveți frică, ci ați primit Duhul înfierii, care ne face să strigăm: «Ava, adică Tată!»”

Există două opțiuni în formarea guvernelor care ar trebui întotdeauna luate în considerare înainte ca vreo autoritate să fie stabilită. Poporul poate forma un guvern dându-i dreptul să aleagă pentru popor ce va fi dat sau făcut sau nu făcut. Sau, poporul poate da guvernului doar anumite lucruri asupra cărora acesta poate acționa.

În prima variantă, întregul corp al poporului, ca membri ai unei societăți politice, formează o societate corporatistă. În cea de-a doua, există doar un mic corp titular corporatist, dar familiile poporului rămân autonome.

În prima variantă, guvernul, ca și „cap corporatist,” are puterea de a exercita autoritate unii asupra altora, iar membrii sunt supuși acelei puteri. În cea de-a doua, guvernul reprezintă doar interesele poporului în ceea ce a fost dat. Poporul rămâne liber, doar ceea ce a fost predat este sub controlul guvernului.

În prima variantă, birocrăția guvernului este statul și poporul ajunge să-l servească. În cea de-a doua, statul este poporul și guvernul este servitorul.

În prima variantă, oamenii pot avea nevoie de un contract cu statul și nu au nevoie de foarte multă virtute precum caritatea și dragostea. În cea de-a doua, contractul este cu un Dumnezeu nevăzut și cu poporul, iar virtutea devine esențială.

Cum se manifestă aceste distincții într-un guvern funcțional ar trebui să fie o a doua natură pentru fiecare membru al oricărei Biserici, Sinagogi sau Moschei. Avraam, Moise și Hristos au înțeles acest mister al autogovernării. Instituțiile educaționale moderne nu au niciun interes să-l învețe, iar tiranii moderni au tot interesul să-l păstreze ascuns.

Coloniști, Coroane și Contracte

Chiar și coloniștii modificau contractul cu permisiune:

„Acum, corporația comercială pentru colonizare... era în realitate un fel de stat autonom. Ca și statul, avea o constituție, o lege superioară care lega membrii și funcționarii.”

„Coloniile erau ‘companii.’ Instrumentul legal pentru realizarea aceluși plan era o cartă acordată de ‘autoritatea dominativă a regelui,’ unind sponsorii întreprinderii într-un ‘singur corp politic și corporativ,’ cunoscut ca Administratorii pentru întemeierea coloniei...”

„Astfel, fiecare element esențial întâlnit mult mai târziu în guvernarea statului american apărea în corporația încartată care a pus bazele civilizației engleze în America.”²³⁸

Anglia era bântuită de război civil, iar perspectiva de a muta grupuri mari de dizidenți și de a coloniza pustietatea cu cineva de sânge englez părea o mișcare practică pentru orice rege. Cartele erau unic liberale.

Cartă. „Un instrument emis de puterea suverană, sub forma unei concesiuni, fie întregii națiuni, fie unei clase sau părți din popor, unei corporații sau unei colonii ori dependențe, asigurându-le anumite drepturi, libertăți sau puteri... este acordată de suveran.”²³⁹

Deși nu erau perfecte sau ideale, ele lăseau o ușă larg deschisă prin care cei dispuși să facă sacrificii pentru libertate puteau trece.

„Toate corporațiile, de orice fel, sunt modelate și controlate, atât în ceea ce privește ce pot face, cât și modul în care o pot face, prin cartele sau actele lor de încorporare, care pentru ele sunt legile ființei lor, de care nu se pot lipsi și pe care nu le pot schimba.”²⁴⁰

După cum am văzut, termenul *republică* „semnifică statul independent de forma sa de guvernare.”²⁴¹ Dar a fost Legea Naturală „prima apărare a libertății coloniale.”

De asemenea, „Există și o a doua linie asupra căreia s-au purtat multe lupte și pe care unii americani o considerau câmpul principal de bătălie. Cartele coloniale păreau să ofere o apărare inexpugnabilă împotriva abuzurilor puterii parlamentare, pentru că erau considerate contracte între rege și poporul coloniilor; care, deși confirmau autoritatea regală în America, negau implicit dreptul Parlamentului de a interveni în treburile coloniale. Cartele erau concesiuni ale regelui și nu menționau parlamentul. Se credea chiar că ele rămâneau valabile împotriva regelui, căci se considera că regele își derivă toată puterea de care se bucura în colonii din contractele pe care le făcuse cu coloniștii. Unii coloniști mergeau atât de departe încât susțineau că erau acordate de ‘Regele Regilor’ – și, prin urmare, ‘niciun Potentat pământesc nu le poate lua.’”²⁴²

²³⁸ Capitolul I p.10, Capitolul II p.36, *The Rise of the American Civilization* de Charles A. Beard & Mary R. Beard

²³⁹ *Black's Law Dictionary*, ediția a 6-a

²⁴⁰ *Bouvier's Law Dictionary*

²⁴¹ *Bouvier's*, vol. 1, pagina 13 (ediția 1870)

²⁴² *The Other Side of the Question*, scrisă de un Cetățean, New York, 1774, p.16

Pentru a schimba percepția istoriei americane²⁴³ în mintea oamenilor, informațiile despre Carte trebuiau să fie primele eliminate.

George Washington, în Ordinul General din 9 iulie 1776, vorbea despre drepturi și libertăți deja deținute și care trebuiau apărate ca și creștini, când a spus:

„Generalul speră și are încredere că fiecare ofițer și soldat va încerca să trăiască și să acționeze așa cum se cuvine unui Soldat Creștin apărând cele mai dragi Drepturi și Libertăți ale țării sale.”

Drepturile și libertățile sunt atașate de pământ și de oamenii care stau pe el. Libertatea nu a fost acordată prin Carte, ci posibilitatea de a o obține. O ușă a fost lăsată deschisă pentru cei care aveau curajul să treacă prin ea. Aceasta era o țară vastă, neocupată. Nici proclamațiile scrise în parlament, nici laudele din taverne nu o puteau supune. Mii de bărbați și femei au venit aici căutând libertate civilă și religioasă.

Ei nu căutau confortul, privilegiile, protecțiile și restricțiile unui stat feudal sau federal, ci responsabilitatea, poverile și drepturile statutului de libertate sub legea desăvârșită a libertății.

Unii erau sprijiniți de Companii care erau obligate să le permită șansa de a obține un titlu alodial asupra pământului după ce îl dovedeau pentru investitori.

Alții au plecat independent să-și stabilească propriile comunități autonome sau „Sute.” Elita conducătoare avea să petreacă următorii 400 de ani adunându-și puii pierduți.

Coloniile Americii erau Republici cu mult înainte de Constituție sau de Declarația de Independență. Cromwell, ca Lord Înalt Protector al propriei republici de scurtă durată din Anglia, a trimis trupe în colonii atunci când drepturile oamenilor liberi erau amenințate de uzurparea unor oameni ambițioși care nu erau dispuși să renunțe la ideile și preceptele elitismului regal, în ciuda faptului că Charles I le cedase deja în America în speranța de a dilua rezistența din Anglia față de propria sa exercitare a autorității.

Până când au fost semnate cartele coloniale, care scăpau acel regat de rebeli incozi, părea să nu existe niciun răgaz pentru rege din dorința poporului de a controla tirania guvernului. În acele cartele, coloniile individuale erau numite „o republică.” Dar ce fel de republici erau? Nu erau utopii, ci refugii ale responsabilității individuale unde nu putea fi făcută nicio lege „decât cu consimțământul omului liber.”

²⁴³ Vezi *Schools to Fool*

Acei primi separatiști și membri ai „Bisericii Antice” au lucrat pentru aceste companii coloniale, dar „li s-au dat granturi de pământ după cei șapte ani de servitute față de ‘Aventurierii Negustori.’”²⁴⁴ Ei au muncit șapte ani, au riscat moartea și au suferit mari greutăți pentru a putea deveni „oameni liberi legitimi,” trăind pe pământ netaxabil.

Aceasta era rugăciunea, speranța, scopul lor.

„Jurământul de credință și omagiu însoțea în mod necesar numeroasele granturi de pământ” acordate de regi de la venirea normanzilor, dar acest lucru a fost neglijat și trecut cu vederea în Americi, pentru că acești separatiști și cititori ai Bibliei ar fi refuzat, dacă ar fi fost cerut.

Conducătorii știau de acel număr mare de „cetățeni obișnuiți, care trăiau pe ferma lor, deținând în fee simple, neatinși de relicvele feudalismului, netaxați decât de ei înșiși... dobândiseră o nouă încredere în sine.”²⁴⁵ Ei știau că le scăpau printre degete și trebuiau să le asigure loialitatea.

Amintește-ți că nici Americanii, nici regii nu erau grupuri omogene. Domnia lui Charles I s-a sfârșit cu plopul capului său într-un coș. Charles II, cunoscut ca „Good Time Charley,” era fiul unei catolice și capul Bisericii Angliei. Charles II a acordat Carta Pennsylvaniei ca plată a unei datorii față de William Penn (ington), o datorie pe care nu o putea plăti altfel.

Când William a venit să colecteze datoria, a refuzat să-și scoată pălăria în prezența regelui, lucru care l-ar fi costat capul cu alți regi. Regele a spus că unul dintre ei ar trebui să-și scoată pălăria, așa că regele s-a conformat, scoțându-și boneta și a acceptat Carta.

„În consecință, când Americanilor li s-a spus că nu aveau nicio bază constituțională pentru pretenția lor de a fi exceptați de la autoritatea parlamentară, au răspuns: ‘Cartelele noastre au făcut-o absolut.’ ‘Și dacă cineva protestează,’ remarca un Tory, ‘răspunsul este: Ești un dușman al Americii și ar trebui să ți se spargă creierul.’”^{246 247}

La vremuri, regii Angliei vorbeau doar franceză sau germană, iar reginele erau aduse din alte națiuni în căutarea unui moștenitor sănătos. Când vorbim de Americani, nici ei nu erau un grup uniform. Limba, sângele și credința variau, dar și statutul, căci unii erau proprietari de pământ și nu simțeau nicio loialitate față de regii germanofoni sau parlamentele pompoase, iar protecția era puțină.

²⁴⁴ Plymouth Colony Record, Misc., 7 noiembrie 1639

²⁴⁵ History of the United States de John Truslow Adams, p. 44

²⁴⁶ Pennsylvania Journal and Weekly Advertiser, 4 septembrie 1766, supliment

²⁴⁷ Origins of the American Revolution, de John Chester Miller

Charles II și alții știau că se apropie o breșă naturală și legitimă și au încercat să o prevină prin conformarea voluntară a celor care nu se supuneau de bunăvoie:

„Și pentru că se poate întâmpla ca unii dintre oamenii și locuitorii acelei provincii să nu se poată conforma în opiniile lor private cu exercitarea publică a religiei, potrivit liturghiei, formei și ceremoniilor Bisericii Angliei, sau să nu poată depune și subscrie jurământul și articolele, făcute și stabilite în această privință, și pentru că aceleași, datorită depărtării acestor locuri, sperăm că nu vor fi o încălcare a unității și uniformității stabilite în această națiune; ...”²⁴⁸

Cine erau acești oameni nonconformiști care nu voiau să subscrie jurăminte și articole și de ce regele doar „spera să nu fie o încălcare?”

Acelea nu sunt cuvintele unui stăpân într-un contract în care deține toate cărțile. Există o autoritate care aluneca din mâinile acestor regi. Aceste Carte nu acordau libertatea, dar permiteau posibilitatea de a obține *dominion liber*, adică libertate. Aceasta era o perioadă de mare neliniște în lume, iar Anglia propusese Jurământul de Supremație pentru a asigura loialitatea. Catolicii erau obligați să-l depună înainte de a intra în Virginia, conform Chartei Virginiei din 1606. Dar mulți nu voiau să depună jurăminte, inclusiv Quakeri și Separatiști.

De ce?

Era simplu și evident. Ei citiseră Biblia, așa cum am explicat în Partea VI.

Regele nu deținea America sau pământul ei. Ceea ce făceau Cartele lui era să permită foștilor săi supuși să devină proprietari de pământ într-o lume nouă și curajoasă. Unii ar fi revendicat pământ pentru ei înșiși, ceea ce prin Lege i-ar fi făcut din nou liberi. Sau ar fi putut continua să se mulțumească cu un „titlu legal” care ar fi fost înregistrat în cartea Doomsday a regelui. Mulți dintre acei pelerini Americani timpurii știau mai bine decât știu Americanii de azi.

Rămas bun, Robie – Bun venit, Libertate

Când Separatiștii sau Pelerinii au plecat de pe țărmurile Angliei, ei au spus: „Rămas bun, Babilon. Rămas bun, Roma.” Legea comună și Sfânta Scriptură au fost temelia acestei Republici în anii 1600. Autoritatea guvernului era nesemnificativă, deși se ridica din Legea comună a țării.

²⁴⁸ Notă: p.18. Prima Cartă a Carolinei, 1662. Regele Charles al II-lea

În timp ce acei oameni păseau curajos spre libertatea sub Dumnezeu cu mari sacrificii personale, creștinii moderni au alunecat leneș într-o robie mai mare decât cea a Egiptului

Astăzi Legea Romană domină sistemul juridic și instanțele din mare parte a lumii. În Dicționarul juridic Black's, prezent în fiecare birou de avocatură din SUA, aproape pe fiecare pagină se găsesc trimiteri la originile latine și principiile sale juridice.

“Legea civilă,’ ‘Legea romană’ și ‘Legea civilă romană’ sunt expresii interschimbabile, însemnând același sistem de jurisprudență.”²⁴⁹

John Adams spunea că atunci când beneficiarii Chartei Golfului Massachusetts au adus-o în America ei „au ieșit din tărâmul englez, din dominațiile, statul, imperiul, numiți-l cum vrei, și din jurisdicția legală a Parlamentului. Regele ar fi putut, printr-un decret sau proclamație, să le ceară să se întoarcă; dar nu a făcut-o.”²⁵⁰ Dacă i-ar fi chemat înapoi, și-ar fi pierdut orice punct de sprijin în America.

America nu a fost cea mai timpurie Republică creștină. Creștinismul, așa cum a fost predicat de Hristos și practicat de Biserica primară, era o republică. În *Declinul și prăbușirea Imperiului Roman* de Gibbon citim: „Republica creștină... a format treptat un stat independent și în creștere în inima Imperiului Roman.”²⁵¹

Adevărații creștini, care se străduiau să urmeze orânduirile lui Isus Hristos, au creat un zid de netrecut împotriva tiraniei lui George al III-lea. “Trebuie să realizăm că Establishmentul de astăzi este noul George al III-lea. Dacă va continua să urmeze tacticile lui, nu știm. Dar dacă o va face, soluția, onorată de tradiție, este din nou revoluția... Adevărul este că vasta birocrăție conduce astăzi această țară, indiferent de ce partid este la putere.”²⁵²

Acea *birocrăție imensă* a fost creată de dorințele, lenea și îngăduințele poporului. Dacă oamenii vor să-și recapete drepturile, trebuie mai întâi să-și ia înapoi responsabilitățile. Și trebuie să o facă atât individual, cât și colectiv. Aceasta a fost scopul și planul altarelor lui Avraam și Moise și al Bisericii lui Hristos.

Dar cum să se realizeze aceasta într-o lume atât de scufundată în botezul puterii, al controlului și al reglementărilor – ca să nu mai vorbim de datorie și faliment? Cum arată un guvern care „nu este ca al neamurilor care stăpânesc unii peste alții?” Cum poate funcționa? Care este sistemul care operează pe baza „legii desăvârșite a libertății?”

²⁴⁹ Black's Law Dictionary, ediția a 3-a, p. 332

²⁵⁰ Principles and Acts of the Revolution, editată de H. Niles, p. 16

²⁵¹ Rousseau and Revolution, Will și Ariel Durant, p. 801, nota de subsol 83 Heiseler, 85.

²⁵² William O. Douglas, Points of Rebellion, 1969 (pagina 95, pagina 54).

Este el o adunare de oameni preocupați să slujească, mai degrabă decât să fie slujiți? Oameni preocupați de drepturile și bunăstarea aproapelui lor la fel de mult ca de ale lor? Care își iubesc aproapele ca pe ei înșiși și care „caută mai întâi Împărăția cerurilor și neprihănirea ei,” despre care Isus a spus că este aproape?

Poate funcționa ca un stat viabil în inima imperiului American sau a noului ordin mondial proverbial?

Răspunsul este surprinzător de simplu, dar este unul dintre cele mai bine păzite secrete ale timpului nostru. Trebuie să-L lași pe Dumnezeu să-ți deschidă ochii, inima și mintea. Trebuie să privești toate lucrurile cu ochi noi.

Constituțiile Partea IX

Partea I: Poporul „nu a fost parte” la Constituție.

Partea II: Există două forme de guvernare – liberă și neliberă.

Partea III: Poporul s-a opus Constituției cu motive întemeiate.

Partea IV: Consolidarea puterii în mâinile oamenilor este o respingere a lui Dumnezeu.

Partea V: Pentru a-ți păstra drepturile trebuie să accepți responsabilitatea.

Partea VI: Cererile de beneficii, jurămintele și afirmațiile duc la robie.

Partea VII: Omul și-a vândut dreptul de întâi născut pentru un castron de beneficii.

Partea VIII: Omul a creat corporația investind o parte din propria viață într-o creatură a propriilor mâini, care acum îl devorează zilnic ca un monstru mecanic vast și corporatist.

Credință și Alianță

„Loialitatea primară a omului este față de viziunea lui asupra adevărului, și el are obligația să o afirme.”²⁵³

Conceptul de *allegiance* (credință/loialitate) este definit în Black’s Law Dictionary ca, „Obligația de fidelitate și ascultare pe care individul o datorează guvernului sub care trăiește, sau suveranului său, în schimbul protecției pe care o primește. Poate fi o obligație absolută și permanentă, sau poate fi una calificată și temporară.”²⁵⁴

Aceasta se referă, desigur, numai la un cetățean – adică un membru – spre deosebire de un simplu locuitor.²⁵⁵ Un exemplu este „Alianța Naturală,” cum era definită în dreptul englez: „Este datorată de toți oamenii născuți în stăpânirile regelui, imediat la nașterea lor, intrinsecă și perpetuă, care nu poate fi înlăturată prin niciun act al lor.”

Această Alianță Naturală apare într-o vreme în care libera stăpânire a pământului nu mai era deținută de oameni în mod individual. Ei își pierduseră poziția de oameni liberi pe pământul creat de Dumnezeu și deveniseră supuși, sub jurăminte de credință (fealty) sau prin acte și aplicații aflate sub dominația regilor.

²⁵³ J. Addams

²⁵⁴ Black’s Law Dictionary, ediția a 3-a, p. 95

²⁵⁵ *Legământul Zeilor*, capitolul *Cetățean vs. Cetățean*

O asemenea loialitate este o formă de închinare și o respingere a lui Dumnezeu. Odată însă datorată, ea nu mai poate fi respinsă după bunul plac.

În principiu, Declarația de Independență și așa-numita „Revoluție Americană” nu ar fi putut, prin ele însele, să desființeze acea obligație. A fost vorba de oamenii liberi, stabiliți pe propriile lor pământuri, care deja se desprinseseră de acea stăpânire și obligație față de rege, după mulți ani de auto-suficiență și prin intermediul cartelor de eliberare (manumisiune) ale lui Carol I și Carol al II-lea

Cartele nu i-au eliberat pe oameni. Libertatea nu vine atât de ușor. Ele le-au oferit oamenilor oportunitatea de a căuta, de a lupta și de a se strădui pentru ca, în cele din urmă, să se nască pe propriul lor pământ, în propriul lor domeniu liber, în noua lume a Americilor.

După cum am văzut în Partea V, „Legea civilă reduce pe cel eliberat fără voia lui la sclavia sa originară; dar legile Anglo-Saxonilor judecă pe cel odată eliberat ca liber pentru totdeauna.”²⁵⁶

Această maximă de drept englezesc a fost fie uitată, fie ignorată de George al III-lea, deși era proclamată de oameni ai Angliei, precum William Pitt și chiar de Parlament. Astfel, uzurparea de către rege a drepturilor oamenilor liberi din republicile americane a dat legitimitate Declarației de Independență. În realitate, regele a fost cel care s-a revoltat, nu americanii.

„Doresc ceea ce este bun. Prin urmare, oricine nu este de acord cu mine este un trădător.” George al III-lea al Angliei

Singurii oameni cu adevărat liberi din America erau cei care dețineau pământul ca moștenire (estate). Alexander Hamilton nu i-a inclus pe non-proprietari, pe care îi numea, „gloata noastră, sau toți cei necalificați.”

El nu intenționa ca aceștia să aibă „drept de vot sau să nu fie taxați; ci ca proprietarii de pământ și alegătorii, ale căror drepturi derivă din dreptul comun sau din charte, să nu fie lipsiți de acele drepturi.”²⁵⁷

Foarte puțini americani de astăzi pot pretinde drepturi dobândite din Dreptul comun, pentru că nu și-au asumat responsabilitățile acelei legi – nici pentru ei, nici pentru aproapele lor. Majoritatea americanilor nici măcar nu își educă propriii copii.

²⁵⁶ *Libertinum ingratum leges civiles in pristinalm servitutem redigunt; sed leges Angliae semel manumissum semper liberum judicant. Co. Litt. 137*

²⁵⁷ *The Works of Alexander Hamilton, editate de Henry Cabot Lodge, N.Y., 1904, vol. I, p. 172. 9. Ibid., 31 martie 1768*

Principiul pe care stă Alianța Naturală, deși sub alte denumiri, este însăși baza ascultării datorate unui Tată de către copiii săi, *Parens Patriae*,²⁵⁸ adică Statul ca Tată.

Starea de Fidelitate

Puterea originară a guvernelor statelor, ca republici individuale ale Americii, înainte și după adoptarea Constituției Statelor Unite,²⁵⁹ nu se afla în mâinile guvernelor statale, ci în mâinile și inimile fiecărui om liber care își trăia viața pe propriul pământ, o moșie deținut în fee simple ca un allodium (proprietate deplină).

Guvernele statelor nu aveau nicio autoritate suverană reală pentru a face din Statele Unite o națiune suverană cu dominație asupra locuitorilor generali ai Americii, mai mult decât avea George al III-lea. Conștiente de faptul că aveau doar o autoritate titulară, statele au adoptat Constituția, creând Statele Unite în numele „Noi, Poporul.” Dar, pentru ca poporul individual să fie într-adevăr sub acest nou corp politic, era nevoie de o acțiune expresă sau o acceptare tacită, pentru a-și exprima consimțământul la această incorporare și subjugare, deoarece „Enumerarea în Constituție a anumitor drepturi nu va fi interpretată ca negând sau diminuând alte drepturi reținute de popor.”²⁶⁰

Chiar și Alexander Hamilton a scris împotriva Declarației Drepturilor (Bill of Rights):

„Aici, în sens strict, poporul nu cedează nimic; și, deoarece păstrează totul, nu are nevoie de rezerve particulare...”

„Dar un detaliu minuțios al unor drepturi particulare este cu siguranță mult mai puțin aplicabil unei constituții precum cea avută în vedere, care este menită doar să reglementeze interesele politice generale ale unei națiuni, decât unei constituții care are în vedere reglementarea fiecărui tip de preocupări personale și private.”

El a continuat spunând că Declarația Drepturilor era „necesară” și chiar „periculoasă” deoarece:

²⁵⁸ Codul Statelor Unite, TITLUL 15, Secțiunea 15h. Aplicabilitatea acțiunilor *Parens Patriae*: „Secțiunile 15c, 15d, 15e, 15f și 15g din acest titlu se aplică în orice stat, cu excepția cazului în care acel stat prevede prin lege neaplicabilitatea acestora.” Vezi broșura HHC *Call no man Father*

²⁵⁹ „Statele, înainte și după Constituție, erau ‘la fel de străine unele față de altele cum este Mexicul față de Canada.’” Clark’s Summary of American Law, Drept Constituțional

²⁶⁰ Amendamentul 9 din Declarația Drepturilor (Bill of Rights)

„Ea ar conține diverse excepții de la puteri care nu sunt acordate; și, tocmai din acest motiv, ar oferi un pretext plauzibil pentru a revendica mai mult decât s-a acordat. Căci de ce să declari că anumite lucruri nu trebuie făcute, dacă nu există puterea de a le face?”²⁶¹

Fosta guvernare administrativă colonială – și acum de stat – împreună cu alte interese echitabile și economice doreau o Constituție. Starea sau statutul poporului suveran era independent de guvernarea administrativă din republici.²⁶²

În acele vremuri ale suveranității individuale, fiecare gospodărie era un stat „independent de forma sa de guvernare.” Ei au învățat să se adune în grupuri numite „hundreds (sute).” Dar alianțele lor pline de dragoste au eșuat adesea și s-au clătinat din cauza neglijenței, sub povara și ispitele abundenței și belșugului.

Oamenii au uitat că drepturile vecinului sunt la fel de importante ca ale lor. În loc să-și iubească aproapele ca pe sine, au început să-și poftască bunurile prin democrații sociale, fiind mai dispuși să trăiască din sudoarea altuia decât din a lor, ceea ce este o *stare* jalnică.

Astăzi, „drepturile” sunt dezbătute în solemnele săli ale Washingtonului, dar oamenii strigă „uzurpare.” Este oare uzurpare din partea guvernului, sau neglijență din partea poporului? Oamenii nu mai sunt indivizi liberi, ci persoane individuale – cu multe straturi de apartenență și obligație.

„Puterile care nu sunt delegate Statelor Unite prin Constituție și nici interzise statelor, sunt rezervate statelor sau poporului.”²⁶³

De-a lungul timpului, relația dintre un popor liber și un guvern slujitor a fost răsturnată. Faptul că oamenii se plâng de presupusa uzurpare a Declarației Drepturilor pare lipsit de sens în fața neglijării flagrante a amendamentelor 9 și 10 din același document. Plângerile lor par ipocrite, având în vedere lenea și indiferența secolului trecut, care au permis guvernului să pătrundă în toate aspectele vieții, încălcarea repetată a legii împotriva poftei prin socialism răspândit, respingerea constantă a lui Dumnezeu, alegând mereu oameni ce se numesc „binefăcători,” dar care iau de la aproapele pentru a oferi altora, și având dumnezei străini și binefăcători înaintea Lui.

²⁶¹ Federalistul nr. 84, Alexander Hamilton

²⁶² *Legământul Zeilor*, capitolul *Republică vs. Democrație*

²⁶³ Amendamentul 10 din Declarația Drepturilor (Bill of Rights)

Dacă poporul nu va menține responsabilitatea statului prin credință, speranță și caritate, atunci acea responsabilitate va fi luată de altcineva, care va transforma drepturile în privilegii. Împărăția pe care Ioan Botezătorul a predicat-o opera prin caritate,²⁶⁴ nu prin forță.²⁶⁵ Fără o adevărată dedicare față de dragostea simplă și caritatea propovăduite de Isus, Moise și Avraam, nicio societate nu poate rămâne liberă.

Statutul unei Republici și al unei Democrații

Astăzi, guvernul este denumit Democrația Federală a Statelor Unite, deși la începuturile guvernării în Americi, cuvântul Republică era titlul cel mai căutat și cel mai folosit. Este vreo diferență?

„Statele Unite vor garanta fiecărui Stat din această Uniune o Formă Republicană de guvernare.”²⁶⁶

Republică. „O comunitate; acea formă de guvernare în care administrarea treburilor este deschisă tuturor cetățenilor. În alt sens, ea semnifică statul, independent de guvernarea sa.”²⁶⁷

Vedem aici că pot exista mai multe sensuri pentru cuvântul *republică*. Mai întâi, „administrarea treburilor” este deschisă cetățenilor și poate fi denumită un bun comun (*commonwealth*), ceea ce denotă bunăstarea generală a poporului sau publicului.

În celălalt sens, o republică „semnifică statul independent de guvernul său.”

Ce înseamnă aceasta? Statul ar trebui să fie independent de guvern. Cuvântul *stat* are aproape douăzeci de definiții. Un *stat* este o stare, un statut sau o moștenire (estate), care, în cazul unei republici, poate fi independent de guvernarea sa.

În alt loc găsim cuvântul republică definit astfel: „Un stat sau o națiune în care puterea supremă se află în toți cetățenii... Un stat sau o națiune cu un președinte ca șef titular; deosebit de monarhie.”

²⁶⁴ Luca 3:11 „Drept răspuns, el le-a zis: «Cine are două haine să împartă cu cine n-are niciuna; și cine are de mâncare să facă la fel.»”

²⁶⁵ Matei 11:12 „Din zilele lui Ioan Botezătorul până acum, Împărăția cerurilor se ia cu năvală, și cei ce dau năvală pun mâna pe ea.”

²⁶⁶ Constituția Statelor Unite, Secțiunea 4

²⁶⁷ Webster's New Dictionary, ediția completă, ediția a 2-a, 1965

În această definiție vedem din nou că puterea supremă se află în mâinile cetățeanului care are dreptul să voteze pentru a alege miniștrii titulari²⁶⁸ ai guvernului, nu un lider care poate domni asupra vecinului său și asupra lui însuși. Conducătorii guvernului nu erau ca niște regi aleși și legiuitori care exercită autoritate și pot lua totul, de la cele dintâi roade până la fiii și fiicele tale.

Un conducător al unei adevărate republici nu guvernează poporul, nici poporul nu guvernează unul peste altul, ca într-o democrație unde majoritatea guvernează peste minoritate. Într-o republică, oamenii sunt liberi să se conducă singuri, „eliberați de lucrurile publice.” Într-o republică de suflete nobile și virtuozitate, există puține treburi ale poporului care să nu fie îngrijite de popor pentru popor.

Guvernul Federal al Statelor Unite trebuia să garanteze fiecărui Stat, statut sau condiție de viață o formă Republicană de guvernare, un guvern în care oamenii sunt *liberi de lucrurile publice*. Atunci, de ce guvernul Statelor corporative și al Statelor Unite pare să aibă o autoritate supremă asupra aproape fiecărui aspect al cetățenilor săi și al vieților lor? Cine este de vină pentru asta? Este vorba de uzurparea guvernului sau de aplicările ignorante, lacome, pizmașe și leneșe ale oamenilor?

„Când șezi să mănânci cu un conducător, ia seama bine ce ai dinaintea ta: Și pune-ți un cuțit la gât, dacă ești un om lacom. Nu dori bunătațile lui: căci sunt o hrană înșelătoare.” Proverbe 23:1-3

Care este adevărata natură a Împărăției lui Dumnezeu, care este aproape? Care ar trebui să fie adevărata natură a unei Republici pure?

Republica lui Plato era foarte contrară acelor prime Republici în care regii și guvernele centrale au fost alungați, respinși sau părăsiți.

Astăzi, există multe națiuni care se numesc republici, dar sunt foarte diferite una de alta și multe sunt, de asemenea, diferite de ceea ce erau la începuturile lor.

Unii pot presupune că Statele Unite ale Americii și Republica originală sunt unul și același lucru. Dar nu trebuie să privim mai departe de 3 aprilie 1918, când noul Crez American a fost citit în Congres, începând cu cuvintele: „Cred în Statele Unite ale Americii ca un guvern... ale cărui puteri juste sunt derivate din consimțământul celor guvernați: o democrație într-o republică.” Cu alte cuvinte, democrația Federală a SUA este o societate politică corporativă care există în cadrul Republicii Originare, o republică ce precede Constituția Statelor Unite.

²⁶⁸ *Titular* este definit ca „existent doar în titlu sau în nume; nominal.” În timp ce *monarh* este „un conducător unic sau suveran al unui stat; o persoană sau un lucru care îi suprimă pe ceilalți de același fel.” Webster's New Dictionary, ediția completă, ediția a 2-a, 1965

Statele Unite nu au fost o continuare a Guvernului poporului, ci o abatere inițiată de anumiți oameni și instituții selecte. Unii pot întreba de ce Statele Unite aveau nevoie de un Crez, dar adevărul este că toate guvernele sunt sisteme de credință. Fidelitatea vine de la cuvântul *fides*, care înseamnă „încredere, credință, încredințare.”

Crearea Statelor Unite nu putea supune o întreagă națiune de oameni liberi voinței aceluși corp corporativ pentru a face lege prin semnăturile câtorva oameni, prin adoptarea unor forme de guvernare reprezentative cărora nu li se dăduse un astfel de drept de la bun început. Nici nu putea câștiga un asemenea drept prin votul poporului.

Ce Legi pe Pământ

Cum își obține un guvern puterea și autoritatea?

„Un guvern bun nu este un substitut pentru autoguvernare.” Gandhi, Mahatma

Unii duc credința prea departe susținând că „Statul ... este o instituție socială impusă de un grup de bărbați victorioși asupra unui grup învins ... [cu] niciun alt scop decât exploatarea economică a celor învinși de către învingători. Niciun stat primitiv cunoscut de istorie nu a avut altă origine.”²⁶⁹

Dar un astfel de guvern nu ar lega omul, pentru că „Cei capturați de pirați și tâlhari rămân liberi.”²⁷⁰ Din simplul motiv că „Lucrurile capturate de pirați și tâlhari nu-și schimbă proprietarul.”²⁷¹ Guvernele obțin putere și oamenii devin obligați să asculte acele instituții de pe pământ din multiple motive, aproape toate bazate pe consimțământ, într-o formă sau alta.

Este obligatoriu pentru cei care „depune vreun jurământ de credință față de acel Guvern.”²⁷² Este obligatoriu pentru cei care semnează un pact social. Este obligatoriu pentru cei care aplică și primesc beneficii, deoarece „Cel ce primește beneficiul trebuie, de asemenea, să suporte dezavantajul.”²⁷³ Această legare devine chiar mai completă dacă oamenii primesc beneficiul pe seama altora, inclusiv a viitorului copiilor lor.

²⁶⁹ Cf. Franz Oppenheimer, *Origins of the State*, (San Francisco: Fox and Wilkes, 1997), p. 15

²⁷⁰ A pirates et latronibus capti libera permanent. Dig. 49. 15. 19. 2

²⁷¹ A piratis et latronibus capta dominium non mutant. 1 Kent, Comm. 108, 184; 2 Wooddesen, Lect. 258, 259

²⁷² Articolul II din Tratatul Jay, Tratat de prietenie, comerț și navigație, încheiat la 19 noiembrie 1794

²⁷³ Cujus est commodum ejus debet esse incommodum

Mulți ar putea invoca uzurpare, fraudă sau lipsa divulgării complete, dar aceste mantre egoiste vor cădea, cel mai probabil, în urechi surde, existând volume de înregistrări publice care arată contrariul. Această legare se bazează pe contracte sociale constructive, bine publicate, iar nimeni care ia un beneficiu nu poate nega obligațiile reciproce.

„Contractul social, acordul sau legământul prin care oamenii se presupune că au abandonat ‘starea de natură’ pentru a forma societatea în care trăiesc acum... presupune că oamenii la început trăiau într-o stare de anarhie, unde nu exista societate, nici guvern și nicio constrângere organizată a individului de către grup... prin contractul social oamenii și-au cedat libertățile naturale pentru a se bucura de ordinea și siguranța statului organizat.”²⁷⁴ Acest lucru se face cu prețul libertății.

Împărăția lui Dumnezeu sau Împărăția Cerurilor era dreptul de a fi conduși de Dumnezeu. Nu era un guvern nou, ci starea originară a naturii, fără contract civil sau social.

Moise a creat o națiune pentru a-i readuce pe oameni la domnia lui Dumnezeu. Poporul era legat printr-o credință comună într-un Creator, o lege comună și o literatură ce explica principiile acestei legi, credinței și religiei comune.

Religia lor includea un sistem de jertfe de bunăvoie care susținea nevoile societății prin credința comună și prin caritatea poporului. Ei alegeau conducători titulari care slujeau acel guvern al lui Dumnezeu fără a ceda drepturile dăruite de Dumnezeu. Acest guvern particular al poporului, slujea lui Dumnezeu prin iubirea oamenilor unii față de alții și prin lipsa oricărui alt contract social. Slujitorii erau separați de popor, care își menținea statutul de suflete libere sub autoritatea lui Dumnezeu. Poporul era statul, iar leviții, fără vreo autoritate asupra oamenilor, țineau toate lucrurile în comun, pentru ca poporul să rămână liber.

Dar, ca neam, ei se întorceau mereu la acele elemente și rânduiri ale lumii care îi aduseseră în robie. Glasul poporului alegea regi care îi legau prin contracte sociale ce abandonau principiile credinței. Curând acești regi puteau lua prin forță jertfele, roadele muncii, fiii și fiicele lor și îi aduceau iarăși în robia lumii.

Când fariseii au invitat Roma să le asigure guvernul, au continuat drumul departe de Dumnezeu, spre Babilon. După moartea lui Cezar, „...evreii din Roma s-au adunat mai multe nopți la rând, trezind sentimente stranie de uimire în oraș, cântând în tonuri plângătoare Psalmii lor în jurul rugului pe care a fost ars trupul binefăcătorului lor și înălțând cântece de jale patetice.”²⁷⁵

²⁷⁴ The Columbia Encyclopedia, Columbia University Press, 1968, p. 1983

²⁷⁵ Life and Times of Jesus the Messiah, Capitolul V

Isus a venit predicând o împărăție, a numit-o și le-a spus slujitorilor săi titulari și ambasadorilor să nu fie ca guvernele lumii, care se numesc binefăcători dar exercită autoritate unii peste alții. Ei trebuiau să fie aceea formă de guvernare care readucea poporul la Dumnezeu.

Așa cum există forme de guvernare, tot așa există și forme de cetățenie. Fie că un cetățean este un locuitor natural sau a obținut calitatea de membru într-o societate politică, are anumite drepturi, deși acestea pot diferi. Locuitorul natural poate fi membru al unei societăți sau *civitas*,²⁷⁶ dar rămâne un individ cu drepturi civile în acel corp general. Aceste „drepturi civile sunt acele drepturi care aparțin fiecărui cetățean al statului sau țării, sau, într-un sens mai larg, tuturor locuitorilor, și nu sunt legate de organizarea sau administrația guvernamentală.

Ele includ drepturi de proprietate, căsătorie, protecție legală, libertate contractuală, dreptul la proces cu jurați etc.”²⁷⁷ Un individ care devine membru sau persoană într-o societate politică are de asemenea drepturi civile, dar originea acestor drepturi este politică, deci sunt drepturi „care privesc politica sau administrația guvernului.”²⁷⁸ Astfel, „drepturile civile pot fi definite și ca drepturi care aparțin unei persoane datorită cetățeniei sale într-un stat sau comunitate, drepturi care pot fi apărate sau compensate prin acțiuni civile. De asemenea, sunt considerate drepturi garantate cetățenilor SUA prin Amendamentele XIII și XIV ale Constituției, și prin diverse acte ale Congresului emise în consecință.”²⁷⁹

Diferența esențială este că primele “nu sunt conectate cu organizarea sau administrarea guvernului,” în timp ce cele din urmă sunt “subordonate.”

„Este foarte clar așadar că există o cetățenie a Statelor Unite și o cetățenie a unui Stat, care sunt distincte între ele și care depind de caracteristici sau circumstanțe diferite ale individului.”²⁸⁰ „Drepturile unui cetățean într-una (cetățenia de stat sau cea a Statelor Unite) pot fi foarte diferite de cele pe care le are în cealaltă...”²⁸¹

Dacă beneficiul celei din urmă cetățenii include și datoria de subordonare, atunci consimțământul trebuie să fie voluntar, altfel o astfel de cetățenie ar fi doar o servitute involuntară. Există nenumărate moduri de a demonstra îndeplinirea consimțământului voluntar.

²⁷⁶ Civitas. Orice grup de oameni care trăiesc sub aceleași legi. Black's Law Dictionary, ediția a 3-a

²⁷⁷ Drept. În dreptul constituțional. Black's Law Dictionary, ediția a 3-a, p. 1559

²⁷⁸ Politic. Black's Law Dictionary, ediția a 3-a, p. 1375

²⁷⁹ Drept. În dreptul constituțional. Black's Law Dictionary, ediția a 3-a, p. 1559

²⁸⁰ Slaughter House Cases, 83 US 395, 407 (1873)

²⁸¹ Colgate v. Harvey, 296 US 404, 429 (1935)

„Adevăratul distrugător al libertăților poporului este acela care răspândește printre ei cadouri, donații și beneficii.”²⁸²

Dezlegarea

Republicile libere erau „compuse dintr-un număr mare de oameni liberi, iar legea pe care o administrau era aceea transmisă prin tradiție orală din generație în generație.”²⁸³ Virtutea poporului era “izvorul original al dreptății,” care le asigura propriul lor bine comun, lucrători și tribunale la care fiecare om liber putea apela pentru ajutor, milă și dreptate.

Pentru a căuta Împărăția lui Dumnezeu trebuie să te întorci și să mergi pe o altă cale. Aceasta este o călătorie individuală, dar o împărăție nu este un singur om. Oamenii trebuie să se adune totuși ca o comunitate sau societate, „doi sau trei adunați împreună.” Ceea ce îi va lega ca societate nu poate fi un pact social care să le diminueze dreptul natural de a alege. Conversația lor în acea societate nu este fără rezerve, căci ei rămân liberi. Contribuțiile și comuniunea lor cu acea societate trebuie să fie oferite de bunăvoie și fără rezervă.

Un individ liber, aflat în starea naturală, nu este o împărăție decât pentru sine. Dar pentru a fi cetățean al Împărăției lui Dumnezeu, el are nevoie de un trup sau *civitas* care să formeze statul de azil.²⁸⁴ Statul de azil este o cetate de scăpare împotriva abuzurilor de dreptate locale sau străine. Pentru a forma un *civitas* sau un corp politic, unii oameni trebuie să-și cedeze libertatea, pentru ca alții să fie liberi.

Prin acest act de sacrificiu se poate menține intrarea în Împărăția lui Dumnezeu aflată la îndemână, dreptul de a fi guvernat de Dumnezeu. Aceasta au făcut Avraam, Moise și Isus prin slujitorii lor chemați – pietrele vii care aparțineau lui Dumnezeu și erau robi ai lui Hristos, trăind în lume dar nefiind din lume – ca să-i elibereze pe captivi și să întoarcă pe fiecare om la familia și la posesiunile sale.

²⁸² Plutarh

²⁸³ Clark's Summary of American Law, Drept Comun, cap. 1, p. 530

²⁸⁴ „Două aspecte limitează obligația legală a statului de azil. În primul rând, dreptul internațional condiționează responsabilitatea statului pentru acțiunile persoanelor private, cum ar fi exilații străini, de existența vinei. Statul de azil trebuie fie să contribuie la comportamentul interzis, fie să aibă cunoștință, oportunitatea și capacitatea de a-l preveni și să nu o facă.” International Journal of Refugee Law, 1990, 2(2):181-210; doi:10.1093/ijrl/2.2.181 © 1990 de Oxford University Press

Adunarea Invidioasă

„Dacă Virtutea și Cunoașterea sunt răspândite printre oameni, ei nu vor fi niciodată înrobiți. Aceasta va fi marea lor Siguranță.”²⁸⁵

Într-o societate liberă, întreaga asistență socială oferită de guvern este rezultatul contribuției voluntare numită caritate. Ea va fi acordată doar între un popor care se iubește unii pe alții așa cum se iubește pe sine. Societățile care forțează contribuțiile oamenilor, prin natura lor, râvnesc bunurile aproapelui. Lipsiți de virtute și cunoaștere, curând sunt prinși într-o plasă făcută chiar de ei.

Instituțiile pe care le creează vor căpăta în cele din urmă natura unei fiare și, asemenea monstrului lui Dr. Frankenstein, vor deveni victime ale propriei lor creații. Nicio domnie prin jurământ sau afirmație nu va putea înlănțui acești monștri sau să le schimbe destinul.

Când oamenii vorbesc despre lege și constituție, deseori uită să examineze lucrurile în context istoric. În 1776, multe familii din America trăiau acolo de secole, luptând și sacrificându-se pentru a întemeia o republică liberă, cu Cromwell căutând protecția ei încă din anii 1600.

O republică nu depinde de cine sunt conducătorii săi, ci de disponibilitatea poporului, ca societate, de a-și asuma obligațiile personale și naturale unii față de alții în mod liber, fără ezitare sau egoism, doar pe baza virtuții.

În America timpurie, succesul și prosperitatea oamenilor se datorau, în parte, „bisericilor din Noua Anglie,” care „erau atâtea pepiniere de oameni liberi, pregătindu-i în principiile autogovernării și obișnuindu-i cu sentimentul independenței. În aceste organizații mărunte s-au dezvoltat, în practică, principiile libertății individuale și naționale. Fiecare biserică era o republică în formă embrionară. Fictivul a devenit fapt, abstracțiunea o realitate...”²⁸⁶

Bisericile moderne au devenit pur și simplu *creșe* care au transformat oamenii în copii ai Statului. Oamenii apelează la binefăcători care *exercită autoritate unii asupra altora*, contrar învățăturilor lui Hristos. Aceste entități, adesea încorporate în stat, oferă puțin mai mult decât caritate de fațadă în rândul congregațiilor lor.

Practicile și doctrinele, ritualurile și ceremoniile acestor *organizații religioase* instituite de stat sunt foarte diferite de Biserica timpurie.

²⁸⁵ Samuel Adams, *Our Sacred Honor*, Bennett, p. 217, 1779 – scrisoare către James Warren

²⁸⁶ *Viețile lui Isaac Heath și John Bowles, bătrâni ai Bisericii, și a lui John Eliot Jr.*, predicator în mijlocul anilor 1600, scrisă de J. Wingate Thornton, 1850

În loc să-i elibereze pe oameni, îi liniștesc, făcându-i confortabili în elementele sărăcicioase ale robiei.²⁸⁷

Oamenilor le place să proclame peste 200 de ani de libertate în America, dar adevărul este că poporul nu a mai fost liber de multă vreme. Ei au fost confortabili, dar cea mai mare parte a acelui confort și euforie se bazează pe datorie și ignoranță.

De peste o sută de ani, poporul american a devenit tot mai dependent de un sistem de datorii creat prin bancnote „cu valoare legală” care le-a alterat relația cu ceea ce dețin și cum dețin, cu munca lor și cui îi slujesc, cu aproapele lor – acum și în viitor.

Puțini înțeleg ce înseamnă aceasta în drept și societate sau de ce Israelul, Creștinii timpurii și Americanii evitau astfel de monede neoneste, înșelătoare. Nu înțeleg din mai multe motive. Cel puțin unul dintre aceste motive este că au beneficiat de educație „gratuită,” care a valorat exact cât au plătit pentru ea. Iar confortul personal este mai important decât binele altora.

Educația gratuită este socialism. Ea nu a fost gratuită, ci alții au fost forțați să o plătească. Orice ajutor social sau îngrijire medicală este un mijloc lacom și este primit pe seama altora și pe seama copiilor lor.

Statul Străin

Statele au fost odinioară state Naționale. Ele erau republici care au adoptat constituția originală ce a înființat Statele Unite ale Americii ca o entitate federală corporatistă.²⁸⁸ Doar citind elementele constituției putem vedea că este o democrație indirectă, cu linii directe constituționale, care ar trebui să garanteze o formă republicană de guvernare pentru state, *dacă* poporul și-ar fi „păstrat” drepturile. Nu au făcut-o.

Constituția garantează, de asemenea, dreptul nostru de a contracta și obligația de a respecta contractele, fie ele scrise sau implicite. De asemenea, garantează dreptul nostru de a ne aduna. Acea adunare poate fi liberă sau corporativă și legată prin contract, jurământ sau datorie.

²⁸⁷ Galateni 4:9 „Dar acum, după ce ați cunoscut pe Dumnezeu, sau mai degrabă, după ce ați fost cunoscuți de Dumnezeu, cum vă mai întoarceți iarăși la acele învățături începătoare, slabe și sărăcicioase, la care voi vreți să vă supuneți din nou?”

²⁸⁸ „STATELE UNITE ALE AMERICII. Statele Unite ale Americii sunt o corporație înzestrată cu capacitatea de a intenta procese și de a fi date în judecată, de a transmite și de a primi proprietăți.” 1 Marsh. Dec. 177, 181. Opinie a primului judecător al Curții Supreme, Marshall

Unul dintre primele acte ale Congresului creat prin Constituția Statelor Unite a fost înființarea unui sistem judiciar federal prin Legea Judiciară arhitectonică din 1789.

În Secțiunea 16, se afirmă: „Procesele în echitate nu vor fi susținute în niciuna dintre instanțele Statelor Unite, în niciun caz în care se poate obține o soluție clară, adecvată și completă în dreptul comun.”

Pentru cetățenii Statelor Unite de astăzi, puține soluții mai pot fi găsite decât în echitate, deoarece dreptul comun nu este competent să ofere soluții atunci când stabilim relații echitabile.²⁸⁹

În 1 Samuel 8:19, „glasul poporului” L-a „respins” pe Dumnezeu spunând: „Nu! Ci să fie un rege peste noi!” Ar fi convenabil pentru mândria noastră și confortul conștiinței noastre să dăm vina în totalitate pe presupusele acte de tiranie ale guvernului și birocrăției sale, ca fiind uzurpări ale legii, dar ar fi oare corect? Ar fi onest? Ar fi just? La urma urmei, dacă este legal să facem ce dorim cu ce este al nostru, nu este oare legal și pentru guvern să facă ce dorește cu ce este al lui?

Știm că „dacă nu vom fi conduși de Dumnezeu, vom fi conduși de tirani.”²⁹⁰ În mai puțin de două sute de ani, „Noi, Poporul” am trecut de la o republică liberă la o democrație socială, de la un guvern al poporului, pentru și prin popor, la un guvern al politicienilor, prin birocrăți și pentru interese speciale.

Așa cum am văzut mai devreme în Cazul *Slaughter House*, cetățenia Statelor Unite și cetățenia Statelor sunt „distingte una de cealaltă” și „depind de caracteristici sau circumstanțe diferite ale individului,” iar drepturile sunt „destul de diferite.”²⁹¹

„Având mereu în minte că, intrând într-o societate, indivizii trebuie să renunțe la o parte din libertate pentru a păstra restul...”²⁹²

Aproape toate guvernele sunt corporații într-o formă sau alta.²⁹³ După Războiul Civil a avut loc o schimbare decisivă în relația dintre guvernele Statelor și guvernul Federal și, ulterior, în relația cetățenilor naturali sau locuitorilor statelor și a cetățenilor Guvernului Federal.

²⁸⁹ Legea privind organizarea sistemului judiciar din 1789, Secțiunea 9

²⁹⁰ William Penn

²⁹¹ *Colgate v. Harvey*, 296 US 404, 429 (1935)

²⁹² Andrew Jackson, 4 martie 1833

²⁹³ „Membrii unei corporații” sunt definiți astfel: „Corp politic, guvern, corporații. Când se aplică guvernului, această expresie semnifică statul. În ceea ce privește persoanele care compun corpul politic, acestea poartă colectiv numele de *popor* sau *națiune*, iar individual sunt *cetățeni* în raport cu drepturile lor politice, și *supuși* pentru că sunt supuși legilor statului. Când se referă la corporații, termenul *corp politic* înseamnă că membrii legilor corporații sunt considerați persoane artificiale.” *Bouvier’s Law Dictionary*, 1856

Cetățenia este: „Starea de a fi cetățean” și poate include „Calitatea de membru al unei societăți politice, implicând o datorie de loialitate din partea membrului și o datorie de protecție din partea societății.”²⁹⁴

„Un cetățean este un membru al națiunii. Un cetățean al Statelor Unite este un membru al mării societăți pe care o numim Statele Unite ale Americii.”

„În Statele Unite, cetățenia este definită în cel de-al paisprezecelea amendament al Constituției ca: ‘Toate persoanele născute sau naturalizate în Statele Unite și supuse jurisdicției acestora sunt cetățeni ai Statelor Unite și ai statului în care locuiesc.’”²⁹⁵

Când oamenii vorbesc despre „Stat,” se referă la „Statul ...” corporativ existent sub autoritatea Statelor Unite sau la unul dintre statele Naționale²⁹⁶ care, în acele vremuri timpurii, au adoptat constituția originală ce a instituit Statele Unite corporative?²⁹⁷

„Termenul ‘cetățean’ este diferit de ‘rezident’ sau ‘locuitor.’ Cineva poate fi cetățean al unui stat fără a fi locuitor, sau locuitor fără a fi cetățean.” „Cuvântul ‘rezident’ are multe înțelesuri în drept, determinate în mare măsură de contextul statutar în care este folosit.”²⁹⁸

„Rezidenții, spre deosebire de cetățeni, sunt străini care au permisiunea de a se stabili permanent în țară. Fiind legați de societate prin faptul că locuiesc în ea, sunt supuși legilor ei atât timp cât rămân acolo și, fiind protejați de ea, trebuie să o apere, deși nu se bucură de toate drepturile cetățenilor. Ei au doar anumite privilegii pe care legea sau obiceiul le acordă.”²⁹⁹

Dacă rezidenții sunt „străini cărora li s-a permis să se stabilească permanent în țară” și sunt rezidenți ai unui Stat, atunci cetățenia lor își are originea în altă parte decât în statul în care locuiesc. „Un cetățean al Statelor Unite este un cetățean al guvernului federal...”³⁰⁰ care locuiește într-unul dintre state.

²⁹⁴ Luria v. U.S., 231 U.S. 9, 34 S.Ct.10, 13, 58 L.Ed.101. (Black’s Law Dictionary, ediția a 3-a, p. 330)

²⁹⁵ Quincy v. Duncan, 4 Har. (Del.) 383; etc. (vezi Black’s Law Dictionary, ediția a 3-a)

²⁹⁶ Statele erau „la fel de străine una față de cealaltă cum este Mexicul față de Canada” Clark’s Summary of American Law, Drept Constituțional

²⁹⁷ „STATELE UNITE ALE AMERICII. Statele Unite ale Americii sunt o corporație înzestrată cu capacitatea de a intenta și de a fi date în judecată, de a transmite și de a primi proprietăți.” 1 Marsh. Dec. 177, 181. Opinie a primului judecător al Curții Supreme, Marshall

²⁹⁸ Kelm v. Carlson, C.A. Ohio, 473 F.2d 1267, 1271

²⁹⁹ The Law of Nations, Vattel, Cartea I, Capitolul 19, Secțiunea 213, p. 87

³⁰⁰ Kitchens v. Steele, 112 F.Supp 383

„O persoană poate fi în același timp cetățean al Statelor Unite și cetățean al unui Stat, dar drepturile sale de cetățenie sub unul dintre aceste guverne vor fi diferite de cele pe care le are sub celălalt.”³⁰¹

A fi cetățean al Statelor Unite și rezident al unui stat nu trebuie confundat cu un *rezident străin*, „Cineva care nu este încă cetățean al acestei țări, dar care a venit aici din altă parte cu intenția de a renunța la cetățenia anterioară și de a se stabili aici.”³⁰²

Aceasta poate părea confuz, dar complexitatea schimbării, relațiile generate de acele schimbări, explică în mare parte confuzia despre ce sunt drepturile și ce sunt privilegiile. Interșanjabilitatea multor termeni și folosirea lor neglijentă creează rapid confuzie dacă termenii nu sunt corect definiți în *sensul și contextul* în care sunt folosiți.

„Drepturile civile,” de exemplu, „sunt acelea care aparțin fiecărui cetățean al statului sau țării sau, într-un sens mai larg, tuturor locuitorilor săi, și nu sunt legate de organizarea sau administrarea guvernului. Ele includ drepturile de proprietate, căsătorie, protecție prin legi, libertatea de a contracta, dreptul la proces cu juriu etc.”³⁰³

Un individ care devine membru sau persoană într-o societate politică are, de asemenea, drepturi civile, dar originea acestor drepturi, fiind politică, sunt drepturi „care țin de politica sau administrația guvernamentală.”³⁰⁴

Ambele sunt drepturi civile, dar sunt absolut diferite în natură și în subordonarea lor normativă. Vedem în aceeași definiție a drepturilor civile că se afirmă: „altfel definite, drepturile civile sunt drepturi care aparțin unei persoane în virtutea cetățeniei sale într-un stat sau comunitate. Drepturi care pot fi aplicate sau remediate prin acțiune civilă. De asemenea, un termen aplicat anumitor drepturi asigurate cetățenilor Statelor Unite prin al treisprezecelea și al paisprezecelea amendament la Constituție și prin diverse acte ale Congresului adoptate în conformitate cu acestea.”³⁰⁵

Deși există cel puțin trei definiții ale drepturilor civile, există cel puțin o diferență esențială între prima și ultima. În prima, aceste drepturi „nu sunt legate de organizarea sau administrarea guvernului.” Acest lucru este mai ușor de înțeles dacă realizăm că Dumnezeu a înzestrat omul cu drepturi, nu guvernele.

³⁰¹ Curtea Supremă a SUA în *U.S. v. Cruikshank*, 92 US 542. Black's Law Dictionary, ediția a 6-a, p. 1309

³⁰² Black's Law Dictionary, ediția a 6-a, p. 1309

³⁰³ Drept. În dreptul constituțional. Black's Law Dictionary, ediția a 3-a, p. 1559

³⁰⁴ Politic. Black's Law Dictionary, ediția a 3-a, p. 1375

³⁰⁵ Drept. În dreptul constituțional. Black's Law Dictionary, ediția a 3-a, p. 1559

Așadar, toate drepturile civile își au originea în omul individual și nu sunt în mod legitim supuse guvernelor sau vecinilor noștri. Ultima definiție a drepturilor civile sunt drepturi *asigurate cetățenilor* de către guvern. Acestea ar fi drepturi conferite de „zei guvernamentali” ai altor locuitori. Ai obținut acele drepturi și beneficii prin contract ca membru alături de ceilalți locuitori care sunt, de asemenea, contractați.³⁰⁶ Această ultimă cetățenie este „subiect al jurisdicției” instituției omenești.

Suntem noi străini în țara celor liberi și a celor curajoși? Ne-am vândut oare dreptul de naștere, libertatea, pentru un blid de beneficii obținute pe seama aproapelui și am fost prinși într-o capcană făcută de noi înșine? Am mers împotriva voii lui Dumnezeu și acum suferim de o puternică amăgire?

„Nimeni nu este obligat să accepte un beneficiu împotriva voinței sale. Dar dacă nu se opune, va fi considerat ca fiind de acord.”³⁰⁷

„Nu contează dacă un om își exprimă acordul prin cuvinte sau prin fapte și acțiuni.”³⁰⁸

Cetățenia prin „calitatea de membru” include și o „datorie de loialitate din partea membrului.”³⁰⁹ Loialitatea primordială a omului era față de viziunea sa asupra adevărului până când se leagă pe sine de ascultarea față de altcineva. Atunci este obligat să afirme acest nou contract, legământ sau constituție.

Starea noastră actuală de robie ne revine nouă și celor 100 de ani de lene și lăcomie. Am eșuat în a afirma libertatea și eliberarea câștigate prin 200 de ani de încredere în sine și luptă ale înaintașilor noștri dinainte de revoluție. Drumul înapoi nu poate începe pe hârtie prin declarații și proclamații, ci acolo unde a început cu primii americani – în inimile și mințile care ne-au condus departe de Dumnezeu.

³⁰⁶ Exod 34:12-15 „Ia seama la tine însuși, ca nu cumva să închei un legământ cu locuitorii țării în care mergi, ca să nu fie o cursă în mijlocul tău... Să nu faci legământ cu locuitorii țării, ca nu cumva să se ducă după dumnezeii lor, să aducă jertfe dumnezeilor lor și să te poftescă și pe tine și să mănânci din jertfa lor.”

³⁰⁷ *Invitio beneficium non datur.* Dig. 50.17.69; Broom, Maxims, ed. a 3-a, Londra, p. 625; Bouvier's Law Dictionary

³⁰⁸ *Non refert an quis assensum suum præfert verbis, an rebus ipsis et factis.* 10 Coke, 52

³⁰⁹ „Cetățenia este apartenența la o societate politică și implică o datorie de loialitate din partea membrului și o datorie de protecție din partea societății. Acestea sunt obligații reciproce, una fiind compensația pentru cealaltă.” *Luria v. U.S.*, 231 U.S. 9, 34 S.Ct.10, 13, 58 L.Ed.101 (vezi Black's 3rd)

Capcane, Piedici și Lațuri

Suntem avertizați în Biblie și prin învățăturile lui Isus Hristos despre toate capcanele, piedicile și lațurile în care oamenii ajung robiți. Nu suntem întotdeauna avertizați de cei care pretind că Îl cunosc pe Hristos.

Un element comun republicilor este faptul că poporul păstrează puterea de a încheia contracte, de a solicita și de a primi daruri, gratuități și beneficii. Astfel de contracte sau cereri erodează treptat accesul la libertatea caracteristică unui popor responsabil, independent și liber.

„Mâna celor harnici va stăpâni, dar mâna leneșului va plăti bir.” Proverbe 12:24

Hirotonisirea anglicană în Anglia necesita un jurământ de loialitate față de coroana britanică, care impusese jurămintele de loialitate și supremație, iar „Test Act”-ul cerea din nou tuturor celor ce dețineau funcții civile să depună jurămintele de supremație și loialitate.

Un „Statut de Praemunire” din 1393 stipula că „terenurile, bunurile imobile, mobile și averea personală sunt confiscate în favoarea regelui nostru” pentru manifestarea disprețului față de Coroană prin susținerea superiorității oricărei autorități legale din afara regatului. Există o mare presiune pentru impunerea acestor jurămintele, dar și o mișcare puternică pentru evitarea lor, bazată pe o credință Biblică în Hristos ca Rege și Domn al unui împărății aflate chiar la îndemână.

Pentru a evita asemenea jurămintele de loialitate, oamenii au fugit cu familiile lor în Americi cu speranță. Pentru a fi oameni liberi sub Dumnezeu și nu supuși care slujesc guvernelor cu sudoarea frunții și se închină legiuitorilor care exercită autoritate, era nevoie de o schimbare. A fi creștin însemna pocăință și căutarea împărăției lui Dumnezeu și a neprihănirii Sale. A spune că noi credem în Hristos dar să nu facem ce a spus El înseamnă să-I luăm Numele în deșert.³¹⁰

Religiile și Lumea

Toate guvernele conțin elemente de religie, inclusiv credință. Cuvântul „religie” apare de cinci ori în Biblie și doar o dată este folosit cu sens pozitiv. Religia curată³¹¹ este adunarea în Numele lui Hristos pentru a avea grijă unii de alții prin credință, speranță și caritate - care este dragostea - „neîntinată de lume.”

³¹⁰ Ioan 14:15 „Dacă Mă iubiți, păziți poruncile Mele.”; Exod 23:32; Exod 34:12-15; Isaia 24:5; Ioan 14:23; Matei 7:21-22; Matei 25:11; Luca 6:46; Luca 13:25

³¹¹ „Religia curată și neîntinată înaintea lui Dumnezeu Tatăl este aceasta: să cercetăm pe orfani și pe văduve în necazurile lor și să ne păzim neîntinați de lume.” Iacov 1:27

De fiecare dată când citești cuvântul „lume” în Biblie, trebuie să știi care termen grecesc a fost folosit pentru a-l reda, deoarece erau mai mult de cinci numai în Noul Testament.

Cuvântul grec *kosmos* însemna de fapt statul și este definit recent ca „o rânduială armonioasă sau constituție, ordine, guvernare.”³¹² Grecii aveau și alte forme, precum *kosmeo* în Homer, referitor la „aranjarea trupelor.”³¹³ Din perspectiva greacă și romană, „... cuvântul *kosmos* ... însemna inițial disciplina unei armate, apoi constituția ordonată a unui stat.”³¹⁴

Bisericile de azi practică și predică o religie adesea pătată de lume. Ele se ocupă complet de nevoiașii lor prin binefacerea lumii și nu prin caritate.

Sunt multe idei care s-au strecurat în gândirea Bisericii moderne și care trebuie scoase la lumină pentru ca noi să ne pocăim și să căutăm împărăția și neprihănirea lui Dumnezeu.

Hristos a rânduit un guvern apostolilor Săi,³¹⁵ dar nu le-a permis ca acest guvern să exercite autoritate.³¹⁶ Poți numi acel guvern „Biserica,” *ekklesia*, cei chemați afară. Ei trebuiau să hrănească oile Lui.³¹⁷

Slujitorii Bisericii sunt slujitori ai poporului pentru Dumnezeu, ca să îi mențină liberi sub Dumnezeu, și nu sub faraoni și Nimrozi ai „lumii.” Aceștia fac acest lucru prin caritatea poporului, pentru popor și de către popor, dăruind și primind liber în Numele lui Dumnezeu. Slujitorii sunt separați de lume și sunt slujitori ai poporului. Slujitorii sunt separați de popor, dar lucrează împreună ca un trup, astfel încât nici slujitorii, nici poporul să nu fie prinși în lațurile zeilor lumii.

Ce Biserică oferă întreg sprijinul social pentru popor prin credință, speranță și caritate? Ce Biserică nu trimite poporul la oameni numiți binefăcători care exercită autoritate? Ce Biserică este credincioasă Cuvântului și căilor lui Dumnezeu?

Cum de pot atâția oameni să se numească creștini astăzi, să citească Biblia - și să o ia adesea literal - dar să nu vadă că Hristos predica o formă de guvernare care funcționa pe baza credinței, speranței, carității și a legii desăvârșite a libertății? Avraam a părăsit oamenii care concepuseră guvernare civilă cu legi codificate și taxe obligatorii în Ur și Haran.

³¹² Strong's #2889, Online Bible Concordance, Winterbourne, Ontario

³¹³ Online Etymology Dictionary, © 2001 Douglas Harper

³¹⁴ John Burnet's Early Greek Philosophy: Section A: Introduction

³¹⁵ Daniel 7:18; Matei 11:12; Matei 21:43; Luca 12:32; Luca 22:29 „Și vă rânduiesc vouă o Împărăție, după cum Tatăl Meu Mi-a rânduit Mie.”

³¹⁶ Matei 20:25... Marcu 10:42... Luca 22:25... Fapte 5:29; 2 Corinteni 6:16

³¹⁷ Ioan 21:16-17; Fapte 2:46; 5:42; 16:17; 7:18; 17:7; Luca 14:31

Moise a scos poporul dintr-un guvern egiptean unde oamenii aveau obligații fiscale echivalente cu câteva luni de muncă pe an, iar aurul și argintul se aflau în vistieriile guvernului; oamenii aveau doar titlu legal asupra pământului, iar băncile percepeau dobândă la orice împrumut. A făcut Hristos ceva cu totul diferit atunci când a venit să-i elibereze pe captivi?

Moise a oferit poporului un guvern în care se plăteau taxe doar pentru a susține slujitorii „potrivit slujbei lor.” Contribuțiile caritabile erau „jertfe de bunăvoie” sau „jertfe pentru păcat” autoimpuse; tot aurul și argintul erau în mâinile poporului și dobânda era aproape complet interzisă. *Nu era rege în Israel* și nici nu era nevoie de unul atât timp cât poporul rămânea credincios lui Dumnezeu.

Isus a făcut în mare parte același lucru ca Moise, Avraam și alte guverne libere. Biserica din primul secol era un sistem republican bine organizat și disciplinat de autoguvernare. Nu era ca împărățiile celorlalte neamuri unde oamenii domnesc unii peste alții.³¹⁸

Hristos a predicat o împărăție a slujirii și jertfei prin caritate, nu a drepturilor, beneficiilor și taxării forțate. Ne-a spus să ne adresăm Tatălui Său din cer. Pentru că oamenii se adresează lui Cezar și mănâncă la masa lui, ajung să-i datoreze lui Cezar ceea ce ar trebui să fie doar al lui Dumnezeu.

Poate că trebuie să plătești lui Cezar ceea ce îi datorezi. Poate că trebuie să fii prieten cu „mamona nedreaptă.”³¹⁹ Dar trebuie să te pocăiești și să începi să mergi în cealaltă direcție. Dacă Biserica ta nu se conformează mesajului lui Hristos și nu împlinește slujirea Bisericii din primul secol, nu mai da zeciuială acolo. Caută un slujitor credincios care să te conducă spre împărăție și în căile neprihănirii.

Biserica - așa cum am ajuns să o numim - avea o structură anume și era compusă dintr-un anumit tip de oameni, rânduiți în condiții specifice stabilite de Hristos pentru a face lucruri anume pentru cei care căutau împărăția lui Dumnezeu pe pământ.

³¹⁸ „Așa că, preaiubiților mei, după cum întotdeauna ați ascultat, nu numai în prezența mea, ci acum cu mult mai mult în absența mea, duceți până la capăt mântuirea voastră cu frică și cutremur.” Filipeni 2:12

³¹⁹ Luca 16:9-12 „Și Eu vă spun: Faceți-vă prieteni cu bogățiile nedrepte, ca atunci când veți fi lipsiți, să vă primească în locașurile veșnice. Cine este credincios în cele mai mici lucruri este credincios și în cele mari; și cine este nedrept în cele mai mici este nedrept și în cele mari. Așadar, dacă n-ați fost credincioși în bogățiile nedrepte, cine vă va încredința adevăratele bogății? Și dacă n-ați fost credincioși în ce este al altuia, cine vă va da ceea ce este al vostru?”

„Și mi-a zis: Proorocește asupra acestor oase și zi-le: Oase uscate, ascultați cuvântul Domnului! Așa zice Domnul Dumnezeu acestor oase: Iată, voi face să intre duh în voi, și veți învia. Voi pune vine pe voi, voi face să crească carne pe voi, vă voi acoperi cu piele, voi pune duh în voi, și veți învia. Și veți ști că Eu sunt Domnul.” Ezechiel 37:4

„...și am binecuvântat și am slăvit pe Cel ce trăiește veșnic, a cărui stăpânire este veșnică, și a cărui împărăție dăinuie din generație în generație.” Daniel 4:34

Scrisori de pe Pământ

„Dar era imposibil de salvat Marea Republică. Era putredă până în măduvă. Pofa de cucerire își făcuse de mult lucrarea; călcarea în picioare a celor neajutorați în străinătate o învățase, printr-un proces natural, să îndure cu apatie același lucru acasă; mulțimile care aplaudaseră zdrobirea libertăților altora, au ajuns să sufere pe propria piele greșeaua lor. Guvernarea era irevocabil în mâinile celor incredibil de bogați și a slugilor lor; votul devenise un simplu mecanism pe care îl foloseau după cum voiau. Nu exista niciun principiu în afară de comercialism, niciun patriotism în afară de cel al portofelului.” *Letters from the Earth: Uncensored Writings*, Mark Twain

Constituțiile Partea X

Partea I: Poporul „nu a fost parte” la Constituție.

Partea a II-a: Există două forme de guvernare – liberă și neliberă.

Partea a III-a: Poporul s-a opus Constituției cu motive întemeiate.

Partea a IV-a: Consolidarea puterii de către oameni este o respingere a lui Dumnezeu.

Partea a V-a: Pentru a păstra drepturile, trebuie să accepți responsabilitatea.

Partea a VI-a: Cererile, jurămintele și declarațiile duc la robie.

Partea a VII-a: Omul și-a dat dreptul de naștere pentru un bol de beneficii.

Partea a VIII-a: O creație corporatistă devine o fiară devoratoare.

Partea a IX-a: Cei nechibzuiți și răi sunt prinși într-o religie a statului, unde leneșii slujesc idolilor creați cu propriile mâini, spre condamnarea lor.

Pentru popor?

„Dacă un om pornește cu certitudini,
va sfârși în îndoieli;
dar dacă se va mulțumi să pornească cu îndoieli,
va sfârși în certitudini.”³²⁰

Patrick Henry a început să argumenteze împotriva Constituției deoarece avea îndoieli cu privire la înțelepciunea ei. „Ce drept aveau ei (grupul care a redactat Constituția) să spună ‘Noi, Poporul,’ în loc de ‘Noi, Statele?’”

„Poporul, desigur,” spunea Madison, era parte a compactului, dar „nu poporul ca formând un singur mare corp.” Mai degrabă, era „poporul ca formând treisprezece suveranități.”

Madison a adăugat: „Dacă ar fi fost un guvern consolidat, consimțământul majorității popoului ar fi fost suficient pentru stabilirea sa; și, întrucât o majoritate l-a adoptat deja, statele rămase ar fi fost obligate de actul majorității, chiar dacă l-ar fi respins în unanimitate... Dar, domnule, niciun stat nu este obligat de el, așa cum este, fără propriul său consimțământ.”

³²⁰ Francis Bacon, Avansarea Învățăturii, I,8 (1605)

De-a lungul acestor pagini am văzut că majoritatea oamenilor din acea vreme au respins Constituția Statelor Unite, inclusiv mulți dintre renumiții „Patrioți” ai Americii timpurii. Poporul nu ar fi ratificat-o nici prin state, nici ca națiune întregă.

Autoritatea statelor de a o ratifica era serios pusă sub semnul întrebării. Ele nu erau democrații, ci republici în sensul pur al cuvântului. Suveranitatea lor era independentă de forma de guvernare și se afla în mâinile indivizilor, nu ca parte a *unui corp colectiv, unic și mare*.

Una dintre marile înșelătorii ale educației moderne este ideea că natura unei republici pure este identică cu o democrație indirectă. Chiar și după unele surse moderne, Constituția a fost „ratificată ilegal,” deoarece a încălcat acordurile anterioare unanime dintre state.³²¹ A fost adoptată de state, dar a reprezentat o abatere de la guvernarea legală. Din cauza lipsei de popularitate – a fost ea însăși o revoluție împotriva guvernării de către popor.

Acele republici timpurii, așa cum am văzut, nu aveau autoritatea de a subjugă poporul liber voinței acestui nou guvern fără consimțământul individual al fiecăruia. Un astfel de consimțământ nu putea veni de la congresele legiferate cu doar o autoritate titluară, atât timp cât poporul își păstra drepturile înnăscute atât în cuvânt cât și în faptă.

Istoria ne arată că odată ce guvernelor li se acordă autoritate executivă, va urma o extragere constantă a mai multor puteri de la oamenii care depind de ele, care solicită, aplică și participă la beneficiile, darurile și gratuitățile oferite de noul Stat corporatist.

Discursul de deschidere al lui Patrick Henry din 4 iunie 1788, împotriva Constituției neaprobate, avertiza: „Un pas greșit acum și Republica va fi pierdută pentru totdeauna.” El credea clar că Republica preceda Constituția și, profetic, era îngrijorat de ceea ce Constituția urma să producă.

El continua să avertizeze: „Dacă acest nou Guvern nu va corespunde așteptărilor poporului și ei vor fi dezamăgiți – libertatea lor va fi pierdută, iar tirania trebuie și va apărea. Repet din nou și îi rog pe Domnii mei să ia în considerare: un pas greșit făcut acum ne va cufunda în mizerie și Republica noastră va fi pierdută.”

Oamenii își imaginează că sunt liberi în democrații pentru că trăiesc confortabil – dar într-o democrație, nimeni nu este liber de voința vecinului său. Chiar și după crearea sa, avertismentele au continuat să vină de la oameni precum John Marshall, care scria:

³²¹ Vezi Partea III, din *Contracte, Legăminte și Constituții*

„Constituția nu este un panaceu pentru orice pată asupra bunăstării publice și nici această Curte, rânduită ca un organism judiciar, nu ar trebui privită ca un refugiu general pentru mișcări de reformă.”

„Niciun visător politic nu a fost vreodată suficient de nebun să se gândească la distrugerea liniilor care separă Statele și la transformarea poporului American într-o masă comună.”

„Într-adevăr, într-un guvern liber, aproape toate celelalte drepturi ar deveni fără valoare dacă guvernul ar deține puterea asupra averii private a fiecărui cetățean.”

Deși multe sentimente nobile au fost incluse în paginile Constituției, ea a încălcat nu doar înțelepciunea, ci și preceptele lui Dumnezeu transmise de-a lungul veacurilor și unele dintre cele mai fundamentale învățături ale lui Hristos.

Limitările constituționale au fost depășite de lăcomia și avariția poporului prin contracte, cereri și participare. Creatura corporatistă constituită prin decret și lege a devenit un monstru prin vasta sa birocrație, prin nenumăratele legi, influența intereselor speciale, industriale și comerciale, până când poporul a ajuns puțin mai mult decât marfă.

Cultul Democrației

Tentația de a ne conduce aproapele și de a fi corupți de acea putere devorează sufletul oamenilor buni. Doar Isus a trecut testul.

„Arată-mi acea epocă și țară în care drepturile și libertățile poporului au fost lăsate la mila faptului că ar fi oameni buni conducătorii, fără ca, în mod sigur, să se piardă libertatea! Eu spun că pierderea acelui privilegiu prețios a urmat întotdeauna, cu certitudine absolută, oricărei asemenea încercări nebunești.” Patrick Henry

Constituția a creat o democrație indirectă în inima republicii și a încercat să o lege și să o controleze prin virtutea și înțelepciunea poporului. Poporul însă a creat o *masă comună*.

„Mă întreb adesea dacă nu ne punem speranțele prea mult în constituții, în legi și în tribunale. Acestea sunt speranțe false, credeți-mă; speranțe înșelătoare. Libertatea trăiește în inimile bărbaților și femeilor; când moare acolo, nicio Constituție, nicio lege, niciun tribunal nu o poate salva.”³²²

³²² Judecătorul Learned Hand, *Spiritul Libertății*, 189

Democrația nu este un răspuns, nici indirectă, nici pură. Toți participă la dorința lacomă de a lua „bunurile aproapei noastre.” Păcatul pângărit al jefuirii aproapei prin impozitare și camătă este un cancer al sufletului din care nicio societate nu se poate vindeca.

O democrație este un guvern al poporului – sau cel puțin al 51% dintre ei – dar nu este neapărat un guvern „pentru popor.” Este un guvern colectiv, care *formează un singur mare corp*. În loc de omul liber individual, gloata este Regele.

Pentru a beneficia de darurile, gratuitățile și avantajele unei Democrații, cineva trebuie să fie dispus să ia ceva de la aproapele său. Dependența de aceste beneficii, oferite de binefăcătorii statului, generează automat o nouă stare de spirit în popor – și un nou stat corporatist se naște din această dependență colectivă. „Dependența naște supunere și venalitate,³²³ sufocă germenul virtuții și pregătește unelte potrivite pentru planurile ambiției.”³²⁴

Ambiția lacomă schimbă oamenii. Lăcomia și lenea lor schimbă, la rândul lor, lumea în care trăiesc. Când au putere asupra aproapei lor, chiar dacă acea putere este mică, sunt corupți de ea, ispitiți și pătați în suflet. Devin dependenți de propriile dorințe, de lene, de avariție și autoindulgență, până când echivalează libertatea cu confortul, libertatea cu prosperitatea și responsabilitatea dată de Dumnezeu cu o povară de nesuportat.

Într-o Democrație, vocea poporului alege oameni care se numesc „binefăcători” și promit anumite avantaje și binecuvântări pentru popor. Jură că le vor oferi, dar în schimb cer loialitate. Acești Binefăcători își asumă responsabilitatea îngrijirii, dar dobândesc o putere corespunzătoare de a exercita autoritate, de a impune conformarea și de a extrage sprijin.

„Familiarizându-te cu lanțurile robiei, îți pregătești propriile membre să le poarte. Obişnuit să calci în picioare drepturile altora, ai pierdut geniul propriei tale independențe și ai devenit un subiect potrivit pentru primul tiran vicelan care se ridică printre voi.” Abraham Lincoln

Când am fost convinși că nu mai este păcat să dorim beneficii pe cheltuiala aproapei noastre, „Credința, Nădejdea și Dragostea au început să fugă din Biserica noastră.”³²⁵

³²³ Condiția de a fi susceptibil la mită sau corupție. Folosirea unei poziții de încredere pentru câștig necinstit. The American Heritage® Dictionary

³²⁴ Notes on the State of Virginia, Întrebarea 19, 1787. Thomas Jefferson

³²⁵ Cele Doisprezece Concluzii ale Lollarzilor, Prima Concluzie

Este acest obicei și păcat de a râvni bunurile aproapelui nostru, chiar și o cataramă, care ne separă de ordinea lui Melhisedec și de moștenirea împărăției – fiecare om devine un nou George al III-lea și un trădător al libertății, „respingând” pe Dumnezeu, „răstignindu-L” pe Hristos și prin datoria rezultată, *blestemându-și copiii* „cu practici lacome.”³²⁶

„Cel care îmi poate schimba starea de spirit este stăpânul meu.”³²⁷

Împărăția lui Dumnezeu s-a bazat întotdeauna pe darurile de bunăvoie ale poporului pentru a-și umple vistieriile, căci dragostea este comoara pe care o căutăm. În Împărăție este mai bine să dai decât să primești. Biserica a fost rânduită ca o împărăție pentru a sluji și hrăni turma lui Hristos. Conducătorii lor titulari erau cei mai buni slujitori, care dădeau altora mai degrabă decât să păstreze pentru ei înșiși. Biserica a fost ultimul guvern slujitor. Când mințile noastre s-au schimbat, Biserica s-a schimbat.

Culte ale celor Guvernați

Un cult este adesea „o manifestare de mare venerație față de o persoană, ideal sau lucru, mai ales exprimată de un grup de admiratori.” Vedem adesea referiri la vedete de film sau muzicieni care au adepți de tip „cult.” Există mulți „patrioți” care pot fi considerați ca aparținând unui cult constituțional. De asemenea, există culte religioase definite ca „un anumit sistem de închinare religioasă, mai ales cu referire la ritualurile și ceremoniile sale.”³²⁸

Termenul „cult” a căpătat o conotație peiorativă. Ideea negativă a unui cult provine de obicei din convingerea că o anumită religie este „falsă, neortodoxă sau extremistă, cu membri care trăiesc adesea în afara societății convenționale sub conducerea unui lider carismatic.” Nu am niciun dubiu că Moise și Hristos au fost considerați lideri de cult de către cei care li s-au opus.

Biblia ne vorbește despre defectele moștenite din natura omului. De la Cain la Faraon și de la Cezar până în zilele noastre, nebunia de a da oamenilor putere asupra societății pentru a o asigura sau a crea iluzia de siguranță este bine documentată – deși adesea estompată de propria noastră mândrie și vanitate.

Când *vocea poporului* a ales conducători să facă ceea ce ei înșiși nu au reușit să facă, în ciuda avertismentelor lui Samuel, au devenit membri ai unui cult.

³²⁶ „Având ochii plini de precurvie și care nu pot înceta de la păcat; amăgind sufletele nestatornice; având o inimă deprinsă cu practici lacome; copii blestemați.” 2 Petru 2:14

³²⁷ The American Scholar, discurs de Ralph Waldo Emerson, 31 august 1837

³²⁸ Bazat pe Random House Dictionary, © Random House, Inc. 2010

Urmasu un *lider fals, neortodox și extremist, cu membri care ieșeau din cadrul societății convenționale sub conducerea unui lider charismatic*, Saul. S-a născut o nouă ortodoxie – ceea ce fusese fals a devenit adevărat, ceea ce fusese extrem a devenit acceptabil.

Regii lui Israel au exercitat autoritate în anumite limite constituționale, dar au introdus o fisură în inima republicii *sub conducerea unui lider carismatic*. Augustus Cezar a fost ales de un *colegiu electoral*, strangulând republica. George Washington s-a bucurat de o popularitate similară și a devenit primul președinte al Statelor Unite sub constituție, *o democrație federală indirectă în cadrul republicii*. Pentru George al III-lea, Washington nu era doar un rebel și un trădător, ci și un lider de cult.

Puterea pe care acești lideri carismatici au primit-o de la popor i-a corupt adesea, le-a corupt constant funcțiile de autoritate și, în cele din urmă, a transformat guvernele pe care le-au condus în fiare. Puterea centralizată contribuie întotdeauna la lenea poporului.

Această poveste se repetă din epocă în epocă. Nimic nu poate opri omul nepocăit să se întoarcă la aceeași stare de subjugare.

„Eu sunt DOMNUL Dumnezeuul tău, care te-a scos din țara Egiptului, din casa robiei. Să nu ai alți dumnezei înaintea Mea.” Exod 20:1-2

Ne imaginăm că Dumnezeu este preocupat doar de atenția sau închinarea noastră către idoli de piatră morți, dar este vorba despre spiritul a ceea ce ei reprezintă. Vedem idolatria oriunde punem un om sau o idee pe un pedestal al puterii. Aceasta este idolatrie. Instituțiile civile în care oamenii aduc jertfe de sânge – propria lor carne și libertate, ba chiar a generațiilor viitoare – și se roagă pentru harul gratuit al unor oameni care nu sunt dumnezei, sunt altarele păgânilor.

Monumentele de piatră ale trecutului reprezintă autoritatea și jurisdicția conducătorilor. Când cei slabi sau cei răi înalță prinți, potențați, președinți, prim-miniștri și preoți să conducă „în rânduri”³²⁹ pe pedestale ale puterii sau pompei, ei oprimă³³⁰ virtutea omenirii și Îl trădează pe Dumnezeu, pe Hristos și pe profeți.

³²⁹ Exod 20:26 „Să nu te sui pe altarul Meu pe trepte, ca să nu ți se descopere goliciunea pe el.”

³³⁰ Exod 22:21 „Să nu necăjești pe străin, nici să-l asuprești, căci și voi ați fost străini în țara Egiptului...”

Iacov 2:6 „Dar voi ați disprețuit pe cel sărac. Oare nu bogații vă asupresc și nu ei vă târăsc la judecăți?”

„Și El le-a zis: Împărații neamurilor domnesc peste ele; și cei ce au autoritate asupra lor sunt numiți binefăcători. Dar între voi să nu fie așa; ci cel mai mare dintre voi să fie ca cel mai mic, și cel care conduce, ca cel care slujește.” Luca 22:25-26³³¹

Constituția Statelor Unite a fost concepută după preceptele romane, nu ale lui Hristos. Bunăvoința celor implicați în redactarea ei nu scuză greșeala. Ceea ce a făcut poporul de atunci încoace a fost prevăzut și avertizat de oameni și de istorie.

„De aceea, așa zice DOMNUL: Nu M-ați ascultat, ca să vestiți libertatea, fiecare către fratele său și fiecare către aproapele său; iată, Eu vă vestesc o libertate, zice DOMNUL, către sabie, către ciumă și către foamete; și vă voi face de groază pentru toate împărățiile pământului.” Ieremia 34:17

Cultura Împărăției

Religia era modul prin care societatea avea grijă de cei nevoiași. Corban, Qurban sau Korban era jertfa adusă de poporul societății pentru membrii acelei societăți care aveau nevoie de ajutor caritabil. Era sistemul care primea substanța jertfei lor pe altarele civice instituite. Iar oamenii care administrau acele altare erau numiți preoți, slujitori, „pietre vii” etc...

O societate poate avea numeroase moduri prin care membrii ei se leagă între ei. Natura acestor legături este fuzionată cu virtutea sau lipsa de virtute din inimile lor. Religia curată însemna îngrijirea celor nevoiași din societate fără puterea Statului.³³² Fariseii au încercat o formă forțată de asistență socială, pe care o văzuseră în Roma. Aceasta a făcut ca autoritățile guvernamentale să devină mai puternice și a slăbit poporul.

Biblia este o carte despre guvernare. Este despre guverne care fac din oameni marfă și supuși, dar și despre guverne care le permit oamenilor să fie suflete libere sub Dumnezeu.

Cain a început primul guvern civil menționat în Biblie.

Nimrod a fost un furnizor puternic în locul Domnului. Avraam a părăsit cetățile-stat și a stabilit un sistem alternativ. Faraon a domnit peste un popor care a păcătuit împotriva fraților săi. Moise a condus milioane într-un guvern liber al poporului.³³³

³³¹ Marcu 9:35 „Și a șezut jos, a chemat pe cei doisprezece și le-a zis: Dacă vrea cineva să fie cel dintâi, să fie cel de pe urmă dintre toți și slujitorul tuturor.”

Marcu 10:44 „Și oricine dintre voi vrea să fie cel dintâi, să fie robul tuturor.”

³³² Vezi Constituțiile Partea IX, Religiiile și Lumea

³³³ Numeri 1:16 „Aceștia erau cei chemați din adunare, căpetenii ale semințiilor părinților lor, căpetenii peste miile lui Israel.”

Ioan Botezătorul și Hristos au venit predicând o împărăție a carității. Apostolii aleși de Hristos și slujitorii aleși de popor au fost guvernul care a șters legea fariseilor³³⁴ care adusesse poporul în robie.³³⁵

Împărăția Adnotată

Împărăția lui Hristos nu făcea parte din Roma³³⁶ și nici din căile ei aspre.³³⁷

Împărăția lui Dumnezeu este o *formă de guvernare* bazată pe liberul arbitru, virtute, credință, libertate³³⁸ și dragoste.³³⁹

Împărăția lui Dumnezeu cere cetățenilor săi³⁴⁰ să se ocupe de lucrurile mai grele ale legii, judecării, milosteniei și credinței.³⁴¹

În Împărăția lui Dumnezeu, „administrarea treburilor civile”³⁴² se făcea conform căilor lui Hristos și ale Cerului.

³³⁴ Coloseni 2:14 „Ștergând zăpădăritul cu poruncile lui, care stătea împotriva noastră și ne era potrivnic; și l-a luat din mijloc, pironindu-l pe cruce;”

³³⁵ Matei 23:4 „Leagă poveri grele și cu anevoie de purtat și le pun pe umerii oamenilor, iar ei nici cu degetul nu vor să le miște.”

Luca 11:46 „Iar El a zis: Vai și vouă, învățați ai legii! Pentru că puneți asupra oamenilor sarcini greu de purtat, iar voi nici cu un deget nu le atingeți.”

³³⁶ Ioan 18:36 „Isus a răspuns: Împărăția Mea nu este din lumea aceasta. Dacă Împărăția Mea ar fi din lumea aceasta, slujitorii Mei s-ar fi luptat ca să nu fiu dat în mâinile iudeilor; dar acum Împărăția Mea nu este de aici.”

³³⁷ Matei 11:30 „Căci jugul Meu este bun și sarcina Mea este ușoară.”

Luca 16:8 „Și stăpânul a lăudat pe iconomul nedrept, pentru că lucrase cu înțelepciune; căci fiii veacului acestuia sunt mai înțelepți decât fiii luminii, în neamul lor.”

³³⁸ „Dar cine își apleacă privirea spre legea desăvârșită, care este legea libertății, și stăruie în ea, nu ca un ascultător uituc, ci ca un împlinitor al lucrului, acela va fi fericit în lucrarea lui.” Iacov 1:25

³³⁹ Isaia 61:1 „Duhul Domnului Dumnezeu este peste Mine, căci Domnul M-a uns să aduc vești bune celor smeriți; M-a trimis să vindec pe cei cu inima zdrobită, să vestesc robilor slobozenia și celor prinși de război izbăvirea;”

Luca 4:18 „Duhul Domnului este peste Mine, pentru că M-a uns să vestesc săracilor Evanghelia; M-a trimis să tămăduiesc pe cei cu inima zdrobită, să vestesc robilor slobozenia și orbilor căpătarea vederii, să dau drumul celor apăsați;”

³⁴⁰ Filipeni 3:20 „Căci cetățenia noastră este în ceruri, de unde și așteptăm ca Mântuitor pe Domnul Isus Hristos.”

Fapte 23:1 „Pavel, căutând țintă la sobor, a zis: Fraților, eu am trăit [*politeuomai*] cu toată curăția cugetului meu înaintea lui Dumnezeu până în ziua de azi.”

³⁴¹ Matei 23:23 „Vai de voi, cărturari și farisei fățarnici! Pentru că dați zeciuială din izmă, din mărar și din chimen și ați lăsat lucrurile mai însemnate ale Legii: dreptatea, mila și credința; acestea trebuia să le faceți și pe celelalte să nu le lăsați nefăcute.” (vezi și Isaia 5:8; 5:20-25; 10:1; 30:1; 31:1; Ieremia 22:13; 23:1; Mica 2:1-3; Habacuc 2:9-17; Țefania 3:1; 11:17; Matei 18:7; 23:13-23; Luca 6:24-26; 11:42-54; Iuda 1:11)

Împărăția lui Dumnezeu este aproape³⁴³ și a fost rânduită.³⁴⁴

Împărăția lui Dumnezeu nu trebuia să fie ca celelalte neamuri³⁴⁵ – inclusiv Roma – și deci nici ca Statele Unite.

Israel a fost un guvern și o națiune fără rege.³⁴⁶

Samuel a avertizat poporul să nu se întoarcă la puterea centralizată.³⁴⁷

Până la Ioan Botezătorul, guvernele lumii au urmat calea *forței* pentru a menține ordinea.³⁴⁸

Împărăția a existat din generație în generație.³⁴⁹

Isus a predicat o împărăție care era la îndemână.³⁵⁰

A fost aclamat ca un rege.³⁵¹

A făcut faptele unui rege.³⁵²

³⁴² *politeuomai* înseamnă: 1) a fi cetățean 2) a administra treburile civile, a conduce statul 3) a face sau a crea un cetățean

³⁴³ Matei 4:17 „De atunci încolo, Isus a început să propovăduiască și să zică: Pocăiți-vă, căci Împărăția cerurilor este aproape.”

³⁴⁴ Luca 22:29 „Și Eu vă rânduiesc o Împărăție, după cum Tatăl Meu Mi-a rânduit Mie o Împărăție,”

³⁴⁵ Luca 22:25 „Și El le-a zis: Împărății neamurilor domnesc peste ele; și celor ce le stăpânesc li se zice binefăcători. Dar între voi să nu fie așa.” (Polity of the Church, Articolul X – Directiva principală a Bisericii:

<http://www.hisholychurch.net/study/polity/articlex.html>)

³⁴⁶ Judecători 17:6 „În zilele acelea nu era împărat în Israel; fiecare făcea ce-i plăcea.”

³⁴⁷ 1 Samuel 8:19 „Totuși poporul n-a vrut să asculte de glasul lui Samuel și a zis: Nu, ci vrem să fie un împărat peste noi.”

³⁴⁸ Matei 11:12 „Și din zilele lui Ioan Botezătorul până acum, Împărăția cerurilor **suferă silnicie**, și cei ce o iau cu sila pun mâna pe ea.”

Luca 16:16 „Legea și prorocii au ținut până la Ioan; de atunci se vestește Împărăția lui Dumnezeu, și fiecare **se silește** să intre în ea.” [*biázō*: a aplica forță, a se strădui cu intensitate]

³⁴⁹ Luca 1:50; Daniel 4:3; 4:34; 6:26; Exodul 17:16; Isaia 34:17; 51:8; Plângerile lui Ieremia 5:19; Ioel 3:20

³⁵⁰ Matei 4:17 „De atunci Isus a început să predice și să spună: Pocăiți-vă, căci Împărăția cerurilor este aproape.”

³⁵¹ Matei 21:15 „Dar preoții cei mai de seamă și cărturarii, când au văzut minunile pe care le făcea și pe copiii strigând în templu și zicând: Osana Fiului lui David!, s-au mâniat.”

³⁵² Matei 21:12 „Isus a intrat în templul lui Dumnezeu și a dat afară pe toți cei ce vindeau și cumpărau în templu; a răsturnat mesele schimbătorilor de bani și scaunele celor ce vindeau porumbei.”

Ioan 2:15 „A făcut un bici din funii mici și i-a scos afară din templu pe toți, cu oile și boii; a vărsat banii schimbătorilor și le-a răsturnat mesele.”

Marcu 11:15 „Au venit în Ierusalim, și Isus a intrat în templu. A început să dea afară pe cei ce vindeau și cumpărau în templu și a răsturnat mesele schimbătorilor de bani și scaunele celor ce vindeau porumbei.”

A învățat oamenii despre o împărăție prezentă.³⁵³
A fost proclamat rege.³⁵⁴
A recunoscut că este regele.³⁵⁵
A fost acceptat internațional ca rege.³⁵⁶
A rânduit acea Împărăție, așa cum a fost promis.³⁵⁷
Și-a trimis ucenicii ca ambasadori³⁵⁸ ai acelei împărății.
Ne-a spus să predicăm împărăția.³⁵⁹
Al cărui slujitori lucrau zilnic în templu.³⁶⁰

-
- ³⁵³ Matei 3:2 „Și zicând: Pocăiți-vă, căci Împărăția cerurilor s-a apropiat.”
Matei 4:17 „De atunci Isus a început să propovăduiască și să zică: Pocăiți-vă, căci Împărăția cerurilor s-a apropiat.”
Matei 10:7 „Și mergând, propovăduiți, zicând: Împărăția cerurilor s-a apropiat.”
Marcu 1:15 „Și zicând: S-a împlinit vremea, și Împărăția lui Dumnezeu s-a apropiat; pocăiți-vă și credeți în Evanghelie.”
Luca 21:31 „Tot așa și voi, când veți vedea întâmplându-se aceste lucruri, să știți că Împărăția lui Dumnezeu este aproape.” Luca 9:27; 9:60;
Matei 5:19 „Așadar, oricine va strica una din aceste porunci foarte mici și va învăța astfel pe oameni, foarte mic se va chema în Împărăția cerurilor; iar cine le va face și va învăța, acesta mare se va chema în Împărăția cerurilor.”
- ³⁵⁴ Matei 21:9 „Mulțimile care mergeau înainte și cele ce veneau după Isus strigau: Osana, Fiului lui David! Binecuvântat este Cel ce vine în Numele Domnului! Osana în cerurile preînalte!”
- ³⁵⁵ Ioan 18:37 „Pilat I-a zis: Ești, dar, Împărat? Isus a răspuns: Tu zici că sunt Împărat. Eu pentru aceasta M-am născut și am venit în lume, ca să mărturisesc despre adevăr. Oricine este din adevăr ascultă glasul Meu.”
- ³⁵⁶ Matei 2:2 „Zicând: Unde este Împăratul iudeilor, Cel ce S-a născut? Căci am văzut steaua Lui în Răsărit și am venit să ne închinăm Lui.” Matei 27:11 [Marcu 15:2, 15:9-18; Luca 23:3; Ioan 18:33]; 27:29; Marcu 15:9-12-18; Ioan 18:39
Ioan 19:19 „Și Pilat a scris o tăbliță și a pus-o pe cruce. Și era scris: ISUS NAZARINEANUL, ÎMPĂRATUL IUDEILOR.” Ioan 19:21; Matei 27:37; Marcu 15:26; Luca 23:38
- ³⁵⁷ Luca 22:29 „Și Eu vă rânduiesc o Împărăție, cum Tatăl Meu Mi-a rânduit Mie o Împărăție.”
Matei 21:43 „De aceea vă spun că Împărăția lui Dumnezeu va fi luată de la voi și va fi dată unui neam care va aduce roadele ei.”
- ³⁵⁸ *apostolos* – un delegat, mesager, trimis cu porunci – cuvântul grecesc pentru ambasador
- ³⁵⁹ Luca 4:43 „Dar El le-a zis: Trebuie să vestesc și altor cetăți Evanghelia Împărăției lui Dumnezeu; căci pentru aceasta am fost trimis.” Matei 10:7
Luca 9:2 „Și i-a trimis să propovăduiască Împărăția lui Dumnezeu și să vindece pe cei bolnavi.”
Luca 9:60 „Dar Isus i-a zis: Lasă morții să-și îngroape morții lor, iar tu du-te de vestește Împărăția lui Dumnezeu.”
- ³⁶⁰ Fapte 2:46 „Și în fiecare zi stăruiau cu un cuget în templu și, frângând pâinea din casă în casă, luau hrana cu bucurie și curăție de inimă.”
Matei 26:55 „În fiecare zi stăteam în mijlocul vostru, învățând în templu...”
Marcu 14:49 „În fiecare zi eram la voi, învățând în templu...”
Luca 19:47 „Și El învăța în fiecare zi în templu...”

Templul era o clădire guvernamentală.³⁶¹

Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu.³⁶²

Isus punea în mișcare un guvern de către popor, pentru popor și prin popor, exact cum făcuseră Avraam și Moise.

Era o republică pură³⁶³ deoarece binefăcătorii, slujitorii Bisericii, nu aveau voie să exercite autoritate unii peste alții. Ei trebuiau să fie slujitori ai slujitorilor.

Puterea statului era păstrată în averea fiecărei familii, iar slujitorii guvernului erau titulari. Nu aveau o comoară centrală, ci se bazau pe o rețea de credință, speranță și caritate.

Slujitorii aceluși guvern sfânt nu puteau încheia tratate în numele întregii națiuni. Nu aveau armată permanentă, nici cavalerie, ci erau suflete libere sub Dumnezeu cerului prin Hristos de pe Calvar.

Israelul, cu Biserica sa din pustie, comunitatea creștină timpurie și Biserica lui Hristos, turma Sa mica, căreia El i-a rânduit „o împărăție,” se slujeau unii pe alții în Împărăția lui Dumnezeu din generație în generație.

Luca 22:53 „În fiecare zi eram cu voi în templu...”

³⁶¹ Marcu 12:41 „Și Isus, șezând în fața vistieriei (*gazophylakion*), privea cum arunca poporul bani în vistierie; și mulți dintre cei bogați aruncau mult.” (*gazophylakion* = un depozit de comori, mai ales vistierie publică)

Marcu 12:43 „Și chemându-i pe ucenicii Săi, le-a zis: Adevărat vă spun că această văduvă săracă a aruncat mai mult decât toți cei care au aruncat în vistierie (*gazophylakion*).”

Luca 21:1 „Isus și-a ridicat privirea și a văzut pe cei bogați aruncând darurile lor în vistierie (*gazophylakion*).”

Ioan 8:20 „Isus a spus aceste cuvinte în vistierie (*gazophylakion*), pe când învăța pe norod în templu. Și nimeni n-a pus mâna pe El, pentru că încă nu-l sosise ceasul.”

³⁶² Matei 3:2; 4:17; 5:3,10,19-20; 6:33; 7:21; 8:11; 11:11-12; 12:28; 13:11-52; 16:19; 18:1-4,23; 19:12-14,23-24; 20:1; 21:43; 22:2; 23:13; 25:1,14; Marcu 1:14-15; 4:11,26-30; 9:1,47; 10:14 15,23-25; 11:10; 12:34; 14:25; 15:43; Luca 4:43; 6:20; 7:28; 8:1-10; 9:2-11,27,60-62; Ioan 3:3-5; Fapte 1:3; 8:12; 14:22; 19:8; 20:25; 28:23-31; Romani 14:17; 1 Corinteni 4:20; 6:9-10; 15:50; Galateni 5:21; Efeseni 5:5; Coloseni 1:13; 4:11; 2 Tesaloniceni 1:5; 2 Petru 1:11; Daniel 6:26; Luca 22:30; Ioan 18:36; Referințe la Regele iudeilor: Matei 2:2; 27:11,29,37; Marcu 15:2,9- 12,18,26; Luca 23:3,38; Ioan 18:33,39; 19:19-21

³⁶³ „Unii cercetători consideră că vechea confederație a triburilor ebraice, care a existat în Palestina din secolul al XV-lea î.Hr. până la instituirea monarhiei în jurul anului 1020 î.Hr., a fost o republică embrionară. Dacă este adevărat, atunci acea comuniune israelită ar fi cea mai veche republică din istorie...” „Republică,” Microsoft® Encarta © 1994 Microsoft Corp. și Funk & Wagnalls Corp.

În *Declinul și prăbușirea Imperiului Roman* de Gibbon, acesta lauda „unitatea și disciplina republicii creștine” și remarcă de asemenea că „ea a format treptat un stat independent și în creștere în inima Imperiului Roman.”

Matei a numit-o „Împărăția Cerurilor.”³⁶⁴ Oamenii care doreau să facă parte din acea formă de guvernare trăiau prin credință, speranță și caritate.

Mulți dintre ei au devenit liberi față de lucrurile publice, trăind sub legea desăvârșită a libertății.³⁶⁵ Pe măsură ce lumea se degrada sub propria corupție, masa Domnului susținea pe cei credincioși care ajungeau treptat la deplinătatea libertății în Hristos.

Israelul fusese alungat din Egipt, iar creștinii care au primit botezul lui Hristos au fost eliberați de robia fariseilor care făceau Cuvântul lui Dumnezeu fără putere.³⁶⁶

Creștinii nu făceau legăminte cu alți oameni sau guverne care i-ar fi împiedicat să asculte de poruncile lui Dumnezeu.³⁶⁷

³⁶⁴ Matei a scris în aramaică. Cuvântul „cer” este tradus din grecescul *ouranos*. Ca majoritatea cuvintelor, grecescul *ouranos* poate avea mai multe sensuri și înțelesuri, „...într-adevăr, nu avem un cuvânt potrivit pentru a exprima ceea ce grecii numeau la început *ouranos*. Va fi convenabil să folosim termenul 'lume' pentru el; dar atunci trebuie să ne amintim că nu se referă doar la pământ, deși îl include, ci și la corpurile cerești.” Dialogurile lui Plato, Introducere în Filosofia greacă timpurie, John Burnet.

Pământul deținut cu un titlu adevărat și actual de către un individ era domeniul sau împărăția lui. În aramaică, cuvântul *malkuthach* este tradus prin „Împărăția Cerurilor.” În realitate înseamnă un tărâm (domeniu) pe pământ.

Cuvântul *ouranos*, folosit în traducerea expresiei „Împărăția cerurilor,” înseamnă de fapt bolta întinsă a cerului cu toate lucrurile cuprinse în ea. Cerurile înconjurau pământul și îl conțineau. Cuvântul *ouranos* poate include atmosfera și pământul până în centrul său.

Ouranos provine dintr-o rădăcină care înseamnă „a acoperi, a cuprinde.” Sensul lui *ouranos* include „regiunile superioare, bolta cerească.” El cuprinde marginea exterioară a cerului nostru și tot ce se află înăuntru, până în centrul pământului. Expresia „Împărăția cerurilor” înseamnă Împărăția lumii, Împărăția reală a pământului sau Împărăția care acoperă întreaga planetă.

³⁶⁵ 1 Corinteni 7:21 „Ai fost chemat ca rob? Să nu te îngrijorezi. Dar dacă poți să fii slobod, folosește prilejul.”

³⁶⁶ Ioan 9:22 „Părinții lui au spus aceste lucruri, pentru că se temeau de iudei: căci iudeii hotărâseră deja că, dacă va mărturisi cineva că El este Hristosul, să fie dat afară din sinagogă.”

Ioan 16:2 „Vă vor da afară din sinagogi; ba vine vremea când oricine vă va ucide va crede că aduce o slujbă lui Dumnezeu.”

³⁶⁷ Fapte 5:29 „Petru și ceilalți apostoli, drept răspuns, au zis: Trebuie să ascultăm mai mult de Dumnezeu decât de oameni.”

Matei 19:17 „El i-a răspuns: De ce Mă numești bun? Nimeni nu este bun decât Unul singur: Dumnezeu. Dar dacă vrei să intri în viață, păzește poruncile.”

Marcu 7:9 „El le-a mai zis: Frumos ați desființat porunca lui Dumnezeu ca să țineți datina voastră.”

Ioan 14:15 „Dacă Mă iubiți, veți păzi poruncile Mele.”

Ioan 15:10 „Dacă păziți poruncile Mele, veți rămâne în dragostea Mea; după cum și Eu am păzit poruncile Tatălui Meu și rămân în dragostea Lui.”

A fost un guvern în care oamenii trebuiau să învețe să se autoguverneze, în care trebuiau să se unească în virtute, fiind la fel de preocupați de drepturile aproapelui lor precum erau de ale lor.³⁶⁸

„Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui, și toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra.” Matei 6:33

Fie ca toți să căutăm Împărăția și neprihănirea ei, fie ca noi să o primim în inimile și mințile noastre și să o manifestăm prin cuvintele și faptele noastre, folosindu-ne mintea și mâinile pentru a face voia Tatălui nostru din cer, pe pământ, de acum și până la sfârșitul veacurilor.

„Iar a doua [poruncă] este asemenea ei: ‘Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși.’ Nu este altă poruncă mai mare decât acestea.” Marcu 12:31

Această Împărăție era un guvern în care nu exista niciun tată pământesc sau Patronus care să ceară ascultare, decât Tatăl tău natural și Tatăl tău din ceruri. Familia era pe primul loc.

„Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta, ca să îți se lungească zilele în țara pe care ți-o dă Domnul Dumnezeuul tău.” Exod 20:12

Dacă un guvern este cu adevărat un beneficiu pentru popor, conducătorii lui trebuie să iubească cu adevărat poporul mai mult decât se iubesc pe ei înșiși. Tot ce ar face ar trebui să întărească familia. Nu ar trebui să existe nicio înlocuire sau uzurpare a responsabilităților sau drepturilor familiei.

Nicio alegere naturală nu ar fi forțată, nicio gratuitate nu ar fi oferită sau primită decât în caritate. Astfel de sisteme de libertate ar necesita practica diligentă a virtuții la toate nivelurile societății.

„Ce este libertatea? Libertatea este dreptul de a alege; dreptul de a crea pentru tine însuși alternativa de alegere. Fără responsabilitate și exercitarea alegerii, omul nu este om, ci un membru, un instrument, un lucru.”³⁶⁹

Fiecare „drept de alegere” plasat în mâna guvernului este dovada diminuării drepturilor omului și o renunțare la drepturile oferite de Dumnezeu în favoarea unor zei falși. De-a lungul istoriei există povestiri cu oameni buni care au devenit răi sub ispita puterii și autorității oferite de un popor care L-a respins pe Dumnezeu, a ales conducători ce exercită autoritate și au fost corupți – atât liderii, cât și poporul.

³⁶⁸ 1 Petru 2:16 „Purtați-vă ca niște oameni slobozi, fără să faceți din slobozenia aceasta o acoperire pentru răutate, ci ca niște robi ai lui Dumnezeu.”

³⁶⁹ Archibald Macleish (1882–1982) – Secretar adjunct de stat al SUA.

Levitic 19:18 „...să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși: Eu sunt Domnul.”
Vezi și Zaharia 8:17 și Iacov 2:8, „Dacă împliniți legea împărătească, potrivit Scripturii: ‘Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși,’ bine faceți.”

Aceasta era o sfătuire politică înțeleaptă din partea unui Prinț către poporul Său. Era totodată un avertisment pentru oamenii liberi de pretutindeni cu privire la taina Împărăției lui Dumnezeu și la cum să rămână o națiune liberă.

„Căci: Să nu săvârșești adulter; Să nu ucizi; Să nu furi; Să nu mărturisești strâmb; Să nu poftești”; și dacă este vreo altă poruncă, toate se cuprind în această poruncă: ‘Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși.’” Romani 13:9

Petru, un Ambasador al lui Isus Hristos, ne-a spus că mulți vor urma răătăcirile lor și vor vorbi de rău.³⁷⁰ A avertizat că oamenii vor fi înșelați prin cuvinte deșarte, iar din cauza inimilor lor lacome vor deveni membri, marfă, lucruri.³⁷¹

Oamenii vor nega puterea și dreptul Împărăției rânduite de Hristos și pecetluite prin sângele Său pe cruce și vor încheia legăminte cu cei care nu cred în dragoste și caritate, în credință sau speranță și vor merge după alți dumnezei.

A explicat că, deși am scăpat de păcatele acestor sisteme de robie, prin respingerea lui Dumnezeu, ne vom încurca din nou și va fi mai rău decât înainte.³⁷²

Trebuie mai întâi să ne asumăm partea noastră, înainte de a arăta cu degetul, dar nu există nicio îndoială că Biserica a eșuat în a predica Împărăția. Preceptele lui Dumnezeu și căile lui Hristos au fost neglijate pentru o mântuire ușoară și șovăielnică.

Oamenii au săvârșit fărădelegi³⁷³ sub licența unei biserici care predică o erezie pierzătoare.³⁷⁴

³⁷⁰ 2 Petru 2:2 „Mulți îi vor urma în destrăbălările lor. Și, din pricina lor, calea adevărului va fi vorbită de rău.”

³⁷¹ 2 Petru 2:3 „În lăcomia lor, vor căuta să vă exploateze prin cuvinte amăgitoare. Osânda lor de mult timp stă gata, și pierzarea lor nu dormitează.”

³⁷² 2 Petru 2:20-22 „În adevăr, dacă, după ce au scăpat de întinăciunile lumii prin cunoașterea Domnului și Mântuitorului Isus Hristos, se încurcă din nou în ele și sunt biruiți, starea lor de pe urmă se face mai rea decât cea dintâi. Ar fi fost mai bine pentru ei să nu fi cunoscut calea neprihănirii, decât, după ce au cunoscut-o, să se întoarcă de la porunca sfântă, care le fusese dată. Cu ei s-a întâmplat ce spune zicala adevărată: Câinele s-a întors la ce vărsase; și scoafa spălată s-a întors să se tăvălească iarăși în mocirlă.” (Galateni 4:3-9; Coloseni 2:8-20; 2 Petru 3:10-12)

³⁷³ Matei 7:23 „Atunci le voi spune curat: Niciodată nu v-am cunoscut; depărtați-vă de la Mine, voi, toți cei ce lucrați fărădelege.” Luca 13:27; Psalm 6:8; Proverbe 16:6

Petru a spus clar că este datoria slujitorilor lui Hristos să păstreze o intrare către Împărăția veșnică a Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos.³⁷⁵

De la Avraam la Moise și la Isus, oamenii s-au încurcat în elementele și rânduiețile lumii, iar profeții au venit să elibereze captivi, pentru ca ei să poată trăi sub Dumnezeu Tatăl. Aceasta era Evanghelia Împărăției.

„Și voi umbla în largime, căci caut poruncile Tale...” Psalm 119:45

Dumnezeu vrea ca oamenii să fie suflete libere sub El, și nu sub vreo altă autoritate. Nici nu vrea să dăm putere oamenilor care îi vor corupe – pe ei și pe noi.

„Stați deci tari în libertatea cu care Hristos ne-a făcut liberi, și nu vă prindeți din nou în jugul robiei.” Galateni 5:1

³⁷⁴ 2 Petru 2:1 „În norod s-au ridicat și proroci mincinoși, cum și între voi vor fi învățători mincinoși, care vor strecura pe furiș erezii nimicitoare, se vor lepăda de Stăpânul care i-a răscumpărat și vor face să cadă asupra lor o pierzare năprasnică.”

³⁷⁵ 2 Petru 1:11 „În felul acesta vi se va da din belșug intrare în Împărăția veșnică a Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos.”

Trebuie să ne pocăim.³⁷⁶

Este duhul, natura și neprihănirea Împărăției Lui care ne călăuzește, ne conduce și ne oferă acea libertate dăruită de Tatăl nostru. Nimic mai puțin decât virtutea, viața și sângele lui Hristos nu ne va putea salva în această lume sau în cealaltă.

Împărăția nu vine prin privire, ci prin dragostea noastră și străduința de a ne întoarce la voia Tatălui nostru.

„Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui...” Matei 6:33
[Luca 12:31]

A căuta Împărăția înseamnă a căuta să ne iubim unii pe alții, să ne îngrijim unii de alții, să ne susținem reciproc. Dacă Hristos este să fie cu noi în mijlocul nostru, atunci trebuie să ne adunăm în Numele Lui și potrivit caracterului Său de dragoste și iertare, de caritate și sacrificiu. Dacă Îl iubim pe Hristos, nu vom râvni la bunurile, munca sau viața aproapelui nostru, pentru siguranța sau confortul nostru, ci ne vom bucura în mulțumirea Lui.

Există o cale prin care societățile pot trăi împreună fără forță, iar cei care cred ar trebui și trebuie să se unească și să înceapă să pregătească masa Domnului și să caute mai întâi Împărăția Lui.

Sfârșitul minciunilor este începutul rugăciunii.

מִן הַפֶּחַד הַבּוֹרָה מִן הָאֱמֶת הַחֲדָשָׁה

[De la Lașitate care se ferește de adevărul nou,]

מִן הָעֲצֵלְנוּת הַמְסֻמָּפֶקֶת בְּהֲצִי אֱמֶת

[De la Lenevia care se mulțumește cu jumătăți de adevăr,]

מִן הַיְקָרָה הַחֹשֶׁבֶת שֶׁהִיא יוֹדַעַת כֹּל הָאֱמֶת

De la Aroganța care crede că le știe pe toate,

אֱלֹהֵי הָאֱמֶת, הַזֶּקֶן וְשֶׁרָר אֲתָנוּ

[O, Dumnezeule al Adevărului, eliberează-ne.]

Rugăciune veche ebraică

SFÂRȘIT.

³⁷⁶ Matei 3:2 „El zicea: Pocăiți-vă, căci Împărăția cerurilor este aproape.”

Matei 4:17 „De atunci încolo, Isus a început să propovăduiască și să zică: Pocăiți-vă, căci Împărăția cerurilor este aproape.”

Marcu 1:15 „El zicea: S-a împlinit vremea, și Împărăția lui Dumnezeu este aproape. Pocăiți-vă și credeți în Evanghelie.”

Marcu 6:12 „Ei au plecat și au propovăduit pocăința.”

Luca 13:3 „Eu vă spun: Nu; ci, dacă nu vă pocăiți, toți veți pieri la fel.”

Despre Autor

Fratele Gregory s-a născut în America, în anul 1948. Tatăl său a fost avocat practicant, iar mama sa a fost fiica unor imigranți norvegieni.

În anii '60 a urmat seminarul teologic, unde a studiat latina, greaca și teologia. În timpul studiilor a început să înțeleagă adevărul uitat al *Evangheliei Împărăției lui Dumnezeu, care este aproape*.

Acea căutare a adevărului i-a dăruit o percepție iconoclastă asupra legii, istoriei, limbajului și a opiniei noastre moderne despre profeții antici. Prin dărâmarea altarelor formatelor din erori și minciuni ale unei credințe superficiale, plinătatea Evangheliilor Împărăției este descoperită printr-o examinare a ritualurilor, rânduielilor și religiilor.

Gregory este autorul mai multor cărți, zeci de broșuri, înregistrări audio și video. A apărut la radio și televiziune predicând Evanghelia Împărăției lui Dumnezeu, care este aproape, și legea desăvârșită a libertății, aflată la îndemâna noastră.

Cărțile sale controversate includ *Legămintele zeilor*, *Vie Împărăția Ta*, *Raportul Bisericii Libere și Libertatea Superioară*, care oferă o nouă perspectivă asupra dumnezeilor multor „lumi.”

Căsătorit în 1973, este tatăl a șase copii și bunicul unui număr tot mai mare de nepoți. Poate fi contactat prin His Church la Summer Lake, Oregon, unde continuă să-și îngrijească familia, supraveghind formarea și zidirea Rețelei Vii a Bisericii, întemeiată de Hristos în inimile și mințile celor care vor predica faptul că Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui sunt aproape pentru cei care o caută.

Despre această carte

Contracte, Legăminte și Constituții este o privire asupra relației omului cu Dumnezeu, cu dumnezeii și cu guvernele.

Cât de populară a fost Constituția printre oameni sau au fost ei măcar parte la ea? A creat Constituția o republică sau a acordat drepturi inalienabile? Constituția Statelor Unite a fost inspirată divin de Dumnezeu? Ce trebuie să facă oamenii pentru a-și păstra drepturile și ce trebuie să evite pentru a nu pierde accesul la ele?

Este America o națiune liberă? Au fost oamenii înțelepți sau răi, sunt ei liberi sau prinși în cursă? Există speranță pentru americani? Există o soluție pe care nu am bănuțit-o niciodată?

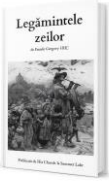
Nu rămâne nicio întrebare fără răspuns și niciun subiect cu privire la drepturile și nebuniile omenirii care să fie exclus din această analiză iconoclastă a compactelor sociale care leagă oamenii împreună ca națiuni și guverne. De unde vin drepturile pentru indivizi și guverne, cum sunt create aceste instituții, cum evoluează și devin monștri, și cum oamenii pot rămâne suflete libere sub Dumnezeu, fără alți dumnezei înaintea Lui.

Contracte, Legăminte și Constituții oferă o perspectivă revelatoare asupra mandatului dat de Dumnezeu despre ce ar trebui inclus sau exclus din constituții. Cu o viziune neortodoxă, susținută de mărturii istorice, principii legale și exegeze biblice, se dezvăluie o cale unică spre libertatea sub Dumnezeu, încă de la începuturile istoriei omului.

Această carte poate fi de ajutor și poate aduce lumină oricărui individ sau grup care este dispus să caute neprihănirea lui Dumnezeu în libertatea, legea, dreptatea și mila Lui, în lume, dar nu din lume.

Publicații disponibile

Legămintele zeilor

Legămintele zeilor este o expunere iconoclastă care dezvăluie o apologie unică a profeților și a scopului lor. Cartea examinează natura contractuală a guvernelor oamenilor printr-o progresie de principii juridice, în contextul istoriei, limbii și legii, în raportul lor cu vechile texte biblice.

Cecil B. DeMille întreba în filmul *Cele Zece Porunci*: „Sunt oamenii proprietatea statului? Sau sunt suflete libere sub Dumnezeu?” Aceeași luptă continuă în întreaga lume.

Vanitatea îl face pe om să dea vina pe alții pentru starea lui nedorită, „dar cel leneș va fi biruit de biruri”. Dacă vrei să fii eliberat, atunci trebuie să dorești să cunoști adevărul întreg și atunci: „Să nu faci legământ cu ei, nici cu dumnezeii lor.” (Exod 23:32)

Vie Împărăția Ta

Vie Împărăția Ta este o examinare a domniei lui Dumnezeu din generație în generație, de la Avraam până la Biserica primară. Cartea curăță fereastra istoriei pentru a dezvălui ce făceau cu adevărat Avraam, Israelul timpuriu și primii creștini și cum au început să creșească.

Avraam, Moise și Isus au promovat un sistem de autoguvernare care i-a eliberat pe oameni și i-a menținut suflete libere sub Dumnezeu, în ciuda plagilor Egiptului, a greutăților din pustie, a apostaziei fariseilor și a declinului și căderii Imperiului Roman.

Preceptele acelei credințe – disciplina spirituală a inimii și minții lui Hristos, care îndrumă poporul în voia Tatălui – au protejat și au susținut societățile credincioase în libertate, pentru cei care caută cu adevărat domnia lui Dumnezeu și neprihănirea Lui. „Vie Împărăția Ta; facă-se voia Ta, precum în cer, așa și pe pământ.” (Matei 6:10)

Libertatea Superioară

Libertatea Superioară este o examinare iconoclastă a Romani 13 și a altor învățături specioase care acuză Biserica modernă, dezvăluind o Evanghelie mai deplină a Împărăției pentru această lume și pentru cea viitoare. Avertismentele constante ale profeților și scopul Bisericii rânduite de Hristos ca o formă de guvernare aruncă o nouă lumină asupra apostaziei moderne.

Adevărul simplu este că Dumnezeu te-a făcut un suflet liber, slujindu-I în Duh și Adevăr, în contrast cu cei care fac contrar voilor lui Dumnezeu și anulează Cuvântul Lui pentru a te readuce în robia multor „dumnezei” ai lumii prin erezii pierzătoare. Înarmați-vă cu adevărul Lui care vă va face liberi.

Contracte, Legăminte și Constituții

Contracte, Legăminte și Constituții dezvăluie natura contrastantă a unui guvern liber și a celor întemeiate prin contract. Cartea aduce Constituția originală a Statelor Unite în contextul istoric și schimbarea guvernului american modern într-o perspectivă unică.

Ea analizează în detaliu interdicția biblică privind guvernarea prin contract, elementele biblic delegate pentru constituții, precum și datoria și robia care rezultă întotdeauna din eșecul de a adera la preceptele divine.

Raportul Bisericii Libere

Raportul Bisericii Libere prezintă o cale unică pentru Biserica modernă, potrivit naturii Bisericii din primul secol, explicând datoria și scopurile acelei instituții rânduite de Hristos.

În timp ce Roma decădea sub inflație scăpată de sub control, guvern corupt, lege marțială și amenințări nesfârșite de război, creștinii au găsit o alternativă la oamenii care „se numeau binefăcători, dar care exercitau autoritate unii asupra altora.”

Creștinii timpurii știau că drepturile și responsabilitățile erau inseparabile. Ei căutau dreptul de a fi cârmuiți de Dumnezeu, mărturisind un alt Împărat, pe Isus, prin asumarea responsabilității de a se autoguverna, prin slujirea „slujitorilor chemați afară” (*ekklesia*), care trăiau în lume, dar nu erau din lume.

Drepturile lor erau date de Dumnezeu. Beneficiile guvernării veneau printr-o rețea divină instituită în inimile și mințile lor prin credință, nădejde și dragoste, sub legea desăvârșită a libertății, pe când corbanul și mamona nedreaptă eșuau în societatea romană.